

**CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE**

26 octobre 2021

PROJET DE LOI

**portant des dispositions diverses
en matière de taxe sur la valeur ajoutée**

SOMMAIRE	Pages
Résumé	3
Exposé des motifs	4
Avant-projet	46
Analyse d'impact	52
Avis du Conseil d'État.....	64
Projet de loi.....	86
Coordination des articles.....	96

**BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS**

26 oktober 2021

WETSONTWERP

**houdende diverse bepalingen
inzake belasting over de toegevoegde waarde**

INHOUD	Blz.
Samenvatting.....	3
Memorie van toelichting	4
Voorontwerp	46
Impactanalyse	58
Advies van de Raad van State	64
Wetsontwerp.....	86
Coordinatie van de artikelen	111

**LE GOUVERNEMENT DEMANDE L'URGENCE CONFORMÉMENT À
L'ARTICLE 51 DU RÈGLEMENT.**

**DE URGENTIEVERKLARING WORDT DOOR DE REGERING GEVRAAGD
OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 51 VAN HET REGLEMENT.**

05461

<i>Le gouvernement a déposé ce projet de loi le 26 octobre 2021.</i>	<i>De regering heeft dit wetsontwerp op 26 oktober 2021 ingediend.</i>
<i>Le "bon à tirer" a été reçu à la Chambre le 26 octobre 2021.</i>	<i>De "goedkeuring tot drukken" werd op 26 oktober 2021 door de Kamer ontvangen.</i>

<i>N-VA</i>	<i>: Nieuw-Vlaamse Alliantie</i>
<i>Ecolo-Groen</i>	<i>: Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen</i>
<i>PS</i>	<i>: Parti Socialiste</i>
<i>VB</i>	<i>: Vlaams Belang</i>
<i>MR</i>	<i>: Mouvement Réformateur</i>
<i>CD&V</i>	<i>: Christen-Democratisch en Vlaams</i>
<i>PVDA-PTB</i>	<i>: Partij van de Arbeid van België – Parti du Travail de Belgique</i>
<i>Open Vld</i>	<i>: Open Vlaamse liberalen en democraten</i>
<i>Vooruit</i>	<i>: Vooruit</i>
<i>cdH</i>	<i>: centre démocrate Humaniste</i>
<i>DéFI</i>	<i>: Démocrate Fédéraliste Indépendant</i>
<i>INDEP-ONAFH</i>	<i>: Indépendant – Onafhankelijk</i>

<i>Abréviations dans la numérotation des publications:</i>		<i>Afkorting bij de nummering van de publicaties:</i>	
<i>DOC 55 0000/000</i>	<i>Document de la 55e législature, suivi du numéro de base et numéro de suivi</i>	<i>DOC 55 0000/000</i>	<i>Parlementair document van de 55e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer</i>
<i>QRVA</i>	<i>Questions et Réponses écrites</i>	<i>QRVA</i>	<i>Schriftelijke Vragen en Antwoorden</i>
<i>CRIV</i>	<i>Version provisoire du Compte Rendu Intégral</i>	<i>CRIV</i>	<i>Voorlopige versie van het Integraal Verslag</i>
<i>CRABV</i>	<i>Compte Rendu Analytique</i>	<i>CRABV</i>	<i>Beknopt Verslag</i>
<i>CRIV</i>	<i>Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)</i>	<i>CRIV</i>	<i>Integraal Verslag, met links het deft nitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)</i>
<i>PLEN</i>	<i>Séance plénière</i>	<i>PLEN</i>	<i>Plenum</i>
<i>COM</i>	<i>Réunion de commission</i>	<i>COM</i>	<i>Commissievergadering</i>
<i>MOT</i>	<i>Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)</i>	<i>MOT</i>	<i>Moties tot besluit van interpellaties (beige kleurig papier)</i>

RÉSUMÉ

Le présent projet de loi modifie le Code de la taxe sur la valeur ajoutée. Les modifications concernent l'exemption de la taxe en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique, la taxation de la mise à disposition de logements meublés, les règles de déduction de la taxe selon l'affectation réelle, la communication du numéro d'identification à la TVA en cas d'acquisition intracommunautaire de produits soumis à accise et de moyens de transport neufs, l'abrogation du régime particulier des bases forfaitaires de taxation, adaptation du régime des exploitants agricoles, certaines adaptations techniques de la réglementation nationale, la restitution de la taxe en faveur d'assujettis établis ou non en Belgique ou en faveur d'autres personnes et l'instauration d'un taux de TVA réduit pour les prothèses capillaires.

SAMENVATTING

Dit wetsontwerp wijzigt het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde. De wijzigingen hebben betrekking op de vrijstelling van de belasting voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandslievende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen, de belastingheffing over het verschaffen van gemeubeld logies, de regels inzake aftrek van de belasting op grond van het werkelijk gebruik, de mededeling van het btw-identificatienummer naar aanleiding van een intracommunautaire verwerving van accijnsproducten en nieuwe vervoermiddelen, de opheffing van de bijzondere regeling inzake de forfaitaire grondslagen van aanslag, aanpassing van de bijzondere landbouwregeling, bepaalde technische wijzigingen van de nationale reglementering, de teruggaaf van de belasting aan belastingplichtigen die al dan niet in België gevestigd zijn of aan andere personen en de invoering van een verlaagd btw-tarief voor haarprothesen.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

EXPOSÉ GÉNÉRAL

Le projet de loi que le gouvernement a l'honneur de soumettre à votre approbation a pour objet d'adapter le Code de la taxe sur la valeur ajoutée (ci-après "Code") en ce qui concerne l'exemption de la taxe en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique, la taxation de la mise à disposition de logements meublés, les règles de déduction de la taxe selon l'affectation réelle, la communication du numéro d'identification à la TVA en cas d'acquisition intracommunautaire de produits soumis à accise et de moyens de transport neufs, l'abrogation du régime particulier des bases forfaitaires de taxation, le régime des exploitants agricoles, certaines adaptations techniques de la réglementation nationale, la restitution de la taxe en faveur d'assujettis établis ou non en Belgique ou en faveur d'autres personnes et l'instauration d'un taux de TVA réduit pour les prothèses capillaires.

Le présent projet fait l'objet de l'avis n° 69.922/3 de la section de législation du Conseil d'État du 1er octobre 2021. Ce projet tient compte de l'ensemble des remarques du Conseil d'État.

À cet avis était joint le texte intégral de l'avis n° 69.542/3 du 9 juillet 2021, relatif aux amendements n°s 1 à 3 au projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée (*Doc. Parl.*, Chambre 2020-21, DOC 55 1943/002). Le contenu de ces amendements avait été repris tel quel aux articles 4 et 5 de l'avant-projet. Le Conseil d'État a indiqué au point 5 de son avis n° 69.922/3 précité que l'analyse contenue dans l'avis n° 69.542/3 précité reste donc pleinement pertinente en ce qui concerne les articles 4 et 5 de l'avant-projet. En conséquence, ce projet tient également compte des remarques formulées par le Conseil d'État dans son avis n° 69.542/3.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

ALGEMENE TOELICHTING

Het wetsontwerp dat de regering de eer heeft u ter goedkeuring voor te leggen, heeft tot doel het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde (hierna "Wetboek") aan te passen met betrekking tot de vrijstelling van de belasting voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandslievende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen, de belastingheffing over het verschaffen van gemeubeld logies, de regels inzake aftrek van de belasting op grond van het werkelijk gebruik, de mededeling van het btw-identificatienummer naar aanleiding van een intracommunautaire verwerving van accijnsproducten en nieuwe vervoermiddelen, de opheffing van de bijzondere regeling inzake de forfaitaire grondslagen van aanslag, de bijzondere landbouwregeling, bepaalde technische wijzigingen van de nationale reglementering, de terugvaaf van de belasting aan belastingplichtigen die al dan niet in België gevestigd zijn of aan andere personen en de invoering van een verlaagd btw-tarief voor haarprothesen.

Dit ontwerp maakt het voorwerp uit van advies nr. 69.922/3 van de afdeling wetgeving van de Raad van State van 1 oktober 2021. Dit ontwerp houdt rekening met alle opmerkingen van de Raad van State.

In bijlage van dat advies werd de integrale tekst opgenomen van het advies nr. 69.542/3 van 9 juli 2021, met betrekking tot de amendementen nrs. 1 tot 3 aan het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde (*Parl. St. Kamer* 2020-21, DOC 55 1943/002). De inhoud van deze amendementen werd ongewijzigd overgenomen in de artikelen 4 en 5 van het voorontwerp. De Raad van State heeft in punt 5 van haar voormelde advies nr. 69.922/3 aangegeven dat de analyse opgenomen in het voormalde advies nr. 69.542/3 derhalve nog volledig relevant is ten aanzien van de artikelen 4 en 5 van het voorontwerp. Dienovereenkomstig houdt dit ontwerp ook rekening met de opmerkingen van de Raad van State in het advies nr. 69.542/3.

COMMENTAIRE DES ARTICLES**CHAPITRE 1er****Dispositions générales****Article 1er**

Conformément à l'article 83 de la Constitution, cet article précise que le projet concerne une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

L'article 2 du projet prévoit que le présent projet transpose partiellement la directive 2006/112/CE du Conseil du 28 novembre 2006 relative au système commun de taxe sur la valeur ajoutée (ci-après: "la directive 2006/112/CE").

Il s'agit notamment de l'article 3 du projet qui remplace l'article 44, § 2, 11°, du Code afin de mieux refléter le libellé de la directive 2006/112/CE.

Conformément au point 3 de l'avis n° 69.922/3 de la section de législation du Conseil d'État du 1er octobre 2021, l'article 2 du projet prévoit en son second alinéa que le présent projet constitue une transposition partielle des directives européennes relatives aux remboursements de TVA en faveur d'assujettis non établis dans l'État membre de remboursement à savoir:

— d'une part, la directive 86/560/CEE du Conseil du 17 novembre 1986 en matière d'harmonisation des législations des États membres relatives aux taxes sur le chiffre d'affaires – Modalités de remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée aux assujettis non établis sur le territoire de la Communauté;

— d'autre part, la directive 2008/9/CE du Conseil du 12 février 2008 définissant les modalités du remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée, prévu par la directive 2006/112/CE, en faveur des assujettis qui ne sont pas établis dans l'État membre du remboursement, mais dans un autre État membre.

Cette transposition partielle se reflète dans certaines modifications apportées à l'article 76 du Code dans le chapitre 8 du présent projet.

TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN**HOOFDSTUK 1****Algemene bepalingen****Artikel 1**

Overeenkomstig artikel 83 van de Grondwet preciseert dit artikel dat het ontwerp een aangelegenheid betreft bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Artikel 2 van het ontwerp bepaalt dat dit ontwerp in de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: "Richtlijn 2006/112/EG") voorziet.

Het betreft hier met name artikel 3 van het ontwerp, dat artikel 44, § 2, 11°, van het Wetboek vervangt om beter aan te sluiten bij de bewoordingen van Richtlijn 2006/112/EG.

Overeenkomstig punt 3 van het advies nr. 69.922/3 van de afdeling wetgeving van de Raad van State van 1 oktober 2021, geeft artikel 2 van het ontwerp aan dat dit ontwerp een gedeeltelijke omzetting vorm van de Europese richtlijnen met betrekking tot de btw-teruggaven aan belastingplichtigen die niet gevestigd zijn in de lidstaat van terugval, met name:

— enerzijds, Richtlijn 86/560/EEG van de Raad van 17 november 1986 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting – Regeling voor de terugval van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet op het grondgebied van de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen;

— anderzijds, Richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in Richtlijn 2006/112/EG vastgestelde terugval van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van terugval maar in een andere lidstaat gevestigd zijn.

Deze gedeeltelijke omzetting wordt geconcretiseerd door een aantal wijzigingen van artikel 76 van het Wetboek in hoofdstuk 8 van dit ontwerp.

CHAPITRE 2

Exemption en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique

Art. 3

L'article 3 du projet remplace l'article 44, § 2, 11°, du Code afin de mieux refléter le libellé de la directive 2006/112/CE.

L'actuel article 44, § 2, 11°, *in fine*, du Code prévoit que le Roi peut, afin d'éviter toute distorsion de concurrence, subordonner l'exemption en question à des conditions supplémentaires.

En réponse à une question parlementaire à ce sujet, il a été relevé que cette faculté pour le Roi n'a jamais été mise en œuvre.

Toutefois, l'article 132, paragraphe 1, point l), de la directive 2006/112/CE, qui constitue la base juridique de l'article 44, § 2, 11°, du Code, oblige les États membres à subordonner l'application de l'exonération à la condition que celle-ci ne puisse pas entraîner de distorsion de la concurrence. La formulation actuelle de la loi ne traduit donc pas suffisamment la réglementation européenne dans la législation nationale.

Le remplacement de l'article 44, § 2, 11°, du Code a donc pour but de mettre cette exemption en conformité avec le libellé de la réglementation européenne. Ainsi, la transposition de la condition relative à la distorsion de concurrence sera parfaitement conforme à la manière dont cela a déjà été fait pour l'exemption visée à l'article 44, § 2bis, du Code pour les groupements autonomes de personnes, où la réglementation européenne dans l'article 132, paragraphe 1, point f), de la directive 2006/112/CE impose une telle condition dans les mêmes termes.

Jusqu'à présent, l'administration en charge de la TVA n'a jamais été confrontée à une éventuelle distorsion de concurrence due à l'application de l'exemption en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique. C'est également la raison pour laquelle le pouvoir du Roi d'imposer des conditions supplémentaires n'a jamais été mis en œuvre.

La modification proposée par l'article 3 du projet n'a donc, *a priori*, aucune conséquence pratique mais assure une transposition correcte de la réglementation européenne.

HOOFDSTUK 2

Vrijstelling voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandslievende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen

Art. 3

Artikel 3 van het ontwerp vervangt artikel 44, § 2, 11°, van het Wetboek om beter aan te sluiten bij de bewoordingen van Richtlijn 2006/112/EG.

Het huidige artikel 44, § 2, 11°, van het Wetboek voorziet *in fine* dat de Koning, ter voorkoming van concurrentieverstoring, de betrokken vrijstelling afhankelijk kan maken van aanvullende voorwaarden.

Naar aanleiding van een parlementaire vraag hierover werd vastgesteld dat er nooit uitvoering gegeven is aan deze mogelijkheid voor de Koning.

Artikel 132, lid 1, punt l), van Richtlijn 2006/112/EG, dat de rechtsgrond vormt voor artikel 44, § 2, 11°, van het Wetboek, verplicht lidstaten echter om de toepassing van de vrijstelling afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat de vrijstelling niet tot concurrentieverstoring kan leiden. De huidige formulering van de wettekst zet de Europese reglementering dus onvoldoende dwingend om in de nationale wetgeving.

De vervanging van artikel 44, § 2, 11°, van het Wetboek heeft derhalve tot doel om deze vrijstelling in overeenstemming te brengen met de bewoordingen van de Europese reglementering. Op die manier zal de omzetting van de voorwaarde inzake concurrentieverstoring volledig aansluiten bij de manier waarop dat reeds is gebeurd voor de vrijstelling bedoeld in artikel 44, § 2bis, van het Wetboek inzake zelfstandige groeperingen van personen, waar de Europese reglementering in artikel 132, lid 1, punt f), van Richtlijn 2006/112/EG dergelijke voorwaarde in dezelfde bewoordingen oplegt.

Tot op heden werd de btw-administratie nog nooit geconfronteerd met een mogelijke concurrentieverstoring omwille van de toepassing van de vrijstelling voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandslievende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen. Dat is ook de reden waarom er nooit enig gevolg werd gegeven aan de mogelijkheid voor de Koning om bijkomende voorwaarden op te leggen.

De wijziging die wordt voorgesteld door artikel 3 van het ontwerp heeft aldus *a priori* geen praktische gevolgen, maar zorgt wel voor een correcte omzetting van de Europese reglementering.

CHAPITRE 3

Logements meublés

Art. 4

La location de biens immeubles par nature est en principe exemptée de la TVA en vertu de l'article 44, § 3, 2°, du Code. Cette disposition prévoit un certain nombre d'exceptions comme la fourniture de logements meublés dans les hôtels, motels et établissements où sont hébergés des hôtes payants, visée aux articles 18, § 1er, alinéa 2, 10°, et 44, § 3, 2°, a), 3e tiret, du Code.

Cette dernière disposition du Code constitue la transposition de l'article 135, paragraphe 2, premier alinéa, a), de la directive 2006/112/CE qui stipule que sont exclus de cette exonération "les opérations d'hébergement telles qu'elles sont définies dans la législation des États membres qui sont effectuées dans le cadre du secteur hôtelier ou de secteurs ayant une fonction similaire, y compris les locations de camps de vacances ou de terrains aménagés pour camper". Cette directive laisse aux États membres une marge de manœuvre relativement large pour clarifier la portée de cette exception à l'exonération de la TVA prévue en matière de location immobilière.

La Cour de justice de l'Union européenne (ci-après: la Cour) a précisé que pour définir les opérations d'hébergement qui doivent être taxées par dérogation à l'exonération de l'affermage et de la location de biens immeubles, les États membres jouissent d'une marge d'appréciation dont la limite se trouve dans la finalité de l'article 135, paragraphe 2, premier alinéa, point a), de la directive 2006/112/CE. Cette disposition vise notamment à assurer que les opérations d'hébergement taxées effectuées dans le cadre du secteur hôtelier ou de secteurs ayant une fonction similaire sont distinguées des opérations exonérées que sont la location et l'affermage de biens immeubles. Il revient donc aux États membres, dans ce cadre, d'introduire des critères leur paraissant appropriés pour établir cette distinction (arrêt du 12 février 1998, *Blasi*, C-346/95, EU:C:1998:51, points 20 à 23).

L'affaire qui donna lieu à larrêt *Blasi* précité concerne une disposition particulière de la législation allemande qui, par dérogation à l'exonération de TVA de principe en matière de location et d'affermage de biens immeubles, prévoit que n'est pas exonérée la location de pièces d'habitation et de chambres à coucher mises à disposition pour l'hébergement de courte durée de personnes autres que des proches, amis ou parents ["Fremden"] (voir point 4 de l'arrêt). La jurisprudence allemande a

HOOFDSTUK 3

Gemeubeld logies

Art. 4

De verhuur van onroerende goederen uit hun aard is in principe vrijgesteld van btw op grond van artikel 44, § 3, 2°, van het Wetboek. Die bepaling voorziet in een aantal uitzonderingen zoals het aanbieden van gemeubeld logies in hotels, motels en inrichtingen waar aan betalende gasten onderdak wordt verschafft bedoeld in artikel 18, § 1, tweede lid, 10°, en artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje, van het Wetboek.

Deze laatste bepaling van het Wetboek vormt de omzetting van artikel 135, lid 2, eerste alinea, a), van Richtlijn 2006/112/EG die bepaalt dat van de vrijstelling zijn uitgesloten "het verstrekken van accommodatie, als omschreven in de wetgeving van de lidstaten, in het hotelbedrijf of in sectoren met een soortgelijke functie, met inbegrip van de verhuuraccommodatie in vakantiekampen of op kampeerterreinen". Die richtlijn laat aan de lidstaten een relatief ruime beleidsmarge om de draagwijdte te verduidelijken van deze uitzondering op de btw-vrijstelling die is voorzien inzake onroerende verhuur.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft verduidelijkt dat de lidstaten over een beoordelingsmarge beschikken, die weliswaar wordt begrensd door het doel van artikel 135, lid 2, eerste alinea, punt a), van Richtlijn 2006/112/EG, om te bepalen welke gevallen van het verschaffen van accommodatie in afwijking van de vrijstelling voor verpachting en verhuur van onroerende goederen moeten worden belast. Die bepaling heeft namelijk de bedoeling om te verzekeren dat het belast verschaffen van accommodatie in het hotelbedrijf of in sectoren met soortgelijke functies wordt onderscheiden van vrijgestelde handelingen, zoals de verpachting en de verhuur van onroerende goederen. Het staat derhalve aan de lidstaten om in dat kader criteria in te voeren die zij passend achten om dit onderscheid te maken (arrest van 12 februari 1998, *Blasi*, C-346/95, EU:C:1998:51, punten 20 tot 23).

De zaak die aanleiding gegeven heeft tot het voormelde arrest *Blasi* heeft betrekking op een specifieke bepaling van de Duitse wetgeving die afwijkt van de principiële btw-vrijstelling met betrekking tot de verhuur en verpachting van onroerende goederen. Die bepaling voorziet met name dat de verhuur van woon- en slaapruimtes die ter beschikking worden gesteld voor het verstrekken van accommodatie van korte duur aan vreemden (punt 4 van het arrest) niet vrijgesteld is. De

traduit très concrètement cette notion d'hébergement de courte durée en exigeant que, pour que la location immobilière soit exemptée de TVA, l'assujetti doive prouver son intention, au moyen d'un contrat de bail ou un autre contrat, de louer un bien pour une durée minimale de six mois. En droit allemand, comme d'ailleurs en droit néerlandais, c'est ce seul critère quantitatif (durée de la mise à disposition du logement meublé de plus ou moins de six mois) qui détermine le caractère taxable ou exempté de la fourniture de logements meublés.

S'agissant de ce critère quantitatif, la Cour a dit pour droit qu'il "apparaît comme un moyen raisonnable de garantir que les opérations effectuées par des assujettis exerçant une activité semblable à la fonction essentielle remplie par un hôtel, à savoir fournir un hébergement temporaire dans le cadre d'un rapport commercial, soient imposées" (point 24 de l'arrêt). La Cour estime par ailleurs que ce critère "apparaît comme un critère d'usage aisé et propre à réaliser le but auquel tend l'article 13 B de la sixième directive [article 135, paragraphe 2, premier alinéa, point a), de la directive 2006/112/CE], qui est d'assurer l'application correcte et simple des exonérations prévues par cette disposition" (point 25 de l'arrêt).

L'article 4 du présent projet, conformément au modèle allemand et néerlandais, insère à l'article 44, § 3, 2°, a), troisième tiret, du Code un même critère quantitatif (sous la forme d'une durée de moins de trois mois) afin de distinguer la fourniture de logements meublés taxée de celle qui, en vertu de cette nouvelle disposition, sera exemptée de la taxe. Cette réforme a pour but de clarifier cette problématique qui a donné lieu, singulièrement ces dernières années, à un contentieux important sur la qualification juridique de certaines locations immobilières portant sur des logements meublés.

Ainsi, afin de clarifier ce qui doit être entendu par la fourniture de logements meublés dans les hôtels, motels et établissements où sont hébergés des hôtes payants, ces notions ont été commentées dans la doctrine administrative (voir notamment la circulaire n° 17 du 8 août 1994 et la réponse à la question parlementaire n° 292 de monsieur Lachaert du 30 mars 2020, Chambre, *Questions et Réponses*, 2019-2020, QRVA 55/017 du 4 mai 2020, p. 123).

Sur cette base, la doctrine administrative, à défaut d'un texte de loi contenant des critères précis, a élaboré une distinction entre opérations taxables et opérations

Duitse rechtspraak heeft dat begrip van accommodatie heel concreet gemaakt door te vereisen dat, opdat de onroerende verhuur vrijgesteld is van btw, de belastingplichtige zijn intentie aantoont, aan de hand van een huurcontract of een andere overeenkomst, om een goed voor een minimumperiode van zes maanden te verhuren. In het Duitse recht, net zoals in het Nederlandse recht, is dat het enige kwantitatieve criterium (duur van het verschaffen van het gemeubeld logies voor meer of minder dan zes maanden) dat bepalend is om het verschaffen van gemeubeld logies vrij te stellen dan wel te belasten.

Met betrekking tot dat kwantitatief criterium, heeft het Hof voor recht gezegd dat het "een redelijk middel [lijkt] om te verzekeren, dat belasting wordt geheven over de handelingen van belastingplichtigen die een activiteit uitoefenen welke overeenstemt met de essentiële functie van een hotel, te weten het tijdelijk verstrekken van accommodatie in het kader van een commerciële relatie". (punt 24 van het arrest). Het Hof is trouwens van oordeel dat dat criterium "een gemakkelijk en passend criterium [lijkt] ter verwezenlijking van het doel van artikel 13 B van de Zesde richtlijn [artikel 135, lid 2, eerste alinea, a), van Richtlijn 2006/112/EG], dat erin bestaat de correcte en eenvoudige toepassing van de in die bepaling neergelegde vrijstellingen te verzekeren" (punt 25 van het arrest).

Artikel 4 van dit ontwerp voegt, overeenkomstig het Duitse en Nederlandse voorbeeld, in artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje, van het Wetboek eenzelfde kwantitatief criterium in (in de vorm van een periode van minstens drie maanden) om het belaste verschaffen van gemeubeld logies te onderscheiden van het verschaffen van gemeubeld logies dat krachtens deze nieuwe bepaling van de belasting zal vrijgesteld zijn. Deze hervorming heeft tot doel duidelijkheid te brengen in deze problematiek, die in het bijzonder de laatste jaren aanleiding heeft gegeven tot belangrijke geschillen omtrent de juridische kwalificatie van sommige onroerende verhuren met betrekking tot gemeubeld logies.

Ter verduidelijking van wat moet worden verstaan onder het aanbieden van gemeubeld logies in hotels, motels en inrichtingen waar aan betalende gasten onderdak wordt verschaft, werden die begrippen dan ook toegelicht in de administratieve doctrine (zie, onder meer, aanschrijving nr. 17 van 8 augustus 1994 en antwoord op de parlementaire vraag n° 292 van de heer Lachaert van 30 maart 2020, Kamer, *Vragen en antwoorden*, 2019-2020, QRVA 55/017 van 4 mei 2020, p. 123).

Op die basis heeft de administratieve doctrine, bij gebrek aan een wettekst met precieze criteria, een onderscheid uitgewerkt tussen belaste en vrijgestelde

exemptées principalement sur la base des services connexes qui, le cas échéant, étaient fournis en sus de la simple mise à disposition du logement meublé. Selon cette doctrine administrative, entrent en ligne de compte pour la taxation de leurs opérations, les établissements exploités dans les conditions de la réglementation propre aux établissements hôteliers ou sous un autre statut, qui présentent une organisation permanente groupant les facteurs humains et matériels concourant à assurer la réception des hôtes – en ce compris la fourniture d'une assistance sur demande, la mise à leur disposition d'une chambre meublée et du linge de maison, l'entretien et le nettoyage régulier des chambres, en ce compris le renouvellement du linge de maison, ainsi, qu'éventuellement, la fourniture du petit-déjeuner.

Selon cette vision administrative, les établissements qui ne fournissent pas l'ensemble de ces services entrent également en ligne de compte pour la taxation de leurs opérations si leur offre de services, concrétisée dans les faits, consiste à fournir systématiquement à chaque client, pour un prix global, une prestation comprenant à la fois la mise à disposition d'un logement meublé, l'accueil des hôtes sur place (en tout cas, durant une bonne partie de la journée) et au moins un des services complémentaires suivants: l'entretien et le nettoyage régulier du logement meublé durant le séjour, ou la fourniture et le renouvellement du linge de maison en cours de séjour, ou la fourniture du petit-déjeuner.

Sur la base de cette doctrine administrative, il est apparu que cette exception au principe d'exemption de la location des biens immeubles risquait d'être appliquée de manière trop extensive, eu égard à son objectif, de sorte que dans certaines circonstances, la simple mise à disposition de logements de vacances et la mise à disposition de chambres d'étudiants, également appelées kots, serait également visée (voir la Décision anticipée n° 2020 1867 du 06.10.2020).

Le mémorandum explicatif joint à la proposition de sixième directive, présentée par la Commission au Conseil le 29 juin 1973, précise, au sujet du titre X de la sixième directive, consacré aux "Exonérations", que "la liste des exonérations a été établie en tenant compte, d'une part, des exonérations existant déjà dans les États membres et, d'autre part, de la nécessité d'avoir un nombre d'exonérations aussi réduit que possible. Dans les États membres, les locations immobilières sont en général exemptées pour des raisons techniques, économiques et sociales. Mais les raisons qui militent en faveur de l'exonération des locations d'immeubles d'habitation [...] ne trouvent pas d'application en cas de

handelingen dat voornamelijk is gebaseerd op nauw samenhangende diensten die desgevallend werden verstrekt bovenop de loutere terbeschikkingstelling van het gemeubeld logies. Overeenkomstig die administratieve doctrine, komen die inrichtingen voor belastingheffing op hun handelingen in aanmerking die worden uitgebaat onder de voorwaarden van de reglementering die eigen is aan hotels dan wel onder een ander statuut en die beschikken over een permanente structuur van menselijke en materiële middelen die bijdraagt tot het verzekeren van het onthaal van de gasten, daaronder begrepen het verlenen van bijstand op verzoek, tot de terbeschikkingstelling van een gemeubelde kamer en huishoudlinnen en tot het onderhoud en de regelmatige schoonmaak van de kamers, met inbegrip van het vervangen van het huishoudlinnen, evenals, desgevallend, tot het aanbieden van het ontbijt.

Volgens die administratieve zienswijze, komen de inrichtingen die niet al die diensten verstrekken eveneens in aanmerking om hun diensten te belasten als hun dienstenaanbod *in concreto* erin bestaat om systematisch aan elke klant voor een globale prijs een dienst te verlenen die tegelijk de terbeschikkingstelling van een gemeubeld logies, het onthaal van gasten ter plaatse (minstens gedurende een groot gedeelte van de dag) en ten minste één van de volgende bijkomende diensten omvat: het onderhoud en de regelmatige schoonmaak van het gemeubeld logies tijdens het verblijf, of het verstrekken en het vervangen van het huishoudlinnen tijdens het verblijf of het aanbieden van het ontbijt.

Op basis van deze administratieve doctrine is echter gebleken dat deze uitzondering op de principiële vrijstelling van de verhuur van onroerende goederen, rekening houdend met de doelstelling ervan, te ruim dreigt te worden toegepast zodat die in bepaalde omstandigheden ook toepassing zou kunnen vinden op de loutere terbeschikkingstelling van vakantiehuizen en de terbeschikkingstelling van studentenkamers, ook wel gekend als koten (zie Voorafgaande beslissing nr. 2020 1867 d.d. 06.10.2020).

In de toelichting bij het door de Commissie op 29 juni 1973 bij de Raad ingediende voorstel voor een Zesde richtlijn wordt bij hoofdstuk X van de Zesde richtlijn, "Vrijstellingen", verklaard: "Bij het opstellen van de lijst van vrijstellingen werd enerzijds rekening gehouden met de reeds in de lidstaten bestaande vrijstellingen en anderzijds met de noodzaak het aantal vrijstellingen zo gering mogelijk te houden. In de lidstaten [zijn] in het algemeen de verpachting en de verhuur van onroerende goederen om technische, economische en sociale redenen [...] vrijgesteld. De redenen welke ten gunste van de vrijstellingen van de verhuur van woonhuizen [...] pleiten, gelden evenwel niet voor de verhuur in het kader

locations dans le cadre du secteur hôtelier et en cas de locations présentant le caractère d'affaires industrielles et commerciales." (arrêt du 4 octobre 2001, *Goed Wonen*, C-326/99, EU:C:2001:506, points 50 et 51). Il en va de même de tous les secteurs qui peuvent être assimilés au secteur hôtelier au sens strict. Il en va autrement des secteurs qui ne peuvent être considérés comme offrant des services fortement comparables.

Ainsi, sous le couvert de certains services connexes proposés, en sus de la mise à disposition du logement meublé et pour un prix unique, par les exploitants de chambres d'étudiants ou par des tiers pour leur compte, un exploitant a revendiqué la taxation de ses prestations de mise à disposition de chambres d'étudiants. L'objectif de cette taxation doit évidemment être trouvé dans le droit corrélatif de déduire en une fois les taxes ayant gêné les livraisons de biens et les prestations de services acquis en amont, notamment les frais relatifs à la construction de ces complexes immobiliers dans lesquels ces chambres d'étudiants prennent place.

Force est cependant de constater que la mise à disposition de chambres d'étudiants ne peut être raisonnablement mise sur le même pied que les services rendus par les hôtels, motels etc. Ces derniers se caractérisent généralement par une série de services intimement liés au bien-être et au confort quotidien de l'hôte. Au contraire, la mise à disposition de chambre d'étudiants s'apparente bien plus à la mise à disposition d'un logement à des fins privées pour une durée généralement longue pouvant aller jusqu'à une année. Par ailleurs, les services connexes qui pourraient être offerts au preneur dans des cas très spécifiques (afin de pouvoir, le cas échéant, tomber dans le champ d'application de la notion de logements meublés telle que développée par la doctrine administrative) ne peuvent être considérés comme déterminants aux yeux du preneur moyen d'une chambre d'étudiant dont l'objectif est avant tout de disposer d'un logement, d'un lieu de résidence, à proximité de son établissement scolaire ou universitaire. Les services connexes éventuellement joints à la prestation de mise à disposition du logement meublé ne peuvent constituer qu'un élément de confort supplémentaire mais pas une fin en soi. Au-delà du fait de bénéficier du logement meublé, l'étudiant doit, en principe, généralement veiller à l'entretien de son logement (kot) comme tout locataire normalement prudent et diligent, comme le ferait tout locataire privé d'un logement.

Il en va naturellement tout autrement d'un touriste ou d'un voyageur au sens large en ce qui concerne, par exemple, une chambre d'hôtel ou un appartement pris en location pour une courte durée dans le cadre d'un voyage de loisirs ou professionnel. Dans cette seconde hypothèse, l'élément de confort et de services est, eu

van het hotelbedrijf en bij verhuur met een industrieel of commercieel bedrijfskarakter." (arrest van 4 oktober 2001, *Goed Wonen*, C-326/99, EU:C:2001:506, punten 50 en 51). Dat geldt evenzeer voor alle sectoren die kunnen worden gelijkgesteld met de hotelsector sensu stricto. Dat geldt daarentegen niet voor de sectoren die niet geacht kunnen worden om sterk vergelijkbare diensten aan te bieden.

Het aanbieden door de exploitanten van studentenkamers of door derden voor hun rekening, van bepaalde diensten die samenhangen met het verstrekken van gemeubeld logies voor een enkele prijs, heeft aldus één exploitant ertoe gebracht om te claimen dat de terbeschikkingstelling van studentenkamers moet worden belast. De bedoeling van deze benadering ligt in het daaraan verbonden recht om in één keer de belasting geheven van de inkomen leveringen van goederen en diensten in aftrek te brengen, in het bijzonder de kosten met betrekking tot de bouw van de vastgoedcomplexen waarin deze studentenkamers zich bevinden.

Er moet echter worden opgemerkt dat de terbeschikkingstelling van studentenkamers redelijkerwijs niet op gelijke voet kan worden geplaatst met de diensten aangeboden door hotels, motels e.d. Die laatsten worden doorgaans gekenmerkt door een reeks diensten die nauw verbonden zijn met het welzijn en het dagelijkse comfort van de gast. Het aanbieden van studentenkamers lijkt, in tegendeel, veel meer op het aanbieden van een woonruimte voor privédoeleinden voor een doorgaans lange periode tot een jaar. Bovendien kunnen de daarmee verband houdende diensten die in zeer specifieke gevallen aan de huurder kunnen worden aangeboden (om desnoods onder het begrip gemeubeld logies te kunnen vallen, zoals ontwikkeld door de administratieve doctrine) niet als doorslaggevend worden beschouwd in de ogen van de gemiddelde huurder van een studentenkamer die vooral tot doel heeft om over een woonruimte dicht bij zijn school of universiteit te beschikken. Alle diensten verbonden aan het aanbieden van gemeubeld logies kunnen alleen maar een element van extra comfort vormen, maar zijn geen doel op zich. Naast het gebruik van het gemeubeld logies, moet de student in principe het onderhoud van zijn woonruimte (kot) waarborgen zoals elke normaal voorzichtige en zorgvuldige huurder, naar analogie met elke particuliere huurder van een woning.

De situatie is uiteraard anders voor een toerist of een reiziger in brede zin, ten aanzien van, bijvoorbeeld, een hotelkamer of een appartement dat voor een korte periode wordt gehuurd in het kader van een vrijetijdsreis of een beroepsmatige reis. In deze tweede hypothese zijn de elementen comfort en diensten, gelet op het doel van

égard à la finalité du voyage, un élément essentiel pour le preneur en location qui peut, ainsi, se décharger de toute contrainte liée à l'entretien et à la fonctionnalité de son logement.

Afin de concrétiser cette distinction entre ces opérations dont l'objectif, aux yeux de leurs bénéficiaires respectifs, est fondamentalement différent, il apparaît que les critères qualitatifs (liés aux services connexes) retenus par la doctrine administrative ne permettent pas, à eux-seuls et de manière générale, de fonder avec suffisamment de solidité juridique, notamment au regard du principe de non-discrimination, traduit en matière de TVA par le principe de neutralité fiscale, le traitement TVA différent qu'il convient d'opérer entre, d'une part, les prestations rendues par les secteurs hôtelier et assimilés et, d'autre part, les prestations rendues dans d'autres cadres non comparables.

Au contraire, le critère quantitatif de trois mois permet de contourner cet écueil tout en s'inscrivant dans les limites admises par la Cour dans son arrêt *Blasi* précité. Il permet également d'écartier les critiques émises par la section de législation du Conseil d'État dans son avis n° 69.542/3 du 9 juillet 2021 sur des amendements à un projet de loi "portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée" (*Doc. Parl.*, Chambre, 2020-21, n° 55-1943/002). Dans cet avis, le Conseil d'État rappelle tout d'abord les enseignements de l'arrêt *Blasi* précité et singulièrement le fait que la durée d'une location constitue un critère pertinent permettant d'établir qu'un établissement rende ou non des services comparables à ceux qui sont rendus par le secteur hôtelier, visé à l'article 135, paragraphe 2, premier alinéa, a), de la directive 2006/112/CE.

Par contre, selon le Conseil d'État, les critères qualitatifs retenus par la doctrine administrative ne permettent pas d'exclure *a priori* de la taxation l'un ou l'autre secteur d'activités selon la nature propre de ce secteur ou son public cible, sans tenir compte des services connexes qui sont effectivement prestés en sus de la mise à disposition du logement meublé. La présente modification, qui tend à supprimer tout critère qualitatif au profit du seul critère quantitatif de trois mois, apporte une solution simple qui est facilement applicable et qui répond pleinement à cette critique du Conseil d'État. Cet avis n° 69.542/3 du 9 juillet 2021 est repris in extenso en annexe de l'avis n° 69.922/3 précité du Conseil d'État relatif au présent projet, lequel y fait directement référence en ce qui concerne l'analyse du présent chapitre. Le revirement opéré par le texte du présent projet de loi en faveur d'une solution juridique non spécifique

de reis, essentiële elementen voor de huurder die zich aldus geen zorgen hoeft te maken over het onderhoud en de functionaliteit van zijn verblijfsplek.

Om dat onderscheid tussen die handelingen waarvan de doelstelling voor de respectievelijke begunstigden fundamenteel verschillend is meer concreet te maken, blijkt dat de kwalitatieve criteria (verbonden aan de nauw samenhangende diensten) die in de administratieve doctrine worden gebruikt, met name in het licht van het non-discriminatiebeginsel dat inzake btw wordt vertaald als het fiscale neutraliteitsbeginsel, op zichzelf genomen en op een algemene manier, niet toelaten om met voldoende rechtszekerheid het verschil in btw-regeling te verantwoorden tussen de diensten verricht door het hotelbedrijf en de ermee gelijkgestelde sectoren enerzijds en de diensten die worden verricht in andere, niet vergelijkbare omstandigheden anderzijds.

Het kwantitatieve criterium van drie maanden laat daarentegen toe die valkuil te vermijden door zich op de lijn te stellen van de door het Hof in zijn voormelde arrest *Blasi* toegelaten aflijning tussen het belaste verschaffen van accommodatie en de vrijgestelde onroerende verhuur. Het maakt het tevens mogelijk om de kritiek te weerleggen van de Raad van State in haar advies nr. 69.542/3 van 9 juli 2021 ten aanzien van de amendementen op een wetsontwerp "houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde" (*Parl. St.*, Kamer, 2020-21, nr. 55-1943/002). In dat advies wijst de Raad van State vooreerst op de conclusies van het voormalde arrest *Blasi* en in het bijzonder op het feit dat de duur van een huur een pertinent criterium uitmaakt dat toelaat om vast te stellen dat een inrichting al dan niet diensten verleent die vergelijkbaar zijn met degene die worden verricht door het hotelbedrijf, bedoeld in artikel 135, lid 2, eerste alinea, a), van Richtlijn 2006/112/EG.

Daarentegen laten de kwalitatieve criteria die door de administratieve doctrine worden gehanteerd volgens de Raad van State niet toe om *a priori* de ene of de andere sector van de belastingheffing uit te sluiten volgens de eigen aard van die sector of zijn doelpubliek, zonder rekening te houden met de nauw samenhangende diensten die daadwerkelijk verricht worden bovenop de terbeschikkingstelling van het gemeubeld logies. Deze wijziging die ertoe strekt om elk mogelijk kwalitatief criterium te vervangen door één enkel kwantitatief criterium van drie maanden zorgt voor een eenvoudige oplossing die gemakkelijk toe te passen is en die volledig tegemoet komt aan de kritiek van de Raad van State. Dat advies nr. 69.542/3 van 9 juli 2021 werd *in extenso* opgenomen in bijlage van het voormalde advies nr. 69.922/3 van de Raad van State met betrekking tot dit ontwerp, dat er rechtstreeks naar verwijst voor wat de analyse

liée à la mise à disposition de logements meublés pour étudiants (contrairement au texte de l'avant-projet de loi) résulte de ces deux avis du Conseil d'État.

Comme l'a souligné l'avocat général dans ses conclusions devant la Cour dans l'affaire *Blasi*, la location de courte durée d'un immeuble d'habitation ne comprend pas nécessairement tous les autres biens et services normalement fournis dans les hôtels, tels que la fourniture de repas et de boissons, la fourniture de draps et le nettoyage des chambres. Toutefois, selon l'avocat général, il est clair qu'un assujetti qui, par exemple, loue un immeuble d'habitation à des vacanciers pour une courte période, remplit essentiellement la même fonction qu'un assujetti du secteur hôtelier et est en concurrence avec ce dernier. La différence essentielle entre ces locations et la location exemptée d'immeubles d'habitation est, selon lui, le caractère temporaire de l'hébergement. En tout état de cause, selon l'avocat général, les locations de courte durée sont davantage susceptibles d'impliquer des prestations de service additionnelles telles que la fourniture de draps et le nettoyage des parties communes des bâtiments ou même du logement lui-même. Les locations de courte durée impliquent une exploitation plus active du bien que les locations à long terme, car elles nécessitent davantage de surveillance et de gestion (conclusions de l'avocat général, C-346/95, *Blasi*, EU:C:1997:432, point 19).

Sur cette base, l'avocat général et la Cour admettent que l'emploi d'un critère lié à la courte durée de l'hébergement fourni à des personnes étrangères constitue un moyen raisonnable pour réaliser l'objectif qui sous-tend la disposition critère de mise à disposition d'un logement à court terme à des étrangers constitue un moyen raisonnable de garantir la réalisation de l'objectif sous-jacent de cette mise à disposition, même si une telle disposition ne renvoie pas expressément à la nature de l'établissement assurant l'hébergement ou du secteur dans lequel cet hébergement est fourni. Ce critère permet de s'assurer que la taxe est perçue sur les opérations des assujettis qui exercent une activité correspondant à la fonction essentielle d'un hôtel, à savoir la fourniture temporaire d'un hébergement dans le cadre d'une relation commerciale (conclusions de l'avocat général, C-346/95, *Blasi*, EU:C:1997:432, point 20).

Ce délai de trois mois dans le présent projet est justifié par les éléments qui suivent. Il correspond tout d'abord à la durée maximale généralement admise en ce qui concerne le logement touristique dans le secteur hôtelier et assimilés (voir, par exemple, l'ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 8 mai 2014 relative à

van dit hoofdstuk betreft. De omslag in de tekst van dit ontwerp ten voordele van een juridische oplossing die niet specifiek geënt is op de terbeschikkingstelling van gemeubeld logies voor studenten (in tegenstelling tot het voorontwerp van wet) is een gevolg van die twee adviezen van de Raad van State.

Zoals de Advocaat-generaal heeft aangegeven in zijn conclusie in de voormelde zaak *Blasi* voor het Hof, worden bij de verhuur van woonruimte voor korte duur de andere goederen en diensten die normaal in hotels worden verstrekt, zoals maaltijden, drank, beddengoed en de schoonmaak van de kamers, niet noodzakelijkerwijze allemaal verstrekt. Vast staat evenwel nog volgens de Advocaat-generaal, dat een belastingplichtige die bijvoorbeeld voor korte duur woonruimte aan vakantiegangers verhuurt, in wezen dezelfde functie vervult als, en concurreert met, een belastingplichtige in de hotelsector. Het wezenlijke verschil tussen dergelijke verhuur en de vrijgestelde verhuur van woonruimte is volgens hem het tijdelijk karakter van de accommodatie. Hoe dan ook zal er, alsnog volgens de Advocaat-generaal, bij verhuur van korte duur eerder sprake zijn van bijkomende diensten zoals het verstrekken van beddengoed en de schoonmaak van de gemeenschappelijke ruimtes van gebouwen of van de accommodatie zelf. Verhuur van korte duur vergt een meer actieve exploitatie van het goed dan verhuur van lange duur, aangezien meer toezicht en beheer vereist is (conclusie Advocaat-generaal, C-346/95, *Blasi*, EU:C:1997:432, punt 19).

Op grond daarvan wordt door de Advocaat-generaal en het Hof aanvaard dat een criterium verbonden aan de korte duur van de verstreking van accommodatie aan vreemden een redelijk middel uitmaakt om te verzekeren dat het onderliggende doel van deze bepaling wordt bereikt, zelfs als een dergelijke bepaling niet uitdrukkelijk verwijst naar de aard van de verstreker van de accommodatie, of de sector waarin dit gebeurt. Het criterium verzekert, dat belasting wordt geheven over de handelingen van belastingplichtigen die een activiteit uitoefenen die overeenkomt met de essentiële functie van een hotel, te weten het tijdelijk verstrekken van accommodatie in het kader van een commerciële relatie (conclusie Advocaat-generaal, C-346/95, *Blasi*, EU:C:1997:432, punt 20).

Die termijn van drie maanden in dit ontwerp wordt verantwoord door de volgende elementen. Hij stemt vooreerst overeen met de algemeen aanvaarde maximale duur inzake toeristische verblijven in het hotelbedrijf en daarmee gelijkgestelde sectoren (zie bv. de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 8 mei 2014

l'hébergement touristique et les définitions des notions de "touriste" et d'"hébergement touristique" qu'elle contient et qui sont liées à une durée de séjour maximale de 90 jours). Le délai de trois mois couvre donc également tous les cas habituels de mise à disposition de chambres meublées dans le secteur hôtelier et assimilés.

Il apparaît en outre qu'en ce qui concerne la mise à disposition de logements pour étudiants, ce délai de trois mois constitue, dans l'immense majorité de cas, la durée minimale des contrats de bail pour étudiants (singulièrement dans le cadre d'échanges d'étudiants de type Erasmus, de stages ou de solution provisoire dans l'attente d'une location plus longue), la norme voulant que ces contrats portent généralement sur dix ou douze mois. Le délai de trois mois couvre donc également tous les cas habituels de mise à disposition de logements d'étudiants.

Il peut cependant arriver que dans certaines circonstances tout à fait particulières, ce délai de trois mois ne reflète pas la réalité. Il convient par conséquent de couvrir, dans la mesure du possible, ces cas rarissimes afin de ne pas confronter les assujettis concernés à un traitement TVA différencié dans de telles circonstances exceptionnelles, ce que le présent projet réalise également.

Par ailleurs, il existe des situations où des mises à disposition de logements meublés de courte durée ne s'accompagnent d'aucun autre service. Le cas le plus évident est la location (pour une semaine ou deux généralement) d'appartements ou de petites résidences simplement meublées sans que le bailleur n'offre aucun des services parmi les principaux qui sont habituellement fournis par un hôtel ou un établissement ayant une fonction similaire (assurer une réception physique, au moins une partie de la journée, des hôtes – en ce compris la fourniture d'une assistance sur demande, mettre à disposition des hôtes et remplacer de manière régulière le linge de maison ou encore la fourniture quotidienne du petit-déjeuner, directement par l'exploitant ou par l'intermédiaire d'un tiers pour son compte). Un des cas les plus connus en la matière est la location d'appartements à la Côte belge, notamment via des agences spécialisées qui se limitent à fournir au client les clés de l'appartement sans qu'aucun autre service ne soit assuré.

Eu égard au caractère particulièrement passif de ces locations, il convient d'éviter qu'elles ne basculent dans la sphère de la taxation au travers de la seule

betreffende het toeristische logies en de definities van de begrippen "toerist" en "toeristische logies" die ze bevat en die verbonden zijn aan een maximale verblijfsduur van 90 dagen). De termijn van drie maanden dekt aldus op die manier alle gebruikelijke gevallen af van terbeschikkingstelling van gemeubelde kamers in het hotelbedrijf en daarmee gelijkgestelde sectoren.

Bovendien blijkt dat inzake de terbeschikkingstelling van studentenverblijven, die termijn van drie maanden in de overgrote meerderheid van de gevallen de minimumduur uitmaakt van de huurcontracten voor studenten (in het bijzonder in het kader van uitwisselingsprogramma's voor studenten zoals het Erasmusprogramma, in het kader van stages of als voorlopige oplossing in afwachting van een huur voor een langere periode), daar waar de standaard voor dergelijke contracten veelal tien of twaalf maanden bedraagt. De termijn van drie maanden dekt aldus op die manier eveneens alle gevallen af van gebruikelijke terbeschikkingstelling van studentenkamers.

Het kan evenwel voorkomen dat in welbepaalde, zeer specifieke omstandigheden de periode van drie maanden geen afspiegeling vormt van de werkelijkheid. Het is daarom aangewezen om in de mate van het mogelijke die zeer uitzonderlijke gevallen eveneens af te dekken om de betrokken belastingplichtigen in dergelijke specifieke omstandigheden niet aan een onderscheiden btw-regeling te onderwerpen. Dit ontwerp zorgt daar eveneens voor.

Daarnaast bestaan er ook omstandigheden waarbij de terbeschikkingstelling van gemeubeld logies voor een korte duur niet gepaard gaat met enige bijkomende dienst. Het meest voor de hand liggende voorbeeld is de verhuur (meestal voor één of twee weken) van appartementen of kleine, eenvoudig bemeubelde verblijven zonder dat de verhuurder één van de diensten aanbiedt die behoren tot de essentiële diensten die gewoonlijk door een hotel of een inrichting met een gelijkaardige functie worden aangeboden (instaan voor een fysieke onthaal, ten minste gedurende een deel van de dag, van de gasten, met inbegrip van het verlenen van bijstand op verzoek, de gasten regelmatig huishoudlinnen ter beschikking stellen en het regelmatig vervangen en of nog dagelijks het ontbijt verschaffen, door de uitbater of door een derde voor zijn rekening). Eén van de bekendste gevallen ter zake is de verhuur van appartementen aan de Belgische kust, met name via gespecialiseerde agentschappen die de klant enkel de sleutels van het appartement overhandigen zonder in te staan voor enige andere dienst.

In het licht van de bijzonder passieve aard van die verhuren, moet ervoor worden gezorgd dat over die verhuren geen belasting moet worden geheven louter

application du critère quantitatif retenu comme critère de distinction principal. Les critères qualitatifs retenus historiquement par la doctrine administrative dont il est question ci-dessus sont dès lors repris dans le présent projet mais uniquement en vue d'exclure de la taxation ces locations de très courte durée caractérisées par la passivité extrême du prestataire de services.

En ce qui concerne plus spécifiquement la fourniture et le remplacement du linge de maison, la nouvelle disposition vise la mise à disposition du linge de maison au début du séjour et son remplacement au minimum une fois par semaine. Lorsque le seul service connexe consiste à mettre ce linge à disposition du client à son arrivée sans en assurer le remplacement au bout d'une semaine (pour des séjours de plus d'une semaine), l'exemption demeurera applicable. Cet élément lié au non-remplacement du linge au bout d'une semaine devra être démontré par le bailleur s'il souhaite pouvoir bénéficier de l'application de cette exemption dans cette hypothèse particulière, conformément aux règles générales concernant la répartition de la charge de la preuve en matière TVA. Pour les séjours d'une semaine ou moins, la simple fourniture du linge de maison en début de séjour suffit pour l'application de la taxation.

Le service connexe relatif au nettoyage régulier du logement meublé n'est ici pas retenu dans la mesure où il apparaît que ce service est, dans la plupart des cas, effectivement fourni, quel que soit le type de location meublée. Étant presque systématiquement présent, ce service ne constitue dès lors pas un critère de distinction pertinent, en particulier parce que, selon l'approche proposée, la présence d'un seul des services énumérés a pour conséquence que le prestataire de services est réputé fournir un logement meublé taxé.

Par conséquent, en l'absence du moindre service connexe ayant une valeur ajoutée non négligeable (selon les termes utilisés par le Conseil d'État dans son avis n° 69.542/3 du 9 juillet 2021 précité), une telle location, certes de moins de trois mois, bénéficiera néanmoins toujours de l'exemption en matière de location immobilière.

En ce qui concerne l'existence ou non de ces services connexes, la question du prix global (critère retenu par l'administration sous l'ancienne réglementation pour exclure ou non la prise en compte des services connexes) n'est ici plus relevante. En d'autres termes, la fourniture de tels services, qu'ils fassent ou non l'objet de suppléments de prix par rapport au prix de la mise à disposition du logement meublé, impliquera la taxation

door de toepassing van het kwantitatieve criterium dat als belangrijkste onderscheidingscriterium wordt gehanteerd. De kwalitatieve criteria die in een historisch perspectief door de voormalde administratieve doctrine werden gehanteerd, worden aldus in dit ontwerp uitsluitend hernomen met de bedoeling om die verhuren van de belastingheffing uit te sluiten die voor een zeer korte periode worden toegestaan en worden gekenmerkt door het uitzonderlijk passief karakter van de dienstverrichters.

Wat meer bepaald de terbeschikkingstelling en de vervanging van huishoudlinnen betreft, voorziet de nieuwe bepaling de verstrekking van huishoudlinnen aan het begin van het verblijf en de vervanging ervan ten minste éénmaal per week. Wanneer de enige samenhangende dienst bestaat in de verstrekking van linnengoed bij aankomst zonder vervanging na één week (voor verblijven van meer dan één week), blijft de vrijstelling van toepassing. Het niet vervangen van het linnengoed na één week zal door de verhuurder moeten worden aangetoond indien hij in dit specifieke geval de toepassing van deze vrijstelling wil genieten, overeenkomstig de algemene regels inzake bewijslastverdeling inzake btw. Voor verblijven van een week of minder volstaat de verstrekking van linnengoed aan het begin van het verblijf voor de toepassing van de belastingheffing.

De nauw samenhangende dienst van de regelmatige schoonmaak van het gemeubeld logies wordt niet mee opgenomen in de mate dat blijkt dat die dienst in de meeste gevallen daadwerkelijk wordt aangeboden, ongeacht het type van gemeubeld logies. Aangezien die dienst aldus nagenoeg systematisch wordt aangeboden, maakt die derhalve geen pertinent onderscheidingscriterium uit, in het bijzonder omdat in de voorgestelde benadering de aanwezigheid van één enkele van de opgesomde diensten tot gevolg heeft dat de dienstverrichter geacht wordt om een belast gemeubeld logies te verstrekken.

Bij afwezigheid van enige nauw samenhangende dienst met een niet-verwaarloosbare toegevoegde waarde (in de termen gehanteerd door de Raad van State in haar voormalde advies nr. 69.542/3 van 9 juli 2021), zal een dergelijke verhuur, uiteraard voor een periode van minder dan drie maanden, nog altijd vrijgesteld zijn als een onroerende verhuur.

Wat het al dan niet beschikbaar zijn van deze samenhangende diensten betreft, is de kwestie van de globale prijs (een door de administratie onder de oude reglementering gehanteerd criterium om samenhangende diensten al dan niet in aanmerking te nemen) niet langer relevant. Met andere woorden, het verstrekken van dergelijke diensten, ongeacht of zij al dan niet bijkomend worden aangerekend ten opzichte van de prijs van het

de cette prestation, dans le cadre naturellement des contrats de moins de trois mois.

Il convient de souligner que cette question des services connexes n'est pas pertinente dans le chef des hôtels et motels qui, en tout état de cause, sont seulement soumis à la condition liée au critère quantitatif de trois mois. Ces établissements doivent effet être considérés comme visés par l'article 135, paragraphe 2, premier alinéa, a), de la directive 2006/112/CE. C'est en ce sens que doit être lue la nouvelle disposition qui distingue sur ce point les hôtels et les motels d'une part, et d'autre part, "les établissements ayant une fonction similaire où sont hébergés habituellement pour une durée inférieure à trois mois des hôtes payants à moins que ces établissements ne rendent aucun des services connexes suivants".

C'est dans ce contexte qu'il faut comprendre la disposition actuelle contenue à l'article 44, § 3, 2°, a), septième tiret, du Code. Cette disposition prévoit la taxation automatique de la mise à disposition pour une période n'excédant pas six mois, bien qu'elle ne s'applique pas si cette mise à disposition est à des fins de logement, laquelle est donc en principe exemptée en tant que location immobilière. Cette approche est parfaitement cohérente avec la nouvelle disposition dans la mesure où la fourniture purement passive d'un logement meublé est et reste exemptée en tant que location immobilière: dans ce cas, il s'agit essentiellement de la mise à disposition d'un bien immeuble à des fins de logement.

Ce n'est qu'en cas de mise à disposition d'un logement meublé pour une période inférieure à trois mois et de manière non purement passive qu'une telle mise à disposition est automatiquement taxée, dès lors que la mise à disposition du bien immeuble n'est alors essentiellement plus à des fins de logement pur mais est qualifiée de mise à disposition d'un logement meublé d'une manière tellement similaire à ce qui est offert dans le secteur hôtelier qu'elle donne lieu à une forme de distorsion potentielle de la concurrence. Ces circonstances justifient, conformément à l'article 135, paragraphe 2, premier alinéa, a), de la directive 2006/112/CE et à la jurisprudence de la Cour relative à cette disposition, l'application à ces services d'un régime de TVA identique (en l'occurrence, une taxation au taux réduit de 6 %).

Enfin, il convient de noter que les prestations de services fournies par les institutions reconnues par l'autorité dont la mission essentielle est d'assurer la surveillance,

gemeubeld logies, zal de belastingheffing op deze dienst tot gevolg hebben, wanneer die uiteraard is ingebed in overeenkomsten van minder dan drie maanden.

Er moet worden benadrukt dat die vraag inzake nauw samenhangende diensten niet pertinent is voor hotels en motels die hoe dan ook enkel worden onderworpen aan het kwantitatieve criterium van drie maanden. Die inrichtingen moeten inderdaad worden beschouwd als bedoeld in artikel 135, lid 2, eerste alinea, a), van de Richtlijn 2006/112/EG. De nieuwe bepaling moet in die zin gelezen worden dat op dat punt een onderscheid gemaakt wordt tussen enerzijds hotels en motels en anderzijds de "inrichtingen met een soortgelijke functie waar gewoonlijk aan betalende gasten onderdak wordt verleend voor een periode van minder dan drie maanden, tenzij die inrichtingen geen van de volgende nauw samenhangende diensten verrichten".

Tegen die achtergrond moet ook de huidige bepaling opgenomen in artikel 44, § 3, 2°, a), zevende streepje, van het Wetboek worden begrepen. Deze bepaling voorziet immers in een belastingheffing van rechtswege voor de terbeschikkingstelling van uit hun aard onroerende goederen voor een periode van niet meer dan zes maanden. Die bepaling is evenwel niet van toepassing wanneer die terbeschikkingstelling gebeurt voor doeleinden van bewoning, die in principe derhalve is vrijgesteld als een onroerende verhuur. Deze benadering loopt perfect samen met de nieuwe bepaling in die zin dat de louter passieve terbeschikkingstelling van een gemeubeld logies vrijgesteld is en blijft als een onroerende verhuur: in dat geval gaat het ten gronde om de terbeschikkingstelling van een onroerend goed voor doeleinden van bewoning.

Het is enkel en alleen wanneer een gemeubeld logies ter beschikking wordt gesteld voor een periode van minder dan drie maanden en dat op een niet louter passieve wijze, dat een dergelijke terbeschikkingstelling van rechtswege wordt belast, aangezien de terbeschikkingstelling van het onroerend goed dan ten gronde niet meer louter op bewoning is gericht maar kwalificeert als een terbeschikkingstelling van een gemeubeld logies op een manier die dusdanige gelijkenissen vertoont met het aanbod in het hotelbedrijf dat er een vorm van potentiële concurrentieverstoring ontstaat. Die omstandigheden verantwoorden, overeenkomstig artikel 135, lid 2, eerste alinea, a), van Richtlijn 2006/112/EG en de rechtspraak van het Hof met betrekking tot dat artikel, dat op dergelijke diensten een identieke btw-regeling wordt toegepast (in casu belastingheffing aan het verlaagde btw-tarief van 6 %).

Tot slot wordt erop gewezen dat de diensten die worden aangeboden door instellingen erkend door de overheid, die in hoofdzaak het toezicht over de jongelui

l'entretien, l'éducation et les loisirs des jeunes sont exemptées de la taxe sur la base de l'article 44, § 2, 2°, du Code. Cette reconnaissance peut émaner de différentes autorités publiques compétentes et vise, entre autres, les maisons de jeunes, les auberges de jeunesse et les établissements similaires. Les auberges de jeunesse, les homes et les colonies de vacances pour jeunes sont donc exemptés lorsqu'ils sont affiliés à la *Vlaamse Jeugdherbergcentrale*, à l'ASBL *Les Auberges de Jeunesse*, au *Centrum voor Jeugdtoerisme* ou à *Kaleo* et qu'ils reçoivent des subsides octroyés par l'autorité compétente par l'intermédiaire de ces centres. Dans la mesure où elles consisteraient en la fourniture d'un logement meublé qui, sur la base des critères énoncés à l'article 44, § 3, 2°, a), troisième tiret, nouveau, du Code, pourrait par dérogation être taxée, ces prestations de services continueront à être exemptées de la taxe en vertu de l'article 44, § 2, 2°, du Code, compte tenu de la nature spécifique de cette exemption.

Dans le même ordre d'idées, ces prestations peuvent également être exemptées sur la base de l'article 44, § 2, 4°, a), du Code lorsque les logements meublés sont mis à disposition par des établissements scolaires ou universitaires visés par cette disposition et que ces prestations sont considérées comme étroitement liées aux prestations d'enseignement que ces établissements fournissent (voir en ce sens le point 20 de la Circulaire AGFisc N° 50/2013 (E.T. 124 537) du 29 novembre 2013).

L'article 4 du projet modifie dès lors l'article 44, § 3, 2°, a), troisième tiret, du Code en explicitant le fait qu'est taxée la fourniture, pour une durée inférieure à trois mois, de logements meublés dans les hôtels et les motels et dans les établissements ayant une fonction similaire où sont hébergés habituellement pour une durée inférieure à trois mois des hôtes payants. Le critère quantitatif de trois mois est par conséquent doublement opérant, à savoir aussi bien par rapport au champ d'application matériel et personnel: d'une part, il détermine la durée maximale des contrats portant sur les prestations visées et d'autre part, il permet d'englober (dans le cadre de la taxation ou, au contraire, de l'exemption) les cas exceptionnels en limitant l'application de la taxation aux établissements qui, de manière habituelle, mettent des logements meublés à disposition de leurs clients pour une période de moins de trois mois. Par conséquent, ne sera pas taxée, la mise à disposition d'une chambre d'étudiant pour une période de moins de trois mois par un assujetti qui, habituellement, héberge des étudiants dans le cadre de contrats portant sur trois, six, dix ou douze mois, comme c'est généralement le cas.

en de zorg voor hun onderhoud, opvoeding en vrijetijdsbesteding tot doel hebben van de belasting vrijgesteld zijn op grond van artikel 44, § 2, 2°, van het Wetboek. De erkenning kan van onderscheiden bevoegde overheidsinstanties uitgaan en beoogt onder meer jeugdtehuizen, jeugdclubs, jeugdherbergen en dergelijke. Jeugdherbergen, jeugdhemen en vakantiehuizen voor de jeugd zijn dus vrijgesteld wanneer ze aangesloten zijn bij de Vlaamse Jeugdherbergcentrale, de vzw *Les Auberges de Jeunesse*, het Centrum voor Jeugdtoerisme of *Kaleo* en langs die centra om subsidies ontvangen van de bevoegde overheid. In de mate dat de door hen verstrekte diensten zouden bestaan in het verschaffen van gemeubeld logies dat op grond van de criteria opgenomen onder artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje, nieuw, van het Wetboek uitzonderlijk zou kunnen worden belast, zullen die diensten bij voortduur van de belasting zijn vrijgesteld op grond van artikel 44, § 2, 2°, van het Wetboek, rekening houdend met de specifieke aard van die vrijstelling.

In dezelfde gedachtegang kunnen die diensten eveneens worden vrijgesteld krachtens artikel 44, § 2, 4°, a), van het Wetboek wanneer het gemeubeld logies ter beschikking wordt gesteld door scholen en universiteiten bedoeld in die bepaling en die diensten worden beschouwd als nauw samenhangend met de door die instellingen verstrekte onderwijsdiensten (zie in die zin punt 20 van de Circulaire AAFisc nr. 50/2013 (E.T. 124 537) van 29 november 2013).

Artikel 4 van het ontwerp wijzigt aldus artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje, van het Wetboek door te expliciteren dat het verschaffen van gemeubeld logies voor een periode van minder dan drie maanden in hotels, motels en inrichtingen met een soortgelijke functie waar gewoonlijk voor een periode van minder dan drie maanden aan betalende gasten onderdak wordt verschafft, wordt belast. Het kwantitatieve criterium van drie maanden heeft bijgevolg een dubbele uitwerking, met name zowel ten aanzien van het materiële als het personele toepassingsgebied. Enerzijds bepaalt het de maximale duur van de overeenkomsten met betrekking tot de bedoelde diensten en anderzijds maakt het criterium het mogelijk om uitzonderlijke gevallen af te dekken (met het oog op belastingheffing, of, integendeel, met het oog op de vrijstelling) door de toepassing van de belastingheffing te beperken tot de inrichtingen die gewoonlijk gemeubeld logies ter beschikking stellen aan hun klanten voor een periode van minder dan drie maanden. Bijgevolg zal bijvoorbeeld niet worden belast, de terbeschikkingstelling van een studentenkamer voor een periode van minder dan drie maanden door een belastingplichtige die gewoonlijk onderdak verleent aan studenten op grond van overeenkomsten van drie, zes, tien of twaalf maanden, wat meestal het geval is.

Par contre, dans le sens contraire, l'établissement hôtelier qui, pour une raison ou une autre, mettra une chambre à disposition d'un client pour une durée inhabituellement longue de plus de trois mois (par exemple dans le cadre d'un détachement professionnel) devra exempter cette prestation dès lors que le délai de trois mois serait dépassé bien que s'agissant d'un établissement qui généralement préste de tels services pour une durée inférieure à trois mois. S'agissant de ce cas spécifique très rare, l'avocat général, dans l'affaire *Blasi*, précitée, souligne que s'il est vrai que des personnes séjournent parfois dans des hôtels pendant de longues périodes, cela ne remet pas en cause, selon l'avocat général, la validité du critère appliqué et, en tout état de cause, serait d'une importance pratique minime (conclusions de l'avocat général, C-346/95, *Blasi*, EU:C:1997:432, point 20). De tels hypothèses improbables ne doivent dès lors pas remettre en cause ce critère et n'auraient par ailleurs qu'un impact très limité sur la situation fiscale de l'assujetti concerné eu égard à l'ensemble de son activité.

Il va de soi que cette règle ne peut être simplement écartée par l'adoption de conventions ad hoc d'une durée anormalement courte et qui, le cas échéant, seraient renouvelées entre les mêmes parties en vue de bénéficier de cette manière de la taxation des opérations. Une telle pratique serait considérée comme abusives au sens de l'article 1er, § 10, du Code.

Ainsi, pour le calcul de cette période de trois mois, il est tenu compte dans un premier temps de la durée de la mise à disposition du logement meublé telle que prévue par le contrat. Le contrat constitue une présomption qui peut être réfutée par tout moyen de fait ou de droit permettant d'établir la durée d'utilisation réelle. Lorsque la mise à disposition d'un même bien fait l'objet de contrats de courte durée successifs (de moins de trois mois) entre les mêmes parties, il est tenu compte de la durée totale continue de la mise à disposition du bien au titre de l'ensemble des contrats. Dans ce cadre, un contrat et ses prorogations sont considérés comme des contrats successifs. Cette approche est identique à celui qui prévaut dans le cadre de la location de courte durée de maximum six mois, prévue à l'article 44, § 3, 2°, septième tiret, du Code. Cette approche s'inscrit d'ailleurs aussi dans l'approche préconisée par la Cour dans l'arrêt *Blasi*, précité (*op.cit.*, point 26).

Dans un souci d'exhaustivité, on peut signaler que la mise à disposition de chambres d'étudiants n'est pas non plus taxée précisément sur la base de cet article 44, § 3, 2°, a), septième tiret, du Code, puisque la dite "location

Omgekeerd, zal de hotelinrichting die om één of andere reden een kamer ter beschikking stelt van een klant voor een ongebruikelijk lange periode van meer dan drie maanden (bijvoorbeeld in het kader van een beroepsmatige detachering) die dienst moeten vrijstellen zodra de termijn van drie maanden wordt overschreden ook al gaat het om een inrichting die gewoonlijk dergelijke diensten verricht voor een periode van minder dan drie maanden. Met betrekking tot dat zeer uitzonderlijk geval, benadrukt de Advocaat-generaal in de voormalde zaak *Blasi* dat het weliswaar voorkomt dat personen gedurende lange tijd in een hotel verblijven, maar dat zulks geen afbreuk doet aan de deugdelijkheid van het toegepaste criterium en dat het hoe dan ook weinig praktisch belang heeft (conclusie Advocaat-generaal, C-346/95, *Blasi*, EU:C:1997:432, punt 20). Dergelijke weinig voorkomende gevallen zijn dus niet van aard om dat criterium in twijfel te trekken en zullen trouwens een uitermate beperkte impact hebben op de fiscale situatie van de betrokken belastingplichtige, rekening houdend met diens globale activiteit.

Het spreekt vanzelf dat deze regel niet zonder meer ter zijde kan worden geschoven door ad-hocovereenkomsten te sluiten met een abnormaal korte duur, die desgevallend tussen dezelfde partijen zouden worden hernieuwd om op die manier belasting op de handelingen te kunnen heffen. Een dergelijke praktijk zou worden beschouwd als misbruik in de zin van artikel 1, § 10, van het Wetboek.

Voor de berekening van die periode van drie maanden wordt in eerste instantie rekening gehouden met de duur van de terbeschikkingstelling van het gemeubeld logies zoals voorzien in de overeenkomst. De overeenkomst vormt een vermoeden dat met alle middelen in feite of in rechte kan worden weerlegd om de werkelijke gebruiksduur vast te stellen. Als de terbeschikkingstelling van eenzelfde goed het voorwerp uitmaakt van opeenvolgende contracten van korte duur (van minder dan drie maanden) tussen dezelfde partijen, wordt rekening gehouden met de totale aaneengesloten duur van de terbeschikkingstelling van het goed krachtens alle overeenkomsten samen. In dat verband worden een overeenkomst en de verlengingen ervan als opeenvolgende overeenkomsten beschouwd. Deze benadering is identiek aan degene die wordt gehanteerd in het kader van de verhuur voor een korte periode van minder dan zes maanden, bedoeld in artikel 44, § 3, 2°, zevende streepje, van het Wetboek. De benadering sluit bovendien ook aan bij de benadering die door het Hof wordt voorgestaan in het voormalde arrest *Blasi* (*op. cit.*, punt 26).

Voor de volledigheid kan er worden op gewezen dat de terbeschikkingstelling van studentenkamers evenmin belast wordt op grond van dat artikel 44, § 3, 2°, a), zevende streepje, van het Wetboek, aangezien de

de courte durée" ne concerne que les biens immeubles mis à disposition autrement qu'à des fins de logement et qui ne sont pas mis à la disposition de personnes physiques à des fins privées.

La modification apportée à l'article 44, § 3, 2°, a), troisième tiret, du Code confirme pour l'essentiel ce qui est effectivement appliqué dans la pratique tant dans le secteur hôtelier et les secteurs assimilés que dans le secteur des logements pour étudiants, par exemple, à l'exception d'un cas spécifique découlant de la décision anticipée précitée. Ainsi, la présente modification ne fait en réalité que concrétiser dans la loi une situation juridique et factuelle stable, laquelle est conforme à la position publiée par le passé en la matière (Question parlementaire n° 34 de monsieur Sprockels du 19 novembre 1969 et Question parlementaire n° 1865 de madame Nyssens du 4 février 2002). Par conséquent, la modification proposée, confirmant essentiellement le statu quo historique, n'aura en toute logique pas d'impact sur le prix général des loyers ni sur celui des chambres d'hôtels et des logements (touristiques) assimilés.

À toutes fins utiles, il convient de préciser que le présent projet n'affecte nullement l'application du taux réduit de 6 % applicable aux prestations de mise à disposition de logements meublés, dans la mesure où naturellement de telles prestations sont soumises à la taxe en vertu des présentes dispositions, conformément à la rubrique XXX, 1, du tableau A de l'annexe à l'arrêté royal n° 20, du 20 juillet 1970, fixant les taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services (ci-après "l'arrêté royal n° 20").

Enfin, s'agissant plus précisément de cette problématique des logements pour étudiants, il convient de souligner ce qui suit. Outre le fait qu'elle formalise une situation bien établie, la présente modification et la différence de traitement en termes de taxation qu'elle implique ne crée aucune distorsion de concurrence entre le secteur de la location des chambres d'étudiants et le secteur hôtelier qui lui, demeure en tout état de cause soumis à la taxation. En aucune manière ces différents secteurs ne se trouvent en effet dans une position de concurrence mutuelle, leur public-cible étant fondamentalement différent, comme cela est explicité ci-dessus. La mesure, au contraire, aura pour effet une parfaite concurrence au sein même de ce secteur du logement pour étudiants. Plus qu'une augmentation généralisée des loyers, la présente mesure assure au contraire un maintien des prix du marché, sans que ce marché ne soit perturbé, notamment entre les projets de logements d'étudiants nouveaux et les projets existants et entre les

zogenaamde "kortdurende verhuur" alleen betrekking heeft op onroerende goederen die ter beschikking worden gesteld voor andere doeleinden dan bewoning en die niet worden ter beschikking gesteld aan natuurlijke personen voor hun privédoeleinden.

De aangebrachte wijziging aan artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje, van het Wetboek bevestigt in essentie wat – op één specifiek geval na ten gevolge van voormelde voorafgaande beslissing – in de praktijk wordt toegepast zowel in het hotelbedrijf en de daarmee gelijkgestelde sectoren als in de sector van de studentenhuisvesting. Deze wijziging geeft bijgevolg in reële termen slechts een concrete invulling aan een stabiele juridische en feitelijke situatie, die ook aansluit bij eerder daarover bekend gemaakte standpunten (Parlementaire vraag nr. 34 van de heer Sprockels d.d. 19.11.1969 en Parlementaire vraag nr. 1865 van mevrouw Nyssens d.d. 04 februari 2002). Daaruit volgt dan ook dat deze wijziging, die in essentie de historische status quo bevestigt, logischerwijze geen impact zal hebben op de hoogte van de huurprijzen in het algemeen, noch op de huurprijzen van hotelkamers en daarmee gelijkgestelde (toeristische) verblijven.

Voor alle duidelijkheid wordt erop gewezen dat dit ontwerp in geen geval afbreuk doet aan de toepassing van het verlaagd tarief van 6 % dat van toepassing is op de terbeschikkingstelling van gemeubeld logies, voor zover uiteraard deze diensten aan de belasting zijn onderworpen op grond van onderhavige bepalingen, overeenkomstig rubriek XXX, 1, van tabel A van de bijlage bij het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven (hierna: "koninklijk besluit nr. 20").

Met betrekking tot de problematiek van studentenhuisvesting, moet tenslotte het volgende worden benadrukt. Naast het feit dat ze een goed ingeburgerde situatie formaliseert, roept deze wijziging en de onderscheiden belastingregeling die eruit voortvloeit, geen enkele concurrentieverstoring in het leven tussen de sector van de verhuur van studentenkamers en de hotelsector die van zijn kant verder belast blijft. Er is op geen enkele manier een onderlinge concurrentie tussen beide sectoren, aangezien hun doelpubliek fundamenteel verschillend is, zoals hiervoor werd uiteengezet. De maatregel zal in tegendeel een perfecte concurrentie tot gevolg hebben binnen de sector van studentenlogies zelf. Eerder dan een algemene verhoging van de huurgelden, zal de huidige maatregel er toe bijdragen dat de huurprijzen binnen de sector stabiel blijven, zonder dat de markt wordt verstoord, onder meer tussen nieuwe en bestaande projecten van studentenhuisvesting en tussen nieuwe projecten die overeenkomstig de momenteel vigerende

nouveaux projets qui, selon les critères administratifs actuellement en vigueur, pensent pouvoir entrer en ligne de compte pour la taxation des loyers et ceux qui en sont exclus et restent donc dans tous les cas exemptés.

On évite ainsi le risque de créer un régime optionnel de TVA en ce qui concerne les chambres d'étudiants, en fonction de la nature et du nombre de services – par définition accessoires – (tels que le nettoyage des chambres et la fourniture de services de réception) offerts dans le cadre de la mise à disposition de la chambre meublée qui en soi constitue l'objet de la prestation. Un tel régime optionnel de TVA pourrait d'ailleurs conduire à des situations où les assujettis, en manipulant à travers le temps la nature et le nombre des services accessoires, déterminent le traitement TVA en fonction de leur droit à déduction et de la période de révision du bien concerné, en ne facturant que 6 % de TVA pendant la période de révision de quinze ans. De cette manière, le principe de neutralité fiscale inhérent au système de la TVA serait brisé et l'objectif initial du législateur serait contrarié.

Enfin, il apparaît d'une enquête auprès d'autres États membres que la mise à disposition de chambres d'étudiants est généralement exemptée de TVA.

Art. 5

L'article 5 fixe au 1er juillet 2022 l'entrée en vigueur de l'article 4, afin que les nouvelles dispositions qu'il contient puissent ainsi entrer en vigueur dans un délai suffisamment bref tout en permettant par ailleurs d'assurer une certaine prévisibilité de la mesure, notamment au regard des obligations déclaratives des assujettis concernés.

CHAPITRE 4

Déduction de la taxe

Art. 6 et 7

L'article 6 du présent projet modifie l'article 46, § 2, du Code en vue de modifier la procédure applicable en cas d'application du mécanisme de déduction de la TVA suivant le principe de l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services.

En vertu de cette disposition et par dérogation au principe du prorata général de déduction prévu à l'article 46, § 1er, du Code, l'assujetti mixte qui réalise à la fois des opérations lui ouvrant un droit à déduction de la TVA et des opérations situées dans le champ d'application

administrative criteria in aanmerking menen te kunnen komen om de huurgelden te belasten en andere die daar niet aan beantwoorden en dus in ieder geval vrijgesteld blijven.

Er wordt dus vermeden dat een optioneel btw-regime voor studentenkamers dreigt te ontstaan, afhankelijk van de aard en het aantal van de – per definitie ondergeschikte – diensten (zoals de schoonmaak van de kamers en de voorziening van onthaal) die worden aangeboden in het kader van de terbeschikkingstelling van de gemeubelde kamer die het doel op zich is. Dergelijk optioneel btw-regime zou overigens tot situaties kunnen leiden waarbij belastingplichtigen middels manipulatie van de aard en het aantal van de ondergeschikte diensten doorheen de tijd, de btw-behandeling sturen in functie van hun recht op aftrek en de herzieningstermijn van het betrokken goed, door enkel 6 % btw aan te rekenen tijdens de vijftienjarige herzieningstermijn. Op die manier zou het aan het btw-stelsel inherente beginsel van fiscale neutraliteit worden doorbroken en de initiële doelstelling van de wetgever worden gefrustreerd.

Tenslotte blijkt uit een rondvraag bij andere lidstaten dat de terbeschikkingstelling van studentenkamers over het algemeen van btw is vrijgesteld.

Art. 5

Artikel 5 bepaalt dat artikel 4 in werking treedt op 1 juli 2022 zodat de nieuwe bepalingen die het bevat aldus op een relatief korte termijn in werking kunnen treden, terwijl tegelijkertijd een zekere mate van voorspelbaarheid van de maatregel wordt gegarandeerd, met name ten aanzien van de indieningsverplichtingen van de betrokken belastingplichtigen.

HOOFDSTUK 4

Aftrek van belasting

Art. 6 en 7

Artikel 6 van het huidig ontwerp wijzigt artikel 46, § 2, van het Wetboek om de procedure te wijzigen die van toepassing is bij de uitoefening van het recht op aftrek met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan.

Krachtens deze bepaling en in afwijking van het principe van het algemeen verhoudingsgetal voorzien in artikel 46, § 1, van het Wetboek, kan de gemengde belastingplichtige die niet alleen handelingen verricht waarvoor recht op aftrek bestaat, maar ook handelingen

de la TVA ne lui ouvrant aucun droit à déduction, peut opter pour le système de déduction selon l'affectation réelle. Dans certaines circonstances, l'administration peut notifier à cet assujetti mixte l'obligation de recourir à la déduction selon l'affectation réelle chaque fois qu'elle constate que l'adoption du prorata général aboutit à créer des inégalités dans l'application de la taxe.

En effet, par son caractère forfaitaire, la règle du prorata général peut créer des inégalités dans l'application de la taxe, tantôt au détriment de l'assujetti qui ne peut opérer, selon ce prorata, les déductions auxquelles il aurait droit compte tenu de la réalité de ses affectations, tantôt, au contraire, à l'avantage de l'assujetti qui opère, grâce au prorata, des déductions supérieures à celles qu'autoriseraient l'affectation réelle des biens et services.

En cas d'application de ce principe d'affection réelle, l'assujetti opère alors la déduction selon les règles normales applicables à un assujetti total en ce qui concerne les taxes ayant grevé les biens et les services destinés exclusivement au secteur donnant lieu à un droit à déduction. Pour les taxes ayant grevé les biens et les services destinés exclusivement au secteur ne permettant pas la déduction, toute déduction est alors écartée. Un prorata spécial devra encore être établi uniquement pour la taxe acquittée sur les biens et les services qui sont utilisés simultanément pour les deux secteurs.

En ce qui concerne la demande par l'assujetti d'appliquer la règle de l'affectation réelle, la procédure actuelle prévoit qu'il manifeste cette option dans un document qu'il doit envoyer ou remettre à la division gestion du Centre dont il relève. Sur la base de cette demande, le Centre compétent délivre, le cas échéant, son accord quant au principe même de l'affectation réelle ainsi que sur les critères mis en avant par l'assujetti pour justifier sa demande.

Cette procédure non automatisée s'est avérée particulièrement fastidieuse et nécessite une vérification immédiate systématique de la part de l'administration des conditions d'octroi de l'autorisation, sans laquelle l'assujetti se trouve dans l'impossibilité d'exercer son droit à déduction selon le principe de l'affectation réelle.

waarvoor geen recht op aftrek bestaat, ervoor kiezen om zijn recht op aftrek uit te oefenen volgens de regeling van het werkelijk gebruik. In bepaalde omstandigheden kan de administratie een dergelijke gemengde belastingplichtige verplichten om zijn recht op aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik, telkens wanneer ze vaststelt dat de toepassing van het algemeen verhoudingsgetal leidt tot ongelijkheid in de heffing van de belasting.

De regel van het algemeen verhoudingsgetal kan inderdaad, door de forfaitaire aard ervan, leiden tot ongelijkheden in de heffing van de belasting. Dat is soms in het nadeel van de belastingplichtige die ingevolge dat verhoudingsgetal niet even veel in aftrek kan brengen als overeenkomstig het werkelijk gebruik van de goederen en diensten. Soms is het dan weer in het voordeel van de belastingplichtige die op grond van het verhoudingsgetal meer in aftrek kan brengen dan zou zijn toegelaten overeenkomstig het werkelijk gebruik van de goederen en diensten.

Indien dit principe van het werkelijk gebruik wordt toegepast, oefent de belastingplichtige dus zijn recht op aftrek uit volgens de normale regels van toepassing op een volledige belastingplichtige met betrekking tot de belasting geheven van de goederen en diensten die exclusief bestemd zijn voor de sector die recht of aftrek verleent. Voor de belasting geheven van de goederen en diensten exclusief bestemd voor de sector die geen aftrek toestaat, is elke aftrek aldus uitgesloten. Enkel voor de belasting geheven van de goederen en diensten die voor beide sectoren tegelijk worden aangewend, zal nog een bijzonder verhoudingsgetal moeten worden vastgesteld.

Met betrekking tot het verzoek van de belastingplichtige om de regel van het werkelijk gebruik toe te passen, voorziet de huidige procedure dat hij zijn keuze tot uiting brengt in een stuk dat hij moet indienen bij de afdeling beheer van het Centrum waaronder hij ressorteert. Op basis van dit verzoek gaat het bevoegde Centrum, in voorkomend geval, akkoord met het principe zelf van het werkelijk gebruik, alsook met de opgegeven redenen door de belastingplichtige om zijn verzoek te rechtvaardigen.

Deze niet-geautomatiseerde procedure wordt als bijzonder arbeidsintensief beschouwd en noodzaakt een onmiddellijke systematische controle langs de kant van de administratie van de voorwaarden voor de toekenning van de machtiging, zonder dewelke de belastingplichtige zich in de onmogelijkheid bevindt om zijn recht op aftrek uit te oefenen volgens het principe van het werkelijk gebruik.

Afin de remédier à ces difficultés et à cette charge administrative pesante, cette procédure d'option en faveur de l'affectation réelle est revue complètement.

Dorénavant, une notification de l'option pour la déduction selon le principe de l'affectation réelle devra être introduite de manière électronique. La même procédure s'appliquera lorsque l'assujetti décide de ne plus appliquer ce régime de déduction, ainsi que lorsque cet assujetti ne serait plus considéré comme un assujetti mixte. Ces notifications seront effectuées par l'assujetti directement au moyen de sa déclaration de commencement ou de changement d'activité visée aux articles 1er et 2 (lus en combinaison avec l'article 6) de l'arrêté royal n° 10 du 29 décembre 1992 relatif aux modalités d'exercice des options prévues aux articles 15, § 2, alinéa 3, 21bis, § 2, 9°, alinéa 4, 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 2 et 44, § 3, 2°, d), du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, aux déclarations de commencement, de changement, de cessation d'activité et aux déclarations préalables en matière de taxe sur la valeur ajoutée (ci-après: "l'arrêté royal n° 10"). Dans ces cas, l'administration enverra à l'assujetti un accusé de réception de sa demande électronique.

Contrairement à la procédure actuelle, cette simple notification préalable sera suffisante pour l'assujetti pour appliquer, dès la première période de déclaration, le principe de déduction selon l'affectation réelle sans qu'il ait à attendre une autorisation de l'administration. Ce n'est que dans l'hypothèse où l'administration considérera que cette demande est contraire au principe de neutralité de la TVA (en cas d'avantage déraisonnable), que l'administration procèdera à une décision motivée de refus dans les meilleurs délais.

La règle de base est qu'en principe, cette notification devra être faite avant la fin de la première période de déclaration de l'année civile (soit avant le 31 janvier pour un assujetti déposant mensuel, soit avant le 31 mars pour un assujetti déposant trimestriel) sauf en cas de commencement d'activité ou de commencement de l'activité faisant de l'assujetti un assujetti mixte (la demande devra alors être introduite avant le dernier jour de la période de la première déclaration qui suit le début d'activité ou le changement de celle-ci). Néanmoins, hors cas d'abus manifeste, une telle notification pourra le cas échéant (par exemple en cas de modification importante, non prévue au début de l'année civile, de son activité ou en cas d'investissement important en cours d'année) être effectuée en cours d'année civile, avant le dépôt de la déclaration périodique qui suit, si l'assujetti se rend compte que l'application du prorata

Om deze moeilijkheden en die aanzienlijke administratieve last te remediëren, wordt deze keuzeprocedure voor het werkelijk gebruik volledig herbekeken.

Voortaan zal een kennisgeving van de keuze voor de aftrek volgens het principe van het werkelijk gebruik langs elektronische weg moeten worden ingediend. Dezelfde procedure zal van toepassing zijn wanneer de belastingplichtige beslist om die aftrekregeling niet langer toe te passen, alsook in het geval dat deze belastingplichtige niet langer als een gemengde belastingplichtige zou worden beschouwd. Deze kennisgevingen zullen door de belastingplichtige rechtstreeks worden gedaan aan de hand van zijn aangifte van aanvang of wijziging van activiteit bedoeld in de artikelen 1 en 2 (gelezen in samenhang met artikel 6) van koninklijk besluit nr. 10 van 29 december 1992, met betrekking tot de uitoefeningsmodaliteiten van de keuzen, bedoeld in de artikelen 15, § 2, derde lid, 21bis, § 2, 9°, vierde lid, 25ter, § 1, tweede lid, 2°, tweede lid en 44, § 3, 2°, d), van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, de aangiften van aanvang, wijziging, stopzetting van activiteit en de voorafgaande kennisgevingen inzake de belasting over de toegevoegde waarde (hierna: "koninklijk besluit nr. 10"). In die gevallen zal de administratie aan de belastingplichtige een ontvangstbewijs van zijn elektronisch verzoek verzenden.

In tegenstelling tot de huidige procedure, zal deze eenvoudige voorafgaandelijke kennisgeving voldoende zijn voor de belastingplichtige om het principe van de aftrek volgens het werkelijk gebruik toe te passen vanaf de eerste aangifteperiode, zonder dat hij dus een toelating van de administratie moet afwachten. Het is slechts ingeval de administratie van mening is dat dit verzoek in strijd is met het neutraliteitsbeginsel van de btw (bij een onredelijk voordeel), dat de administratie zo snel mogelijk een gemotiveerde weigeringsbeslissing zal nemen.

De basisregel is dat, in principe, deze kennisgeving zal moeten worden gedaan vóór het einde van de eerste aangifteperiode van het kalenderjaar (hetzij vóór 31 januari voor een belastingplichtige-maandindiener, hetzij vóór 31 maart voor een belastingplichtige-kwartaalindiener), behalve bij aanvang van de activiteit of bij het begin van een activiteit die van de belastingplichtige een gemengde belastingplichtige maakt (het verzoek zal dan moeten ingediend worden vóór de laatste dag van de eerste aangifteperiode die volgt op het begin van de activiteit of de verandering ervan). Tenzij in geval van klaarblijkelijk misbruik, kan een dergelijke kennisgeving evenwel desgevallend (bijvoorbeeld ingeval van een belangrijke wijziging in zijn activiteit die niet was voorzien bij aanvang van het kalenderjaar of ingeval van een belangrijke investering in de loop van het jaar) worden uitgevoerd in de loop van het kalenderjaar, voorafgaand

général provisoire (qui équivaut au prorata général définitif de l'année antérieure) entraîne dans son chef une déduction insuffisante au regard des opérations qu'il a réalisées précédemment. Une telle notification produira alors ses effets au 1er janvier de l'année en cours, moyennant les régularisations qui s'imposeront dans sa déclaration périodique suivante.

Le terme "préalable" s'entend en effet comme nécessairement antérieur à tout effet pour l'assujetti au niveau de l'exercice de son droit à déduction, matérialisé par exemple au travers d'une correction de la taxe déduite initialement dans une déclaration périodique rectificative déposée après cette notification (case [62] de la déclaration), voire, le cas échéant, en réponse à une régularisation opérée par l'administration, comme l'a déjà admis la jurisprudence belge. En tout état de cause, l'administration conservera son droit de vérifier la validité des critères avancés pour l'application de cette méthode de déduction en fonction de l'affectation réelle.

Enfin, l'ensemble des assujettis qui appliquent déjà ce principe d'affectation réelle seront tenus, moyennant une période transitoire d'adaptation de six mois à dater de l'entrée en vigueur de la présente modification, d'introduire également une demande électronique pour l'application de ce régime de déduction.

Cette communication par voie électronique suivra une procédure extrêmement simple qui ne donnera lieu en réalité à aucune charge administrative significative. Néanmoins, compte tenu de la période extrêmement difficile qu'a connue notre économie et les assujettis qui en sont les premiers acteurs, il est donc prévu que ces derniers disposeront d'une période de six mois pour se mettre en ordre au niveau de la confirmation par voie électronique de leur volonté d'appliquer leur droit à déduction selon l'affectation réelle. Cette communication garantira une parfaite sécurité juridique dans le chef de ces assujettis dont certains ont introduit cette demande il y a plusieurs décennies sans que cette information ne soit encore forcément matériellement en possession de l'administration.

La centralisation de ces demandes, singulièrement sous forme électronique, garantira par ailleurs que l'administration pourra continuer à contrôler efficacement la correcte application des règles en matière de déduction de la TVA.

aan de daaropvolgende periodieke aangifte, wanneer de belastingplichtige beseft dat de toepassing van het voorlopig algemeen verhoudingsgetal (dat gelijk is aan het definitieve verhoudingsgetal van het voorgaande jaar) voor hem resulteert in een onvoldoende aftrek ten aanzien van de handelingen die hij voordien heeft gesteld. Een dergelijke kennisgeving zal dan uitwerking hebben vanaf 1 januari van het lopende jaar, mits de nodige herzieningen worden gedaan in de daaropvolgende periodieke aangifte.

De term "voorafgaandelijk" moet inderdaad worden begrepen als noodzakelijkerwijze voorafgaand aan enig effect voor de belastingplichtige inzake de uitoefening van zijn recht op aftrek, dat bijvoorbeeld wordt gematerialiseerd door middel van een correctie van de initieel in aftrek gebrachte belasting in een verbeterende periodieke aangifte ingediend na die kennisgeving (vak [62] van de aangifte), dan wel eventueel als reactie op een naheffing door de administratie, zoals al werd aanvaard in de Belgische rechtspraak. In elk geval behoudt de administratie haar recht om de geldigheid te controleren van de vooropgestelde criteria voor de toepassing van die methode van aftrek overeenkomstig het werkelijk gebruik.

Tot slot zijn de belastingplichtigen die het principe van het werkelijk gebruik al toepassen ertoe gehouden, mits een overgangsperiode van zes maanden vanaf de inwerkingtreding van deze wijziging, ook een elektronisch verzoek in te dienen voor de toepassing van deze aftrekregeling.

Deze mededeling langs elektronische weg zal plaatsvinden via een bijzonder eenvoudige procedure die in realiteit geen noemenswaardige administratieve last zal veroorzaken. Rekening houdend met de bijzonder moeilijke periode die onze economie en de belastingplichtigen, die daarvan de voornaamste actoren zijn, nu doormaken, zullen zij niettemin kunnen beschikken over een periode van zes maanden om zich in regel te stellen met de bevestiging langs elektronische weg van hun wens om hun recht op aftrek toe te passen volgens het werkelijk gebruik. Deze mededeling zal volledig rechtszekerheid verschaffen aan deze belastingplichtigen, van wie een aantal hun verzoek reeds enkele decennia geleden hebben ingediend, zonder dat die informatie nu nog noodzakelijkerwijze materieel in het bezit is van de administratie.

De centralisatie van deze mededelingen, in het bijzonder langs elektronische weg, zal daarnaast ook waarborgen dat de administratie de correcte toepassing van de regels inzake btw-aftrek op een efficiënte manier zal kunnen blijven controleren.

La procédure par laquelle l'administration impose à l'assujetti d'utiliser cette méthode de déduction selon l'affectation réelle demeure inchangée. Dans ce cadre, l'administration procèdera alors par voie de décision dûment motivée qui fait l'objet d'une notification par écrit à l'assujetti. Cette décision comportera une date de début d'application de ce régime de déduction.

Que ce soit sur la base d'une option de l'assujetti ou au travers d'une décision de l'administration, l'ensemble des assujettis qui appliqueront la déduction selon le principe de l'affectation réelle seront recensés dans les bases de données de l'administration en vue de permettre à l'administration un suivi efficace de l'exercice du droit à déduction de la TVA par l'ensemble de ces assujettis mixtes.

L'article 6 du présent projet modifie en conséquence l'article 46, § 2, du Code en prévoyant en son alinéa 1er le principe de la notification préalable (en lieu et place du principe d'autorisation par l'administration). L'alinéa 2 de cette disposition prévoit le principe de l'obligation de faire usage de l'affectation réelle dans le chef des assujettis mixtes lorsque l'application du prorata général aboutit à créer des inégalités dans l'application de la taxe.

L'alinéa 3 prévoit la mesure transitoire précitée pour les assujettis qui font déjà usage de la déduction selon l'affectation réelle.

L'alinéa 4 de cette disposition prévoit une délégation au Roi en ce qui concerne la fixation des modalités, dont il est question ci-dessus, relatives à la forme de la notification préalable, le délai dans lequel cette notification intervient et la procédure suivant laquelle l'assujetti peut être tenu d'opérer la déduction suivant l'affectation réelle. Ces modalités feront l'objet d'une modification à venir de l'arrêté royal n° 10 précité.

Enfin, l'article 7 du présent projet prévoit une entrée en vigueur de cette mesure au 1er janvier 2023 afin d'une part, de permettre les développements informatiques nécessaires à la mise en place de cette procédure électronique et d'autre part, de permettre au Roi de prendre les mesures d'exécution nécessaires de la présente mesure.

De procedure waarbij de administratie een belastingplichtige kan verplichten om de aftrekmethode van het werkelijk gebruik toe te passen, blijft onveranderd. De administratie zal in dat verband dan de belastingplichtige schriftelijk in kennis stellen van een behoorlijk gemotiveerde beslissing. Deze beslissing zal de begindatum van de toepassing van deze aftrekregeling bevatten.

Alle belastingplichtigen die de aftrek toepassen volgens het principe van het werkelijk gebruik, ongeacht of het nu op basis is van een keuze van de belastingplichtige of ten gevolge van een beslissing van de administratie, zullen worden bijgehouden in de databanken van de administratie om de administratie toe te laten een efficiënte opvolging te organiseren van het recht op aftrek van de btw door de gemengde belastingplichtigen.

Artikel 6 van het voorliggend ontwerp wijzigt aldus artikel 46, § 2, van het Wetboek door in zijn eerste lid het principe van de voorafgaandelijke kennisgeving te voorzien (in plaats van het principe van de machtiging door de administratie). Het tweede lid van deze bepaling voorziet het principe van de verplichte toepassing van het werkelijk gebruik in hoofde van de gemengde belastingplichtige indien de toepassing van het algemeen verhoudingsgetal leidt tot ongelijkheid in de heffing van de belasting.

Het derde lid voorziet in de voormelde overgangsmaatregel voor belastingplichtigen die reeds gebruik maken van de aftrek volgens het werkelijke gebruik.

Het vierde lid van deze bepaling voorziet een delegatie aan de Koning voor wat betreft de toepassingsmodaliteiten, waarvan hiervoor sprake is, met betrekking tot de vorm van de voorafgaandelijke kennisgeving, de termijn waarin die kennisgeving gebeurt en de procedure volgens dewelke de belastingplichtige kan worden verplicht om de aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik. Deze modaliteiten zullen het voorwerp uitmaken van een toekomstige wijziging van het voormelde koninklijk besluit nr. 10.

Tot slot voorziet artikel 7 van het voorliggend ontwerp in een datum van inwerkingtreding op 1 januari 2023 om enerzijds de informatica-ontwikkelingen toe te laten die noodzakelijk zijn om de elektronische procedure in werking te laten treden en anderzijds om de Koning toe te laten de nodige uitvoeringsmaatregelen te nemen voor deze maatregel.

CHAPITRE 5

**Communication
du numéro d'identification à la TVA**

Art. 8 et 9

Les articles 8 et 9 du présent projet apportent plusieurs modifications de nature technique aux articles 50, § 1er, alinéa 2 et 53^{quater} du Code en lien avec les obligations de communication, par un assujetti, de son numéro d'identification à la TVA.

Certaines personnes qui se sont vu attribuer un numéro d'identification à la TVA à la suite d'opérations spécifiques à la sortie ou à l'entrée (article 50, § 1er, 4° ou 5°, du Code) ou dès le début de leur activité économique (article 50, § 2, du Code ainsi que les personnes auxquelles s'applique le régime visé à l'article 56bis ou à l'article 57 du Code) sont soumises à certaines restrictions quant à l'utilisation autorisée de ce numéro en vertu de l'article 50, § 1er, alinéa 2, du Code. Elles ne peuvent ainsi légalement pas utiliser ce numéro d'identification à la TVA pour effectuer des acquisitions intracommunautaires de biens autres que des produits soumis à accise que si elles ont préalablement opté pour la taxation de leurs acquisitions intracommunautaires ou si elles ont dépassé le seuil spécifique prévu pour que leurs acquisitions intracommunautaires soient soumises de plein droit à la TVA.

En revanche, la limitation de cette restriction aux acquisitions intracommunautaires de biens autres que des produits soumis à accise n'est pas justifiée. Même dans le cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise, les personnes susmentionnées ne peuvent légalement utiliser leur numéro d'identification à la TVA que si elles ont préalablement opté pour la taxation de leurs acquisitions intracommunautaires ou si elles ont dépassé le seuil spécifique fixé pour que leurs acquisitions intracommunautaires soient soumises de plein droit à la TVA. Si ces conditions ne sont pas remplies, l'acquittement de la TVA sur les acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accises est effectué selon la procédure prévue par l'arrêté royal n° 51 du 14 avril 1993 relatif au régime de simplification pour des acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise en matière de taxe sur la valeur ajoutée.

Cela signifie que la TVA due, qui est exigible en même temps que les droits d'accise, doit être acquittée au receveur des accises compétent sur la base de la

HOOFDSTUK 5

**Mededeling
van het btw-identificatienummer**

Art. 8 en 9

De artikelen 8 en 9 van dit ontwerp brengen verschillende technische wijzigingen aan de artikelen 50, § 1, tweede lid, en 53^{quater} van het Wetboek aan, in verband met de verplichting van een belastingplichtige om zijn btw-identificatienummer mee te delen.

Bepaalde personen die naar aanleiding van specifieke uitgaande of inkomende handelingen (artikel 50, eerste lid, 4° of 5°, van het Wetboek) dan wel van bij de aanvang van hun economische activiteit (artikel 50, § 2, van het Wetboek en de personen op wie de in artikel 56bis of artikel 57 van het Wetboek bedoelde regeling van toepassing is) een btw-identificatienummer werd toegekend, zijn op grond van artikel 50, § 1, tweede lid, van het Wetboek onderworpen aan bepaalde beperkingen inzake het rechtsgeldig gebruik ervan. Zij kunnen dat btw-identificatienummer niet maar rechtsgeldig gebruiken om intracommunautaire verwervingen van andere goederen en accijnsproducten te verrichten wanneer ze er voorafgaandelijk voor hebben gekozen om hun intracommunautaire verwervingen aan de btw te onderwerpen, dan wel wanneer ze het specifieke drempelbedrag hebben overschreden, waardoor hun intracommunautaire verwervingen van rechtswege aan de belasting zijn onderworpen.

De inperking van die beperking tot intracommunautaire verwervingen van andere goederen en accijnsproducten is evenwel onterecht. Ook ingeval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten kunnen de voormelde personen hun btw-identificatienummer maar rechtsgeldig gebruiken wanneer ze er voorafgaandelijk voor hebben gekozen om hun intracommunautaire verwervingen aan de btw te onderwerpen dan wel wanneer ze het specifieke drempelbedrag hebben overschreden, waardoor hun intracommunautaire verwervingen van rechtswege aan de belasting zijn onderworpen. Indien die voorwaarden niet vervuld zijn, verloopt de voldoening van de btw over de intracommunautaire verwerving van de accijnsproducten immers overeenkomstig de procedure voorzien in het koninklijk besluit nr. 51 van 14 april 1993 met betrekking tot de vereenvoudigingsregeling voor intracommunautaire verwerving van accijnsproducten op het stuk van de belasting over de toegevoegde waarde.

Dat houdt in dat de verschuldigde btw die opeisbaar is op hetzelfde moment als de accijns, moet worden betaald aan de bevoegde ontvanger van de accijnen

déclaration de consommation en matière d'accise qui vaut également déclaration pour le paiement de la TVA. Compte tenu de cette procédure spéciale, le numéro d'identification à la TVA des personnes concernées ne peut être valablement utilisé dans ces circonstances. Pour cette raison, l'article 50, § 1er, alinéa 2, du Code est modifié de manière à ce que la restriction à l'utilisation autorisée du numéro d'identification à la TVA s'applique également aux acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise.

L'article 53*quater*, § 1er, alinéa 1er, du Code prévoit une obligation générale pour les assujettis identifiés à la TVA en vertu de l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 1°, du Code de communiquer leur numéro d'identification à la TVA à leurs fournisseurs.

Par dérogation à ce principe, l'article 53*quater*, § 1er, alinéa 3, du Code prévoit que les assujettis soumis aux régimes spéciaux visés aux articles 56bis et 57 du Code ne sont pas tenus de communiquer leur numéro d'identification à la TVA à leurs fournisseurs lorsqu'ils effectuent des acquisitions intracommunautaires de biens autres que des produits soumis à accise s'ils n'ont pas préalablement opté pour la taxation de leurs acquisitions intracommunautaires et s'ils n'ont pas dépassé le seuil spécifique prévu pour que leurs acquisitions intracommunautaires soient soumises de plein droit à la TVA.

Toutefois, la limitation de l'exception à l'obligation de communiquer le numéro d'identification à la TVA aux fournisseurs, dans les circonstances susmentionnées, aux acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise n'est pas justifiée.

Si les assujettis concernés étaient tenus de communiquer leur numéro d'identification à la TVA en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise, cela aurait pour effet, conformément à l'article 25*ter*, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 4, du Code, qu'ils seraient réputés avoir exercé l'option pour soumettre à la taxe leurs acquisitions intracommunautaires de biens autres que les produits soumis à accise. Cela ne peut évidemment pas être l'objectif.

L'article 53*quater*, § 1er, alinéa 3, du Code est ainsi modifié de telle sorte que les assujettis visés dans cet article ne sont pas non plus tenus de communiquer leur numéro d'identification à la TVA en cas d'acquisition intracommunautaire de produits soumis à accise, dans les circonstances spécifiques énumérées à cet article.

op grond van de aangifte ten verbruik inzake accijns die ook geldt als aangifte voor de betaling van de btw. Rekening houdend met die bijzondere procedure kan het btw-identificatienummer van de betrokken personen in die omstandigheden dan ook niet rechtsgeldig worden gebruikt. Om die reden wordt artikel 50, § 1, tweede lid, van het Wetboek aangepast om de beperking van het rechtsgeldig gebruik van het btw-identificatienummer eveneens van toepassing te maken op intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten.

Artikel 53*quater*, § 1, eerste lid, van het Wetboek stelt een algemene verplichting in voor de belastingplichtigen die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 1°, van het Wetboek voor btw-doeleinden geïdentificeerd zijn om hun btw-identificatienummer mee te delen aan hun leveranciers.

In afwijking van dit principe voorziet artikel 53*quater*, § 1, derde lid, van het Wetboek dat belastingplichtigen onderworpen aan de bijzondere regelingen bedoeld in artikel 56bis en 57 van het Wetboek er niet toe gehouden zijn hun btw-identificatienummer mee te delen aan hun leveranciers wanneer zij intracommunautaire verwervingen verrichten van andere goederen dan accijnsproducten wanneer ze er voorafgaandelijk niet voor hebben gekozen om hun intracommunautaire verwervingen aan de btw onderwerpen én ze het specifieke drempelbedrag niet hebben overschreden waardoor hun intracommunautaire verwervingen van rechtswege aan de belasting zijn onderworpen.

De beperking van de uitzondering op de verplichting om het btw-identificatienummer mee te delen aan de leveranciers in de voormelde omstandigheden tot de intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten is evenwel ontrecht.

Indien de betrokken belastingplichtigen worden verplicht om hun btw-identificatienummer mee te delen in geval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten, zou dat immers tot gevolg hebben dat zij, overeenkomstig artikel 25*ter*, § 1, tweede lid, 2°, vierde lid, van het Wetboek geacht zouden worden om de keuze te hebben uitgeoefend voor de onderwerping aan de belasting van de intracommunautaire verwervingen van andere goederen dan accijnsproducten. Dat kan uiteraard niet de bedoeling zijn.

Artikel 53*quater*, § 1, derde lid, van het Wetboek wordt aldus zodanig aangepast dat de in dat artikel bedoelde belastingplichtigen er evenmin toe gehouden zijn om hun btw-identificatienummer mee te delen in geval van intracommunautaire verwerving van accijnsproducten, in de specifieke omstandigheden vermeld in dat artikel.

Les articles 8 et 9, 1°, du projet modifient dès lors les articles 50, § 1er, alinéa 2 et 53*quater*, alinéa 3, du Code en abrogeant systématiquement les termes "autres que des produits soumis à accise".

Par ailleurs, dans le même ordre d'idée, il existe un problème de formulation en ce qui concerne l'article 53*quater*, § 2 et § 4, alinéa 2, du Code.

L'article 53*quater*, § 2, du Code vise notamment les assujettis qui sont identifiés à la TVA en vertu de l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 4°, du Code. Il s'agit notamment des assujettis qui ne réalisent que des opérations exemptées en vertu de l'article 44 du Code pour lesquelles ils n'ont aucun droit à déduction et qui doivent être identifiés à la TVA parce qu'ils sont destinataires de services intracommunautaires et redevables de la taxe due sur ces services.

Si ces assujettis ne sont pas tenus de soumettre à la TVA leurs acquisitions intracommunautaires de biens autres que des moyens de transport neufs ou des produits soumis à accise, ils sont néanmoins tenus, selon une lecture stricte du texte, de communiquer leur numéro d'identification à la TVA lorsqu'ils effectuent une acquisition intracommunautaire d'un moyen de transport neuf ou de produits soumis à accise. Or, une telle communication impliquerait dans le chef de ces assujettis l'exercice de l'option visée à l'article 25*ter*, § 1er, alinéa 4, du Code, entraînant la taxation de l'ensemble de leurs acquisitions intracommunautaires de biens.

Le même problème se pose à l'article 53*quater*, § 4, alinéa 2, du Code pour les membres d'une unité TVA qui ne réalise que des livraisons de biens ou des prestations de services ne lui ouvrant aucun droit à déduction et dont les membres sont identifiés à la TVA conformément à l'article 50, § 2, alinéa 2, du Code.

L'article 9, 2° et 3°, de ce projet modifie par conséquent l'article 53*quater*, § 2 et § 4, alinéa 2, du Code.

D'une part, l'article 53*quater*, § 2, du Code est remplacé en vue de spécifier que les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 4° et 5° communiquent leur numéro d'identification à la TVA à leurs fournisseurs lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, du Code, sauf en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l'article 8*bis*, § 2,

De artikelen 8 en 9, 1°, van het ontwerp wijzigen aldus artikelen 50, § 1, tweede lid, en artikel 53*quater*, derde lid, van het Wetboek door systematisch de woorden "andere dan accijnsproducten" op te heffen.

In dezelfde gedachtegang is er trouwens een probleem met de formulering van artikel 53*quater*, § 2 en § 4, tweede lid, van het Wetboek.

Artikel 53*quater*, § 2, van het Wetboek heeft namelijk betrekking op de belastingplichtigen die krachtens artikel 50, § 1, eerste lid, 4°, van het Wetboek voor btw-doeleinden geïdentificeerd zijn. Dat zijn met name de belastingplichtigen die uitsluitend handelingen verrichten die vrijgesteld zijn overeenkomstig artikel 44 van het Wetboek waarvoor ze geen enkel recht op aftrek hebben en die voor btw-doeleinden geïdentificeerd moeten worden omdat ze afnemer zijn van intracommunautaire diensten en schuldenaar zijn van de belasting die verschuldigd is over die diensten.

Die belastingplichtigen zijn er niet toe gehouden om hun intracommunautaire verwervingen van andere goederen dan nieuwe vervoermiddelen of accijnsproducten aan de belasting te onderwerpen. Ze zijn er anderzijds wel toe gehouden, op grond van een strikte lezing van de tekst, om hun btw-identificatienummer mee te delen wanneer ze een intracommunautaire verwerving verrichten van een nieuw vervoermiddel of van accijnsproducten. Die mededeling zou in hoofde van die belastingplichtigen evenwel tot gevolg hebben dat de keuze bedoeld in artikel 25*ter*, § 1, vierde lid, van het Wetboek, wordt uitgeoefend, wat de onderwerping aan de belasting van al hun intracommunautaire verwervingen van goederen met zich mee zou brengen.

Hetzelfde probleem stelt zich ten aanzien van artikel 53*quater*, § 4, tweede lid, van het Wetboek voor de leden van een btw-eenheid die uitsluitend leveringen van goederen of diensten verricht waarvoor ze geen recht op aftrek heeft wanneer en waarvan de leden overeenkomstig artikel 50, § 2, tweede lid, van het Wetboek voor btw-doeleinden geïdentificeerd zijn.

Artikel 9, 2° en 3°, van dit ontwerp wijzigt bijgevolg artikel 53*quater*, § 2 en § 4, tweede lid, van het Wetboek.

Enerzijds wordt artikel 53*quater*, § 2, van het Wetboek vervangen om te specifiëren dat de overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 4° en 5°, van het Wetboek voor btw-doeleinden geïdentificeerde personen hun btw-identificatienummer meedelen aan hun leveranciers wanneer ze krachtens artikel 51, § 1, 2°, van het Wetboek schuldenaar zijn van de belasting in België, behalve ingeval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten of nieuwe vervoermiddelen in de

du Code. Il s'agit notamment d'une part, des assujettis auxquels est attribué un numéro d'identification à la TVA lorsqu'ils sont redevables de la taxe due en Belgique, en tant que preneur des prestations de services intracommunautaires et d'autre part, des assujettis auxquels est attribué un numéro d'identification à la TVA lorsqu'ils réalisent des prestations de services intracommunautaires pour lesquelles la taxe est due par le preneur dans un autre État membre.

D'autre part, l'article 53*quater*, § 4, alinéa 2, du Code est remplacé afin de spécifier que les membres d'une unité TVA communiquent leur sous-numéro d'identification à la TVA lorsque l'unité TVA dont ils sont membres est redevable de la TVA conformément à l'article 51, § 1e, 2°, du Code sur ses acquisitions intracommunautaires de biens, sauf en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l'article 8*bis*, § 2, du Code.

CHAPITRE 6

Régimes particuliers – Abrogation du régime des bases forfaitaires – Adaptation du régime des exploitations agricoles

Art. 10 à 12

L'article 56 du Code prévoit que, selon les modalités que le Roi détermine, des bases forfaitaires de taxation peuvent, après consultation des groupements professionnels intéressés et par secteur d'activité, être appliquées pour les assujettis qui satisfont à un certain nombre de conditions. Il s'agit notamment d'être une personne physique, d'exercer des activités professionnelles comportant, pour au moins 75 % du chiffre d'affaires, des opérations pour lesquelles il n'y a pas d'obligation d'émettre des factures pour l'application de la TVA, avoir un chiffre d'affaires annuel qui n'excède pas 750 000 euros, et de ne pas effectuer des livraisons de biens et des prestations de services pour lesquelles ils sont tenus de délivrer au client le ticket de caisse visé à l'arrêté royal du 30 décembre 2009 fixant la définition et les conditions auxquelles doit répondre un système de caisse enregistreuse dans le secteur horeca.

Ainsi, ces bases forfaitaires de taxation permettent de reconstituer le chiffre d'affaires imposable de l'assujetti qui ne dispose pas d'une comptabilité suffisamment détaillée, dans les cas où ce chiffre d'affaires ne résulte pas de factures ou d'autres éléments précis et sans que l'intéressé soit tenu d'annoter ses recettes au jour le jour.

zin van artikel 8*bis*, § 2, van het Wetboek. Het betreft met name enerzijds de belastingplichtigen die een btw-identificatienummer wordt toegekend wanneer ze als afnemer schuldenaar zijn van de belasting verschuldigd op intracommunautaire diensten en anderzijds de belastingplichtigen die een btw-identificatienummer wordt toegekend wanneer ze intracommunautaire diensten verrichten waarvoor de belasting door de afnemer verschuldigd is in een andere lidstaat.

Anderzijds wordt artikel 53*quater*, § 4, tweede lid, van het Wetboek vervangen om te specifiëren dat de leden van een btw-eenheid hun sub-btw-identificatienummer meedelen wanneer de btw-eenheid waarvan ze lid zijn schuldenaar is van de belasting overeenkomstig artikel 51, § 1, 2°, van het Wetboek, behalve ingeval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten of nieuwe vervoermiddelen in de zin van artikel 8*bis*, § 2, van het Wetboek.

HOOFDSTUK 6

Bijzondere regelingen – Opheffing van de regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag – Aanpassing van de regeling voor landbouwondernemingen

Art. 10 tot en met 12

Artikel 56 van het Wetboek bepaalt dat, onder de door de Koning bepaalde voorwaarden en na overleg met de betrokken bedrijfsgroeperingen, per bedrijfssector forfaitaire grondslagen van aanslag worden toegepast voor belastingplichtigen die aan een aantal voorwaarden voldoen. Zij moeten met name fysieke persoon zijn, beroepsactiviteiten uitoefenen die voor ten minste 75 % van de omzet bestaan uit handelingen waarvoor geen verplichting bestaat tot uitreiking van een factuur voor de heffing van de btw, een jaaromzet hebben die niet meer bedraagt dan 750 000 euro, en geen leveringen van goederen en diensten verrichten waarvoor zij gehouden zijn aan de klant het kasticket uit te reiken bedoeld in het koninklijk besluit van 30 december 2009 tot het bepalen van de definitie en de voorwaarden waaraan een geregistreerd kassasysteem in de horecasector moet voldoen.

Deze forfaitaire grondslagen van aanslag maken het aldus mogelijk de belastbare omzet van een belastingplichtige die niet over een voldoende gedetailleerde boekhouding beschikt, samen te stellen in gevallen waarin die omzet niet voortvloeit uit facturen of andere precieze gegevens en zonder dat de betrokkenen zijn ontvangsten dagelijks moet optekenen.

Ce régime ne s'applique donc qu'aux petites entreprises qui fournissent habituellement des biens meubles ou des services à des particuliers et a été instauré conformément à l'article 281 de la directive 2006/112/CE en tant que modalités simplifiées d'imposition et de perception pour des petites entreprises.

S'agissant de la forme juridique sous laquelle un assujetti peut bénéficier des bases forfaitaires de taxation, les personnes morales sont donc en principe exclues de l'application de ce régime. Toutefois, l'article 56, § 1er, alinéa 2, du Code, prévoit que les sociétés en nom collectif (SNC), les sociétés en commandite (SComm) et les sociétés à responsabilité limitée (SRL) pouvaient encore appliquer ce régime particulier jusqu'au 31 décembre 2019. Compte tenu de la comptabilité détaillée qu'elles doivent tenir, les entreprises concernées ne répondent cependant déjà plus réellement, depuis l'entrée en vigueur le 1er novembre 2018 de la loi du 15 avril 2018 portant réforme du droit des entreprises (*Moniteur belge* du 27 avril 2018, éd. 2) modifiant notamment le livre Ier, titre 2, chapitre 1er et livre III, titre 3, chapitre 1er, section 1re, du Code de droit économique, à la notion de petites entreprises dont la structure justifie l'application de ce régime forfaitaire. Par conséquent, toutes les sociétés qui auraient pu bénéficier du régime des bases forfaitaires sont en règle soumises à l'obligation comptable et elles ne peuvent plus accéder au régime spécial des bases forfaitaires de taxation.

L'arrêté royal n° 2 du 19 décembre 2018 relatif au régime du forfait en matière de taxe sur la valeur ajoutée fixe les conditions d'application pratiques et les formalités à observer en ce qui concerne notamment le commencement, le changement ou la cessation de l'activité, le régime de taxation, etc. Il fixe en outre les modalités de détermination des bases forfaitaires par l'administration.

Les bases forfaitaires de taxation visées à l'article 56 du Code sont, à la date du 1er janvier 2019, prévues pour 13 secteurs d'activité énumérés à l'annexe à l'arrêté royal n° 2 précité.

Depuis plusieurs années, il a été constaté une diminution significative du nombre d'assujettis qui ont choisi de bénéficier des bases forfaitaires de taxation par rapport au nombre d'assujettis actifs dans les secteurs d'activité concernés. En conséquence, depuis le 1er janvier 2018, les réglementations forfaitaires ont déjà été supprimées dans 9 secteurs d'activité dans lesquels elles étaient

Die regeling geldt derhalve alleen voor kleine ondernemingen die gewoonlijk roerende goederen leveren of diensten verstrekken aan particulieren, en is ingevoerd overeenkomstig artikel 281 van Richtlijn 2006/112/EG als vereenvoudigde procedure voor de heffing en de inning van die belastingen voor kleine ondernemingen.

Wat de rechtsvorm betreft waaronder een belastingplichtige de forfaitaire grondslagen van aanslag kan genieten, zijn rechtspersonen dus in principe van de toepassing van deze regeling uitgesloten. Artikel 56, § 1, tweede lid, van het Wetboek bepaalt evenwel dat vennootschappen onder firma (VOF), commanditaire vennootschappen (Comm.V) en besloten vennootschappen (BV) tot en met 31 december 2019 nog deze bijzondere regeling konden toepassen. Gelet op de gedetailleerde boekhouding die zij moeten voeren, beantwoordden de betrokken vennootschappen sinds de inwerkingtreding op 1 november 2018 van de wet van 15 april 2018 (*Belgisch Staatsblad* van 27 april 2018, ed. 2) houdende hervorming van het ondernemingsrecht die met name boek I, titel 2, hoofdstuk 1, en boek III, titel 3, hoofdstuk 1, afdeling 1, van het Wetboek van economisch recht heeft gewijzigd, niet echt meer aan het begrip van kleine vennootschappen waarvan de structuur de toepassing van deze forfaitaire regeling rechtvaardigt. Ten gevolg hiervan zijn alle vennootschappen, die in aanmerking hadden kunnen komen voor de regeling inzake de forfaitaire grondslagen, onderworpen aan de boekhoudverplichtingen en hebben zij geen toegang meer tot de bijzondere regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag.

Het koninklijk besluit nr. 2 van 19 december 2018 met betrekking tot de forfaitaire regeling inzake belasting over de toegevoegde waarde stelt de praktische toepassingsvooraarden en de in acht te nemen formaliteiten vast met betrekking tot de aanvang, de wijziging of de stopzetting van de activiteit, het belastingstelsel, enz. Het stelt tevens de voorwaarden vast waaronder de administratie de forfaitaire grondslagen vastlegt.

De forfaitaire grondslagen van aanslag bedoeld in artikel 56 van het Wetboek zijn op datum van 1 januari 2019 vastgesteld voor 13 bedrijfsssectoren die in de bijlage bij het voormalde koninklijk besluit nr. 2 zijn opgesomd.

Sinds enkele jaren is het aantal belastingplichtigen dat voor de forfaitaire grondslagen van aanslag heeft gekozen, aanzienlijk gedaald ten opzichte van het aantal belastingplichtigen dat in de betrokken bedrijfsssectoren actief is. Bijgevolg werden de forfaitaire regelingen sinds 1 januari 2018 reeds afgeschaft in 9 bedrijfsssectoren waarin zij zeer weinig werden toegepast (administratieve

devenues très peu appliquées (décision administrative E.T. 130 768 du 28 novembre 2016) et dont le maintien ne se justifiait dès lors plus.

Par ailleurs, comme précisé ci-avant, la modification du Code de droit économique rendant obligatoire pour les entreprises de tenir une comptabilité permettant de déterminer précisément leur chiffre d'affaires, la détermination de celui-ci de manière forfaitaire ne se justifie plus.

Enfin, et cela vaut pour tous les secteurs d'activités en question, il apparaît que la structure des règlementations forfaitaires est dépassée et ne correspond plus à la réalité et à la manière dont sont exercées les activités concernées, en particulier parce que la grande majorité des assujettis concernés disposent d'une caisse enregistreuse performante enregistrant leurs recettes.

Pour les raisons exposées ci-avant, le régime des bases forfaitaires de taxation ne se justifie plus et est par conséquent supprimé.

Cette décision a été annoncée par l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée lors de la réunion du 5 mars 2020 avec les fédérations représentant les professions concernées par le régime forfaitaire. Elle a été confirmée au travers de la décision E.T. 136.502 et Ci.722.609 du 20 janvier 2021. Un premier projet prévoit l'abolition du régime à partir du 1er janvier 2023. Tenant compte des remarques du Conseil Supérieur des Indépendants et des PME (CSIPME), le projet prévoit désormais une période de transition étendue.

Afin de permettre aux assujettis actuellement soumis à ce régime particulier de s'adapter à cette modification, cette suppression n'entrera en vigueur que le 1er janvier 2028. Ainsi, les assujettis concernés disposeront du temps nécessaire pour se conformer aux obligations prévues par l'article 56 du Code et par l'arrêté royal n° 2 précité lors du passage au régime normal d'imposition ou au régime de la franchise de taxe établi par l'article 56bis du Code. En outre, ils pourront se préparer à temps afin de respecter les obligations générales en matière de taxe sur la valeur ajoutée.

Ainsi, l'article 10 du présent projet complète l'article 56 du Code par un paragraphe 7 disposant que l'article 56 du Code TVA prévoyant le régime des bases forfaitaires de taxation cesse d'être en vigueur le 1er janvier 2028.

beslissing E.T. 130 768 van 28 november 2016) zodat het niet langer gerechtvaardigd was ze te handhaven.

Bovendien is, zoals hiervoor uiteengezet, de vaststelling van de omzet op forfaitaire basis niet langer gerechtvaardigd, aangezien de wijziging van het Wetboek van economisch recht de ondernemingen verplicht een boekhouding te voeren die het mogelijk maakt hun omzet nauwkeurig te bepalen.

Ten slotte, en dit geldt voor alle betrokken bedrijfssectoren, blijkt dat de structuur van de forfaitaire regelingen achterhaald is en niet meer beantwoordt aan de realiteit en de wijze waarop de betrokken activiteiten worden uitgeoefend, in het bijzonder omdat dat de overgrote meerderheid van de betrokken belastingplichtigen over een efficiënte kassa beschikt waarin hun ontvangsten worden geregistreerd.

Om de hierboven uiteengezette redenen is de regeling van de forfaitaire grondslagen van aanslag niet langer gerechtvaardigd en wordt ze derhalve afgeschaft.

Deze beslissing werd reeds medegedeeld door de administratie bevoegd voor de belasting over de toegevoegde waarde tijdens de vergadering van 5 maart 2020 met de beroepen betrokken bij de forfaitaire regeling. Ze werd vervolgens bevestigd via beslissing E.T. 136.502 en Ci.722.609 van 20 januari 2021. In een eerste ontwerp werd voorzien in een afschaffing van het regime vanaf 1 januari 2023. Rekening houdend met de opmerkingen van de Hoge Raad voor de Zelfstandigen en de kmo (HRZKMO) voorziet het ontwerp nu in een ruime overgangsperiode.

Om de belastingplichtigen die momenteel onder deze bijzondere regeling vallen in staat te stellen zich aan deze wijziging aan te passen, zal deze afschaffing pas op 1 januari 2028 in werking treden. Op die manier zullen de betrokken belastingplichtigen over de nodige tijd beschikken om de verplichtingen na te leven die zijn opgenomen in artikel 56 van het Wetboek en in het voornoemde koninklijk besluit nr. 2 met betrekking tot de overgang naar de normale regeling van de belasting of de bij artikel 56bis van het Wetboek ingestelde vrijstellingsregeling van belasting. Tevens kunnen ze zich aldus tijdig voorbereiden op het naleven van de algemene verplichtingen inzake belasting over de toegevoegde waarde.

Artikel 10 van dit ontwerp vult aldus artikel 56 van het Wetboek aan met een paragraaf 7 waarin wordt bepaald dat artikel 56 van het Wetboek dat in de regeling van de forfaitaire grondslagen van aanslag voorziet buiten werking zal treden op 1 januari 2028.

En même temps, compte tenu de la suppression future du régime, l'article 56, § 6, nouveau, du Code prévoit également une clause de grand-père en vertu de laquelle les nouvelles entrées dans le régime particulier seront exclues à partir du 1er janvier 2022.

Les assujettis qui appliquent le régime forfaitaire avant cette date, peuvent donc continuer à l'appliquer jusqu'à ce que le régime soit définitivement abrogé. Cependant, les assujettis qui souhaiteraient se prévaloir de ce régime particulier à partir de cette date, soit au commencement de leur activité économique, soit par option de passage d'un autre régime dans le cadre de leur activité économique, ne le pourront plus.

Les assujettis qui commencent une activité économique à partir du 1er janvier 2022 ne pourront donc plus bénéficier du régime forfaitaire.

Il est en de même pour les assujettis soumis avant cette date au régime normal d'imposition ou au régime de la franchise de taxe établi par l'article 56bis du Code. Ces assujettis ne pourront plus opter, selon les modalités et les délais propres à chacun de ces régimes (respectivement l'article 5, § 1er, de l'arrêté royal n° 2 et l'article 6, § 2, alinéa 1er, de l'arrêté royal n° 19 du 29 juin 2014 relatif au régime de la franchise de taxe sur la valeur ajoutée en faveur des petites entreprises), pour pouvoir bénéficier à partir du 1er janvier 2022 du régime des bases forfaitaires de taxation, conformément à l'article 56, § 4, alinéa 4, du Code.

En même temps, cette suppression du régime forfaitaire nécessite une modification du régime forfaitaire pour les exploitations agricoles qui, lui, est bien maintenu. Par conséquent, conformément au point 9 de l'avis n° 69.922/3 précité du Conseil d'État, l'intitulé du chapitre 6 du présent projet est modifié afin de faire apparaître plus clairement que les présentes modifications au Code concernent ces deux régimes particuliers.

Les exploitations agricoles qui utilisent le régime forfaitaire agricole perdent en principe le droit d'utiliser ce régime particulier dès qu'elles exercent une autre activité indépendante pour laquelle elles sont en tant qu'assujettis à la TVA soumises au régime normal.

Ces exploitants sont alors soumis au régime normal de la TVA pour l'ensemble de leur activité économique, y compris celle d'agriculteur.

Tegelijk voorziet artikel 56, § 6, nieuw, van het Wetboek in het licht van de toekomstige opheffing van de regeling tevens in een grootvaderclausule waarbij vanaf 1 januari 2022 nieuwe instroom in de bijzondere regeling wordt uitgesloten.

Belastingplichtigen die voor die datum de forfaitaire regeling toepassen, kunnen die aldus blijven toepassen tot de regeling definitief wordt opgeheven. Belastingplichtigen die vanaf die datum de bijzondere regeling zouden willen gebruiken, hetzij bij de opstart van hun economische activiteiten, hetzij door optie tot overgang vanuit een andere regeling in de loop van hun economische activiteit, zullen dat evenwel niet meer kunnen.

Belastingplichtigen die vanaf 1 januari 2022 een economische activiteit aanvangen, zullen derhalve niet meer van de forfaitaire regeling gebruik kunnen maken.

Hetzelfde geldt voor de belastingplichtigen die voor die datum onderworpen zijn aan de normale regeling van de belasting of aan de in artikel 56bis van het Wetboek bedoelde vrijstellingsregeling van belasting. Die belastingplichtigen zullen er niet meer kunnen voor opteren, overeenkomstig de modaliteiten en termijnen die eigen zijn aan die regeling (respectievelijk artikel 5, § 1, van het koninklijk besluit nr. 2 en artikel 6, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 19 van 29 juni 2014 met betrekking tot de vrijstellingsregeling van belasting over de toegevoegde waarde in het voordeel van kleine ondernemingen), om vanaf 1 januari 2022 de regeling van de forfaitaire grondslagen van aanslag te kunnen genieten overeenkomstig artikel 56, § 4, vierde lid, van het Wetboek.

Tegelijkertijd noodzaakt deze afschaffing van de forfaitaire regeling een wijziging van de regeling voor landbouwondernemingen die zelf wel behouden blijft. Bijgevolg werd overeenkomstig punt 9 van het voormelde advies nr. 69.922/3 van de Raad van State, het opschrift van hoofdstuk 6 van dit ontwerp aangepast om duidelijker aan te geven dat deze wijzigingen aan het Wetboek betrekking hebben op die twee bijzondere regelingen.

Landbouwondernemingen die gebruik maken van de forfaitaire landbouwregeling verliezen namelijk in principe het recht om van die bijzondere regeling gebruik te maken van zodra zij nog een andere zelfstandige beroepswerkzaamheid uitoefenen ten aanzien waarvan zij als btw-belastingplichtigen aan de normale regeling zijn onderworpen.

Dergelijke ondernemers zijn dan voor hun volledige economische activiteit, die van landbouwer inbegrepen, aan de normale regeling van de btw onderworpen.

Il existe toutefois une exception à ce principe, à savoir si, pour son activité non soumise au régime agricole, l’exploitant agricole est soumis au régime de franchise visé à l’article 56bis du Code ou au régime forfaitaire visé à l’article 56 du Code. Dans ce cas, l’exploitation agricole est considérée comme ayant deux secteurs totalement distincts et le régime forfaitaire agricole reste applicable au secteur concerné.

En raison de la suppression progressive du régime forfaitaire visé à l’article 56 du Code, l’application de la possibilité susmentionnée de maintenir partiellement le régime forfaitaire agricole si l’exploitation agricole développe une autre activité, est considérablement limitée.

Afin de remédier à cet effet indésirable, l’article 11 du projet remplace le paragraphe 6 de l’article 57 pour permettre l’utilisation mixte du régime agricole et du régime normal pour les opérations accessoires déterminées par le Roi. Par la même occasion et pour des raisons de rationalisation en vue de la suppression progressive du régime forfaitaire visé à l’article 56 du Code, le même principe est rendu applicable aux exploitants agricoles qui, pour ces activités accessoires, font usage de ce régime du forfait. Il apparaît en effet que le nombre d’assujettis cumulant ces deux régimes particuliers est limité. De plus, le maintien de cette dérogation créerait potentiellement des différences de traitement difficilement justifiables entre assujettis selon qu’ils aient ou non eu la possibilité d’opter pour le régime forfaitaire visé à l’article 56 du Code (singulièrement à partir du 1er janvier 2022 où cette possibilité n’existera plus).

Par conséquent, le paragraphe 6, nouveau, de l’article 57 du Code est articulé de la manière suivante:

— en son alinéa 1er, cette disposition prévoit dorénavant qu’en principe, l’exploitant agricole perd le bénéfice du régime particulier des exploitants agricoles lorsque l’activité est exercée sous la forme d’une société avec personnalité juridique qui n’est pas agréée comme entreprise agricole visée à l’article 8:2 du Code des sociétés et des associations (1°) ou lorsqu’ils ont déjà la qualité d’assujetti en raison de l’exercice d’une autre activité, à moins qu’ils ne soient soumis, pour cette activité, au (seul) régime particulier prévu à l’article 56bis (2°);

Op dit principe bestaat echter één uitzondering, met name indien de landbouwondernemer voor zijn activiteit die niet aan de landbouwregeling is onderworpen, onderworpen is aan de vrijstellingregeling bedoeld in artikel 56bis van het Wetboek of aan de forfaitaire regeling bedoeld in artikel 56 van het Wetboek. In dergelijk geval wordt de landbouwonderneming geacht twee volledig onderscheiden sectoren te hebben en blijft de forfaitaire landbouwregeling van toepassing op de betrokken sector.

Door de gefaseerde afschaffing van de forfaitaire regeling bedoeld in artikel 56, wordt de toepassingsmogelijkheid van de hiervoor aangehaalde mogelijkheid om de forfaitaire landbouwregeling gedeeltelijk te behouden indien de landbouwonderneming een andere werkzaamheid ontwikkelt, danig beperkt.

Om dit ongewenste effect te vermijden vervangt artikel 11 van het ontwerp paragraaf 6 van artikel 57, om de mogelijkheid tot gecombineerde toepassing van de landbouwregeling en de normale regeling toe te laten voor de door de Koning vastgelegde bijkomstige handelingen. Tegelijkertijd wordt met het oog op een rationalisatie in het licht van de progressieve afschaffing van de forfaitaire regeling bedoeld in artikel 56 van het Wetboek, hetzelfde principe van toepassing gemaakt op de landbouwondernemers die voor die bijkomende activiteiten van die regeling gebruik maken. Het blijkt inderdaad dat het aantal belastingplichtigen dat gelijktijdig gebruik maakt van die twee bijzondere regelingen beperkt is. Bovendien zou het behouden van die afwijking een moeilijk te verantwoorden onderscheid in behandeling in het leven kunnen roepen tussen belastingplichtigen, al naargelang zij al dan niet de mogelijkheid hebben om te opteren voor de forfaitaire regeling bedoeld in artikel 56 van het Wetboek (in het bijzonder vanaf 1 januari 2022 wanneer die optiemogelijkheid niet langer zal bestaan).

Bijgevolg wordt paragraaf 6, nieuw, van artikel 57 als volgt geherformuleerd:

— in het eerste lid, voorziet die bepaling voortaan dat de landbouwondernemer geen gebruik meer kan maken van de bijzondere regeling voor landbouwondernemers wanneer de activiteit wordt uitgeoefend onder de vorm van een vennootschap met rechtspersoonlijkheid die niet erkend is als landbouwonderneming bedoeld in artikel 8:2 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen (1°) en wanneer ze reeds belastingplichtige zijn wegens de uitoefening van een andere werkzaamheid, behoudens wanneer ze, voor die werkzaamheid, (alleen) aan de in artikel 56bis bedoelde bijzondere regeling (2°) onderworpen zijn.

— en son alinéa 2, cette disposition prévoit alors que ce cumul avec une autre activité est néanmoins possible pour certaines opérations accessoires déterminées par le Roi qui sont liées de par leur nature à l'activité principale de l'entreprise agricole et qui génèrent un chiffre d'affaires hors TVA, qui ne dépasse pas, au cours de l'année civile en cours et n'a pas dépassé, au cours de l'année civile qui précède 30 % du chiffre d'affaires total de l'entreprise agricole.

Cette mesure nécessite par la suite une modification de l'arrêté royal n° 22 du 15 septembre 1970 relatif au régime particulier applicable aux exploitants agricoles en matière de taxe sur la valeur ajoutée, qui sera mise en œuvre dans les meilleurs délais.

Conformément au point 10 de l'avis n° 69.922/3 précité du Conseil d'État, les délégations au Roi prévue à l'article 57, § 7, du Code sont affinées afin de répondre à la remarque du Conseil d'État relative à leur conformité au principe constitutionnel de légalité fiscale, singulièrement en ce qui concerne la méthode de calcul des pourcentages de compensation forfaitaire. Par conséquent, l'article 57, § 2, du Code est complété par un alinéa qui précise, conformément aux articles 298 et 299 de la directive 2006/112/CE, que les pourcentages de compensation forfaitaire:

— sont déterminés sur la base des données macroéconomiques des trois dernières années relatives exclusivement aux exploitants agricoles soumis à ce régime particulier;

— sont arrondis au demi-pourcent inférieur;

— ne peuvent entraîner, dans le chef des exploitants agricoles soumis à ce régime un remboursement supérieur au montant de la charge de taxe en amont.

Enfin, en vue des modifications nécessaires à l'arrêté royal n° 22 précité, l'article 11 modifie également la délégation au Roi prévue à l'article 57, § 7, alinéa 1er, du Code, en tenant compte également des remarques du Conseil d'État.

L'article 12 du projet prévoit que les modifications apportées à l'article 57 du Code par l'article 11 du projet entreront en vigueur le 1er janvier 2022. Cette date correspond à la première phase de la suppression progressive du régime du forfait visé à l'article 56 du Code, suppression qui, comme indiqué ci-dessus, justifie

— in het tweede lid, voorziet die bepaling dat de combinatie met een andere activiteit niettemin mogelijk is voor bepaalde bijkomstige handelingen bepaald door de Koning, die uit hun aard verbonden zijn met de hoofdactiviteit van de landbouwonderneming en die aanleiding geven tot een omzet, exclusief btw, die in de loop van het kalenderjaar niet meer dan 30 % bedraagt van het totale omzetcijfer van de landbouwonderneming en die in de loop van het voorafgaande kalenderjaar dat percentage niet heeft overschreden.

Deze maatregel vereist daaropvolgend een wijziging van koninklijk besluit nr. 22, van 15 september 1970, met betrekking tot de bijzondere regeling voor landbouwondernemers inzake belasting over de toegevoegde waarde, dat zo spoedig mogelijk zal gerealiseerd worden.

Overeenkomstig punt 10 van het voormelde advies nr. 69.922/3 van de Raad van State, worden de machtingen aan de Koning opgenomen in artikel 57, § 7, van het Wetboek verfijnd om tegemoet te komen aan de opmerking van de Raad van State inzake hun verenigbaarheid met het grondwettelijk legaliteitsbeginsel in fiscale zaken, in het bijzonder ten aanzien van de berekeningsmethode van de forfaitaire compensatiepercentages. Dienovereenkomstig wordt artikel 57, § 2, van het Wetboek aangevuld met een lid dat, overeenkomstig de artikelen 298 en 299 van Richtlijn 2006/112/EG, preciseert dat de forfaitaire compensatiepercentages:

— worden bepaald op grond van de macro-economische gegevens over de laatste drie jaar betreffende uitsluitend de landbouwondernemers onderworpen aan deze bijzondere regeling;

— worden afgerond op een half procent naar beneden;

— niet tot gevolg kunnen hebben dat aan de landbouwondernemers onderworpen aan deze regeling gezamenlijk bedragen worden terugbetaald die hoger zijn dan de belastingvoordruk.

Met het oog op de nodige aanpassingen aan het hiervoor vermelde koninklijk besluit nr. 22 wijzigt artikel 11 tot slot ook de delegatie aan de Koning bepaald in artikel 57, § 7, eerste lid, van het Wetboek. Daarbij werd eveneens rekening gehouden met de opmerkingen van de Raad van State.

Artikel 12 van het ontwerp voorziet dat de door artikel 11 van het ontwerp in artikel 57 van het Wetboek aangebrachte wijzigingen in werking zullen treden op 1 januari 2022. Die datum komt overeen met de eerste fase van de progressieve opheffing van de forfaitaire regeling bedoeld in artikel 56 van het Wetboek, die, zoals

en grande partie les présentes modifications au régime des exploitants agricoles.

CHAPITRE 7

Adaptation technique relative à la réglementation nationale

Art. 13

L'article 58*quater* du Code a été remplacé par l'article 22 de la loi du 2 avril 2021 modifiant le Code de la taxe sur la valeur ajoutée en ce qui concerne le régime applicable aux ventes à distances de biens et à certaines livraisons de biens et prestations de services. Cette loi transpose partiellement d'une part, la directive (UE) 2017/2455 du Conseil du 5 décembre 2017 modifiant la directive 2006/112/CE et la directive 2009/132/CE en ce qui concerne certaines obligations en matière de taxe sur la valeur ajoutée applicables aux prestations de services et aux ventes à distance de biens et d'autre part, la directive (UE) 2019/1995 du Conseil du 21 novembre 2019 modifiant la directive 2006/112/CE en ce qui concerne les dispositions relatives aux ventes à distance de biens et à certaines livraisons intérieures de biens (communément appelées "directives e-commerce"). L'article 58*quater*, nouveau, du Code, fixe les règles applicables au nouveau régime UE dans le système OSS (*one stop shop*) qui constitue un régime particulier prévu pour la déclaration et le paiement de la taxe due sur certaines opérations effectuées au titre de ce régime (les ventes à distance intracommunautaires de biens qui ont lieu dans l'État membre d'arrivée de l'expédition ou du transport des biens, les livraisons de biens visées à l'article 13*bis*, § 2, du Code lorsque le lieu de départ et le lieu d'arrivée de l'expédition ou du transport de ces biens se situent dans le même État membre et les prestations de services fournies à des non-assujettis à l'exclusion de celles qui ont lieu dans un État membre où le prestataire est établi).

L'article 58*quater*, § 6, nouveau, du Code traite des règles applicables à la déclaration trimestrielle qui doit être déposée par voie électronique par l'assujetti identifié aux fins de ce régime particulier. Cette disposition constitue la transposition des articles 369*septies* et 369*octies*, nouveaux, de la directive 2006/112/CE.

L'article 369*octies*, paragraphes 1 et 2, de la directive 2006/112/CE prévoient des modalités quelque peu différentes en ce qui concerne la déclaration de la taxe due sur les ventes à distance intracommunautaires de biens ou les livraisons de biens nationales réalisées par

hiervoor uiteengezet, in ruime mate deze wijzigingen aan de regeling voor landbouwondernemers verantwoordt.

HOOFDSTUK 7

Technische aanpassing met betrekking tot de nationale regelgeving

Art. 13

Artikel 58*quater* van het Wetboek werd vervangen door artikel 22 van de wet van 2 april 2021 tot wijziging van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde wat de regeling betreft die van toepassing is op afstandsverkopen van goederen en op bepaalde leveringen van goederen en diensten. Deze wet voorziet enerzijds in de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn (EU) 2017/2455 van de Raad van 5 december 2017 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG en Richtlijn 2009/132/EG wat betreft bepaalde btw-verplichtingen voor diensten en afstandsverkopen van goederen en anderzijds in de omzetting van Richtlijn (EU) 2019/1995 van de Raad van 21 november 2019 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG wat betreft de bepalingen inzake afstandsverkopen en bepaalde binnenlandse leveringen van goederen (gezamenlijk genaamd "e-commerce richtlijnen"). Artikel 58*quater*, nieuw, van het Wetboek, bepaalt de regels van toepassing op de nieuwe EU-regeling in het OSS-systeem (onestopshop) dat een bijzondere regeling vormt voor de aangifte en de betaling van de belasting verschuldigd op bepaalde handelingen verricht binnen deze regeling (intracommunautaire afstandsverkopen die plaatsvinden in de lidstaat van aankomst van de verzending of het vervoer van de goederen, de leveringen van goederen voorzien in artikel 13*bis*, § 2, van het Wetboek, indien de plaats van vertrek en de plaats van aankomst van de verzending of het vervoer van deze goederen zich bevindt in dezelfde lidstaat en de diensten verricht aan niet-belastingplichtigen met uitzondering van diegenen die gevestigd zijn in een lidstaat waar de dienstverrichter is gevestigd).

Artikel 58*quater*, § 6, nieuw, van het Wetboek behandelt de regels van toepassing op de kwartaalaangifte die langs elektronische weg moet worden ingediend door de belastingplichtige die geïdentificeerd is binnen deze bijzondere regeling. Deze bepaling vormt de omzetting van artikelen 369*septies* en 369*octies*, nieuw, van Richtlijn 2006/112/EG.

Artikel 369*octies*, leden 1 en 2, van Richtlijn 2006/112/EG, voorziet licht verschillende modaliteiten inzake het aangeven van de verschuldigde belasting op de intracommunautaire afstandsverkopen van goederen of de nationale leveringen van goederen gerealiseerd

une plateforme électronique agissant dans les conditions de l'article 13bis, § 2, du Code. En effet, selon que les biens sont expédiés ou transportés au départ de l'État membre d'établissement de l'assujetti ou de la plateforme ou au départ d'un autre État membre, les informations qui devront apparaître dans la déclaration seront ventilées de manière différente. Lorsque les biens sont expédiés ou transportés depuis l'État membre d'établissement de l'assujetti, les montants (base d'imposition, taux et taxe due) sont ventilés par État membre de consommation (article 369octies, paragraphe 1er, alinéa 1er, de la directive 2006/112/CE et article 58quater, § 6, alinéa 2, du Code). Lorsque les biens sont expédiés ou transportés depuis un autre État membre, les montants (base d'imposition, taux et taxe due) sont ventilés par État membre de consommation et par État membre de départ des biens (article 369octies, paragraphe 2, alinéa 1er, de la directive 2006/112/CE et article 58quater, § 6, alinéa 3, du Code).

Dans cette seconde hypothèse, il est prévu que la déclaration comporte également le numéro individuel d'identification à la TVA ou le numéro d'enregistrement fiscal attribué par chaque État membre à partir duquel ces biens sont expédiés ou transportés (article 369 octies, paragraphe 2, alinéa 2 et 3, de la directive 2006/112/CE et article 58quater, § 6, alinéas 4 et 5, du Code). Dans la mesure où cette mention supplémentaire ne peut concerner que les biens expédiés ou transportés depuis un État membre autre que celui d'établissement de l'assujetti, les alinéas 4 et 5 de l'article 58quater, § 6, du Code ne peuvent renvoyer en réalité qu'aux livraisons visées "à l'alinéa 3, 1°" ou "à l'alinéa 3, 2°" (selon l'hypothèse) et non "à l'alinéa 2, 1°" ou "à l'alinéa 3, 2°", du Code.

L'article 13 du projet procède par conséquent à cette rectification de nature purement technique.

Art. 14

L'article 58quinquies du Code, inséré par la loi du 2 avril 2021 précitée, instaure dans la réglementation belge le régime optionnel d'importation dans le système du guichet unique (OSS – *one stop shop*) par lequel les assujettis qui réalisent des ventes à distance de biens importés de territoires tiers ou de pays tiers dans la Communauté peuvent déclarer et acquitter la taxe due sur ces opérations dans les différents États membre de destination.

Ce régime prévoit que les assujettis qui ne sont pas établis sur le territoire de la Communauté sont tenus de

door een elektronisch platform dat handelt onder de voorwaarden van artikel 13bis, § 2, van het Wetboek. Al naargelang de goederen zijn verzonden of vervoerd vanuit de lidstaat van vestiging van de belastingplichtige of het platform of vanuit een andere lidstaat, zal de informatie die moet worden opgenomen in de aangifte op een verschillende manier zijn uitgesplitst. Indien de goederen zijn verzonden of vervoerd vanuit de lidstaat van vestiging van de belastingplichtige, worden de bedragen (maatstaf van heffing, tarief en verschuldigde btw) uitgesplitst per lidstaat van verbruik (artikel 369 octies, lid 1, eerste alinea, van Richtlijn 2006/112/EG en artikel 58quater, § 6, tweede lid, van het Wetboek). Indien de goederen worden verzonden of vervoerd vanuit een andere lidstaat, worden de bedragen (maatstaf van heffing, tarief en verschuldigde belasting) opgesplitst per lidstaat van verbruik en per lidstaat van vertrek van de goederen (artikel 369octies, lid 2, eerste alinea, van de Richtlijn 2006/112/EG en artikel 58quater, § 6, derde lid, van het Wetboek).

In deze tweede hypothese is voorzien dat de aangifte eveneens het individueel btw-identificatienummer of het fiscaal registratienummer bevat dat is toegekend per lidstaat van waaruit de goederen werden verzonden of vervoerd (artikel 369 octies, lid 2, tweede en derde alinea, van Richtlijn 2006/112/EG en artikel 58quater, § 6, vierde en vijfde lid, van het Wetboek). In de mate dat deze bijkomende vermelding enkel kan betrekking hebben op de goederen verzonden of vervoerd vanuit een andere lidstaat dan die van de vestiging van de belastingplichtige, kunnen het vierde en vijfde lid van artikel 58quater, § 6, van het Wetboek in werkelijkheid enkel verwijzen naar de leveringen zoals bedoeld "in het derde lid, 1°" of "in het derde lid, 2°" (al naargelang de hypothese) en niet "in het tweede lid, 1°" of "in het derde lid, 2°", van het Wetboek.

Artikel 13 van het ontwerp voert bijgevolg deze uitsluitend technische rechting door.

Art. 14

Artikel 58quinquies van het Wetboek, ingevoegd bij de voormelde wet van 2 april 2021, voegt in de Belgische reglementering de optionele invoerregeling in binnen het één-loket-systeem (OSS – onestopshop) waarin belastingplichtige die afstandsverkopen verrichten van uit derde landsgebieden of derde landen ingevoerde goederen die op die handelingen in de verschillende lidstaten van bestemming verschuldigde btw kunnen aangeven en betalen.

Deze regeling voorziet dat belastingplichtigen die niet in de Gemeenschap gevestigd zijn, ertoe gehouden zijn

désigner un intermédiaire qui remplira, en leur nom et pour leur compte, les obligations TVA liées à l'utilisation de ce régime particulier. En ce qui concerne les assujettis établis dans un autre État membre que la Belgique ou établis dans un pays tiers avec lequel il existe un instrument juridique relatif à l'assistance mutuelle ayant une portée similaire à celle prévue par la directive 2010/24/UE du Conseil du 16 mars 2010 concernant l'assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives aux taxes, impôts, droits et autres mesures et par le règlement (UE) n° 904/2010 du Conseil du 7 octobre 2010 concernant la coopération administrative et la lutte contre la fraude dans le domaine de la taxe sur la valeur ajoutée, cette désignation est facultative dans la mesure où l'assujetti peut en effet remplir personnellement ces obligations.

Lorsqu'il est ainsi désigné, l'intermédiaire remplit donc ces obligations. Il est notamment considéré comme le redevable de la taxe due au titre de ce régime particulier.

Dans le cadre de la soumission pour avis à la section de législation du Conseil d'État d'un projet d'arrêté royal portant exécution de la loi du 2 avril 2021, le Conseil d'État a soulevé la question du fondement juridique, dans le Code, des dispositions prises dans ce projet qui insèrent dans l'arrêté royal n° 31, du 2 avril 2002, relatif aux modalités d'application de la taxe sur la valeur ajoutée en ce qui concerne les opérations effectuées par les assujettis qui ne sont pas établis en Belgique (ci-après: "l'arrêté royal n° 31"), de nouvelles règles en ce qui concerne les formalités que doit remplir cet intermédiaire pour être désigné.

Ces dispositions modifiant l'arrêté royal n° 31 (articles 2bis et 3, nouveaux, de l'arrêté royal n° 31) concernent, à l'instar de ce qui existe pour le représentant responsable d'un assujetti non établi en Belgique qui y réalise des opérations soumises à la taxe (article 1er et article 3, nouveau, de l'arrêté royal n° 31), les règles relatives aux conditions pour être désigné comme tel ainsi qu'à la constitution de sûretés dans leur chef dans le cadre de l'exercice de leurs obligations.

Bien que le fondement juridique d'une telle habilitation au Roi puisse être trouvé en termes généraux à l'article 55, § 3, alinéa 2, du Code, il convient de prévoir explicitement cette habilitation dans la disposition spécifique relative à l'instauration de l'obligation ou la faculté de désigner un intermédiaire dans le cadre des obligations liées à l'utilisation du régime particulier d'importation

een tussenpersoon aan te duiden, die in hun naam en voor hun rekening, de btw-verplichtingen zal vervullen die verbonden zijn aan het gebruik van die bijzondere regeling. Deze aanduiding is facultatief voor de belastingplichtigen die gevestigd zijn in een andere lidstaat, dan wel in een derde land waarmee er een rechtsinstrument bestaat inzake wederzijdse bijstand waarvan de strekking gelijk is aan die van Richtlijn 2010/24/EU van 16 maart 2010 van de Raad betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldborderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen en die van Verordening (EU) nr. 904/2010 van 7 oktober 2010 van de Raad betreffende de administratieve samenwerking en de strijd tegen de fraude op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde, in de mate dat de belastingplichtige dan inderdaad zelf zijn verplichtingen kan vervullen.

Wanneer hij aldus is aangeduid, vervult de tussenpersoon derhalve die verplichtingen. Hij wordt met name beschouwd als de schuldenaar van de krachtens die regeling verschuldigde belasting.

In het kader van de aanvraag om advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State van een ontwerp van koninklijk besluit houdende uitvoering van de wet van 2 april 2021, heeft de Raad van State de vraag gesteld naar de rechtsgrondslag in het Wetboek van de in dat ontwerp opgenomen bepalingen die in het koninklijk besluit nr. 31 van 2 april 2002 met betrekking tot de toepassingsmodaliteiten van de belasting over de toegevoegde waarde ten aanzien van de handelingen verricht door niet in België gevestigde belastingplichtigen (hierna: "koninklijk besluit nr. 31") nieuwe regels invoegen inzake de formaliteiten die die tussenpersoon moet vervullen om te worden aangeduid.

Die bepalingen die het koninklijk besluit nr. 31 wijzigen (artikelen 2bis en 3, nieuw, van het koninklijk besluit nr. 31) betreffen, naar analogie met wat bestaat voor de aansprakelijk vertegenwoordiger van een niet in België gevestigde belastingplichtige die er aan de btw onderworpen handelingen verricht (artikelen 1 en 3, nieuw, van het koninklijk besluit nr. 31), de regels met betrekking tot de voorwaarden om als dusdanig te worden aangeduid alsook met betrekking tot de vestiging van zekerheden in hun hoofde in het kader van het vervullen van hun verplichtingen.

Ook al kan de rechtsgrondslag voor een dergelijke machtiging in algemene termen worden gevonden in artikel 55, § 3, tweede lid, van het Wetboek, is het aangewezen om dergelijke machtiging explicet op te nemen in de bepaling die specifiek betrekking heeft op de verplichting of de mogelijkheid om een tussenpersoon aan te duiden in het kader van de verplichtingen

dans le système OSS, soit à l'article 58*quinquies*, § 9, du Code.

L'article 14 du présent projet complète par conséquent cette disposition, en la remplaçant, et prévoit dorénavant que le Roi détermine les formalités à observer relativement à la déclaration des opérations effectuées, au paiement de la taxe due, à la tenue d'une comptabilité appropriée, à la restitution des taxes en amont et aux formalités que doit remplir l'intermédiaire visé au paragraphe 3, alinéa 1er pour pouvoir être désigné.

CHAPITRE 8

Restitutions de la taxe

Art. 15

À partir du 1er janvier 2010, l'article 170 de la directive 2006/112/CE et la directive 2008/9/CE du Conseil du 12 février 2008 définissant les modalités du remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée, prévu par la directive 2006/112/CE, en faveur des assujettis qui ne sont pas établis dans l'État membre du remboursement, mais dans un autre État membre (ci-après: "directive 2008/9/CE") ont été transposées dans la réglementation TVA belge par l'article 76, § 2, du Code et l'arrêté royal n° 56 qui l'accompagne, relatif au remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée aux assujettis établis dans un État membre autre que l'État membre du remboursement (ci-après: "l'arrêté royal n° 56").

La directive dite "Remboursement de la TVA" a harmonisé et simplifié les règles en vertu desquelles les assujettis établis dans un État membre autre que l'État membre de remboursement peuvent obtenir un remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée.

En outre, cette directive a introduit une procédure entièrement digitalisée pour la soumission de la demande de remboursement par le biais de l'État membre d'établissement de l'assujetti (système de "guichet unique").

Les assujettis non établis dans la Communauté ont également le droit, en vertu de l'article 170 de la directive 2006/112/CE, de demander le remboursement de la TVA ayant grevé les biens ou les services qui leur sont fournis.

Les conditions et la procédure selon lesquelles il peut exercer ce droit sont fixées par la directive 86/560/CEE du Conseil du 17 novembre 1986 en matière d'harmonisation

die verbonden zijn aan het gebruik van de bijzondere invoerregeling binnen het OSS-systeem, met name in artikel 58*quinquies*, § 9, van het Wetboek.

Artikel 14 van dit ontwerp vult bijgevolg die bepaling aan door middel van haar vervanging, en voorziet voortaan dat de Koning de na te leven formaliteiten met betrekking tot de aangifte van de verrichte handelingen, de betaling van de verschuldigde belasting, het bijhouden van een gepaste boekhouding, de teruggaaf van de voorbelasting en de door de in paragraaf 3, eerste lid, bedoelde tussenpersoon te vervullen formaliteiten om te kunnen worden aangewezen bepaalt.

HOOFDSTUK 8

Teruggaaf van belasting

Art. 15

Met ingang op 1 januari 2010 werden artikel 170 van Richtlijn 2006/112/EG en Richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in Richtlijn 2006/112/EG vastgestelde teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van teruggaaf maar in een andere lidstaat gevestigd zijn (hierna: "Richtlijn 2008/9/EG") omgezet in de Belgische btw-reglementering door artikel 76, § 2 van het Wetboek en het daarbij horende koninklijk besluit nr. 56 met betrekking tot de teruggaaf inzake belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen gevestigd in een andere lidstaat dan de lidstaat van teruggaaf (hierna: "koninklijk besluit nr. 56").

De zogenaamde "VAT Refund"-richtlijn harmoniseerde en vereenvoudigde de regels waaronder belastingplichtigen die in een andere lidstaat dan de lidstaat van teruggaaf zijn gevestigd, teruggaaf kunnen verkrijgen van de belasting over de toegevoegde waarde.

Bovendien werd door deze richtlijn een volledig digitale procedure ingevoerd om het verzoek om teruggaaf in te dienen via de lidstaat van vestiging van de belastingplichtige (één loket-systeem).

Ook niet in de gemeenschap gevestigde belastingplichtigen hebben, op basis van artikel 170 van Richtlijn 2006/112/EG, het recht om een verzoek om teruggaaf in te dienen ten aanzien van de btw geheven op de aan hem geleverde goederen of verleende diensten.

De voorwaarden en de procedure waaronder hij dit recht kan uitoefenen, worden geregeld door Richtlijn 86/560/EEG van de Raad van 17 november 1986

des législations des États membres relatives aux taxes sur le chiffre d'affaires – Modalités de remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée aux assujettis non établis sur le territoire de la Communauté, dite “treizième directive”.

Contrairement à la directive “Remboursement de la TVA”, cette treizième directive ne prévoit qu'une harmonisation minimale et laisse donc une grande liberté aux États membres dans l'élaboration de la procédure à suivre.

Ainsi, à ce jour, l'assujetti non établi dans la Communauté doit introduire sa demande de remboursement de la TVA belge auprès du bureau de TVA compétent sous forme papier.

En raison de l'augmentation significative attendue de ces demandes suite aux conséquences du Brexit, ainsi que de la volonté d'une plus grande efficacité au sein des services concernés, il a été récemment décidé d'aligner les procédures pour les assujettis non établis dans la Communauté sur celles des assujettis établis dans un État membre autre que la Belgique et de passer à une procédure digitale.

Afin de réaliser cet alignement, l'arrêté royal n° 56 sera complété par les nouvelles procédures applicables aux assujettis non établis dans la Communauté.

Ces modifications de l'arrêté royal n° 56 nécessitent tout d'abord une adaptation de la délégation au Roi prévue à l'article 76, § 2, du Code.

Toutefois, lors de l'analyse de l'article 76, § 2, du Code, il est apparu que, y compris pour les autres causes de restitution visées dans ce paragraphe, les délégations au Roi ne répondent plus aux exigences actuelles. C'est pourquoi le présent projet saisit l'occasion de réformer complètement ce paragraphe.

L'article 15 du présent projet remplace donc tout d'abord le paragraphe 2 de l'article 76 du Code. Désormais, le paragraphe 2 de l'article 76 ne s'appliquera qu'aux assujettis et aux personnes morales non-assujetties qui sont tenus de déposer une déclaration spéciale visée à l'article 53ter, 1°, du Code.

S'agissant de ces personnes, il peut en effet arriver que la déclaration visée à l'article 53ter, 1°, du Code fasse apparaître comme résultat final une somme due par l'État, notamment lorsque des taxes doivent être régularisées en faveur de ces personnes (en cas de

betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting – Regeling voor de terugval van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet op het grondgebied van de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen, de zogenaamde “derde richtlijn”.

In tegenstelling tot de meer recentere “VAT refund”-richtlijn, voorziet deze dertiende richtlijn slechts in een minimumharmonisering en laat deze aan de lidstaten dus erg veel vrijheid in het opstellen van de te volgen procedure.

Zo moet de niet in de Gemeenschap gevestigde belastingplichtige zijn verzoek tot terugval van Belgische btw tot op heden dan ook op papier indienen bij het bevoegde btw-kantoor.

Omwille van de verwachte significante toename van dergelijke verzoeken door de gevolgen van Brexit, alsook vanuit het streven naar een efficiëntere werking binnen de betrokken diensten, is recent beslist om de procedures voor de niet in de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen gelijk te schakelen met deze voor de in een andere lidstaat dan België gevestigde belastingplichtigen, alsook om over te schakelen naar een digitale procedure.

Om deze gelijkschakeling te bewerkstelligen zal koninklijk besluit nr. 56 worden aangevuld met de nieuwe procedures van toepassing op de niet in de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen.

Deze wijzigingen aan koninklijk besluit nr. 56 noodzaken echter vooreerst een aanpassing aan de delegatie aan de Koning voorzien in artikel 76, § 2, van het Wetboek.

Bij de analyse van artikel 76, § 2, van het Wetboek is echter gebleken dat ook voor de overige oorzaken van terugval bedoeld in deze paragraaf, de delegaties aan de Koning niet langer beantwoorden aan de huidige vereisten. Om die reden maakt dit ontwerp van de gelegenheid gebruik om de paragraaf volledig te hervormen.

Artikel 15 van dit ontwerp vervangt aldus ten eerste paragraaf 2 van artikel 76 van het Wetboek. Paragraaf 2 van artikel 76 is voortaan uitsluitend van toepassing op de belastingplichtigen en niet-belastingplichtige rechtspersonen die gehouden zijn een in artikel 53ter, 1°, bedoelde aangifte in te dienen.

Bij die personen kan het inderdaad voorkomen dat de aangifte bedoeld in artikel 53ter, 1°, van het Wetboek als eindsaldo een door de Staat verschuldigde som omvat, met name wanneer de belasting moet worden geregulariseerd in het voordeel van die personen (in geval

notes de crédit reçues ou de corrections négatives de la taxe précédemment déclarée et acquittée) ou lorsque le déposant peut bénéficier du remboursement d'un éventuel montant récupérable. Cette déclaration (signée) vaut, dans cette hypothèse, demande de restitution de la somme due par l'État au déposant, conformément à l'article 8³ de l'arrêté royal n° 4 du 29 décembre 1969 relatif aux restitutions en matière de taxe sur la valeur ajoutée (ci-après: "l'arrêté royal n° 4").

Afin de fournir en même temps une base juridique adéquate aux dispositions de l'arrêté royal n° 4 en ce qui concerne la retenue des crédits de TVA résultant du dépôt de la déclaration visée à l'article 53ter, 1°, du Code ("déclaration spéciale à la TVA"), la base légale existante pour la retenue des crédits de TVA résultant du dépôt de la déclaration visée à l'article 53, § 1er, alinéa 1er, 2°, du Code (article 76, § 1er, alinéa 4, du Code) a été reprise pour l'essentiel sans la modifier à l'article 76, § 2, alinéa 3, nouveau, du projet.

Au point 12 de son avis précité, le Conseil d'État s'interroge sur la conformité de cette délégation de pouvoirs au Roi avec le principe de légalité fiscale. Par conséquent, cette délégation de pouvoirs au Roi est décrite de manière beaucoup plus précise.

À proprement parler, les griefs du Conseil d'État ne portent que sur la délégation contenue dans l'article 76, § 2, alinéa 3, nouveau, du Code, tel qu'inséré par l'avant-projet. Cette délégation ayant été reprise en termes identiques de l'article 76, § 1er, alinéa 4, du Code, non modifié dans l'avant-projet, il est évident que les mêmes objections juridiques du Conseil d'État s'appliquent également à cette délégation. Le présent projet précise donc non seulement la délégation contenue dans l'article 76, § 2, alinéa 3, nouveau, du Code en vertu de l'avant-projet, mais également la délégation contenue dans l'article 76, § 1er, alinéa 4, du Code, non modifié par l'avant-projet.

Le Conseil d'État indique qu'il faut veiller à ce que la retenue des crédits de TVA reste soumise à un contrôle juridictionnel effectif et que son application respecte le principe de proportionnalité. Cette constatation s'inscrit clairement dans la lignée des nombreux arrêts relatifs au statut juridique de la retenue des crédits d'impôt et ne nécessite donc pas une modification spécifique de la délégation accordée au Roi, puisque le contrôle judiciaire effectif de la retenue des crédits de TVA n'est plus contesté. La Cour constitutionnelle a confirmé à plusieurs reprises (arrêts n° 78/98 du 7 juillet 1998, n° 119/98 du

van ontvangen creditnota's of negatieve verbeteringen van de voordien aangegeven en betaalde belasting) of wanneer de indiener teruggaaf kan genieten van een bedrag dat desgevallend kan gerecupereerd worden. Die (ondertekende) aangifte geldt in dat geval als aanvraag tot teruggaaf van de door de Staat aan de indiener verschuldigde som, overeenkomstig artikel 8³ van het koninklijk besluit nr. 4 van 29 december 1969 met betrekking tot de teruggaven inzake belasting over de toegevoegde waarde (hierna: "koninklijk besluit nr. 4").

Om tegelijkertijd een adequate rechtsgrondslag te verschaffen voor de bepalingen in het koninklijk besluit nr. 4 met betrekking tot de inhouding van btw-tegoeden die voortvloeien uit de indiening van de aangifte bedoeld in artikel 53ter, 1°, van het Wetboek ("bijzondere btw-aangifte"), werd de bestaande rechtsgrondslag voor de inhouding van btw-tegoeden die voortvloeien uit de indiening van de aangifte bedoeld in artikel 53, § 1, eerste lid, 2°, van het Wetboek (artikel 76, § 1, vierde lid, van het Wetboek) in essentie ongewijzigd hernoemd in artikel 76, § 2, derde lid, nieuw, van het ontwerp.

In punt 12 van haar voormalde advies heeft de Raad van State de verenigbaarheid van deze bevoegdheidsdelegatie aan de Koning met het fiscale legaliteitsbeginsel in vraag gesteld. Dienovereenkomstig wordt deze bevoegdheidsdelegatie aan de Koning veel preciezer omschreven.

Strikt genomen hebben de bezwaren van de Raad van State alleen betrekking op de delegatie opgenomen in artikel 76, § 2, derde lid, nieuw, van het Wetboek, zoals ingevoegd door het voorontwerp. Aangezien deze delegatie in identieke bewoordingen werd overgenomen van het in het voorontwerp niet gewijzigde artikel 76, § 1, vierde lid, van het Wetboek, is het uiteraard evident dat dezelfde juridische bezwaren van de Raad van State ook op die delegatie van toepassing zijn. In dit ontwerp wordt daarom niet alleen de in artikel 76, § 2, derde lid, nieuw, van het Wetboek op grond van het voorontwerp opgenomen delegatie gepreciseerd, maar ook de delegatie in het door het voorontwerp niet gewijzigde artikel 76, § 1, vierde lid, van het Wetboek.

De Raad van State geeft aan dat er over gewaakt moet worden dat de inhouding van btw-tegoeden onderworpen blijft aan een daadwerkelijke rechterlijke toetsing en dat de toepassing ervan in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel. Deze vaststelling sluit zonder meer aan bij de talrijke arresten met betrekking tot de rechtsfiguur van de inhouding van belastingkredieten en vergt derhalve geen specifieke aanpassing van de delegatie verleend aan de Koning aangezien de daadwerkelijke rechterlijke toetsing van de inhouding van btw-tegoeden niet meer wordt gecontesteerd. Het

18 novembre 1998 et n° 58/99 du 26 mai 1999) que la délégation existante peut être interprétée comme ne permettant pas au Roi de déroger au droit commun de la saisie-arrest au point de priver les personnes faisant l'objet d'une retenue de tout contrôle juridictionnel effectif sur la régularité et la validité de la retenue.

Enfin, le Conseil d'État relève également qu'il est souhaitable d'inclure un critère qui porte davantage sur le fond pour apprécier l'application de la retenue des crédits de TVA consécutive à une dette contestée par l'assujetti. Pour cette raison, la disposition de délégation prévoit dorénavant explicitement que cette retenue doit tenir compte de la condition visée à l'article 1413 du Code judiciaire (urgence), même si, comme le prévoient déjà les dispositions de l'arrêté royal n° 4, il est question d'une présomption légale réfragable.

Afin d'éviter que le juge des saisies ne lève la retenue au simple motif que l'assujetti démontre qu'elle a été effectuée dans des circonstances non urgentes, le fonctionnaire devra tenir compte de cette condition *ab initio*. Conformément aux dispositions actuelles de l'arrêté royal n° 4, ce critère s'applique également dans le cas où la retenue des crédits de TVA est effectuée en raison du fait que la véracité du crédit de TVA à restituer lui-même est mise en doute; la délégation prévoit donc également que cette approche s'applique indistinctement aux deux cas dans lesquels une retenue des crédits de TVA est effectuée.

L'article 15 insère, d'autre part, un paragraphe 3 à l'article 76 du Code, qui reprend partiellement l'actuel article 76, § 2 du Code. Les modifications visent, d'une part, à adapter la délégation au Roi pour tenir compte des modifications nécessaires de l'arrêté royal n° 56 afin d'introduire les dispositions procédurales nécessaires à la réforme de la procédure de remboursement de la TVA aux assujettis non établis et, d'autre part, à adapter aux exigences actuelles la délégation au Roi existante pour les autres assujettis.

Grondwettelijk Hof heeft immers herhaaldelijk bevestigd (arresten nr. 78/98 van 7 juli 1998, nr. 119/98 van 18 november 1998 en nr. 58/99 van 26 mei 1999) dat de bestaande delegatie in die zin geïnterpreteerd kan worden dat die de Koning niet toestaat dermate van het gemeen recht inzake bewarend beslag onder derden af te wijken dat Hij de personen die het voorwerp uitmaken van een inhouding ieder daadwerkelijk jurisdictioneel toezicht op de regelmatigheid en de geldigheid van die inhouding zou vermogen te ontzeggen.

De Raad van State merkt tot slot eveneens op dat het aangewezen is om ten aanzien van de inhouding van btw-tegoeden naar aanleiding van een door de belastingplichtige betwiste schuld een meer inhoudelijk criterium op te nemen waaraan de toepassing van de inhouding kan worden getoetst. Om die reden wordt voortaan in de delegatiebepaling uitdrukkelijk aangegeven dat bij dergelijke inhouding moet worden rekening gehouden met de voorwaarde bedoeld in artikel 1413 van het Gerechtelijk Wetboek (hoogdringendheid), ook al wordt ter zake, zoals reeds voorzien in de bepalingen van het koninklijk besluit nr. 4, uitgegaan van een wetelijk weerlegbaar vermoeden.

Om te vermijden dat de inhouding door de beslagrechter zou worden opgeheven door het loutere feit dat de belastingplichtige aantoont dat de inhouding werd gedaan in omstandigheden die niet hoogdringend zijn, zal de betrokken ambtenaar immers *ab initio* met deze voorwaarde rekening moeten houden. Overeenkomstig de huidige bepalingen van het koninklijk besluit nr. 4, geldt dit criterium trouwens evenzeer in geval de inhouding van btw-tegoeden wordt gedaan naar aanleiding van het feit dat de waarachtigheid van het voor teruggaaf vatbare btw-tegoed zelf in vraag wordt gesteld. De delegatie voorziet dienovereenkomstig eveneens dat deze benadering zonder onderscheid geldt voor de twee gevallen waarin tot een inhouding van btw-tegoeden wordt overgegaan.

Artikel 15 voegt daarnaast een paragraaf 3 toe aan artikel 76 van het Wetboek, dat gedeeltelijk het huidig artikel 76, § 2, van het Wetboek overneemt. De aangebrachte wijzigingen hebben vooreerst tot doel de delegatie aan de Koning aan te passen om rekening te houden met de wijzigingen die moeten worden aangebracht aan het koninklijk besluit nr. 56 om daarin de procedurele bepalingen in te voeren die noodzakelijk zijn voor de hervorming van de teruggaafprocedure van btw aan niet in de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen. Vervolgens hebben ze ook tot doel de voor de andere belastingplichtigen bestaande delegatie aan de Koning aan de huidige vereisten aan te passen.

Cette délégation au Roi est précisée, suite aux remarques du Conseil d'État au point 15 de l'avis n° 69.922/3 précité.

Conformément à l'article 3, paragraphe 2, de la directive 86/560/CEE, les remboursements au titre de la directive 86/560/CEE ne peuvent pas être effectués dans des conditions plus favorables que celles appliquées en vertu de la directive 2008/9/CE aux assujettis établis dans la Communauté. Dans le cadre des pouvoirs qui Lui sont conférés par l'article 76, § 3, nouveau, du Code, les compétences du Roi sont encore plus limitées. Il doit notamment veiller à ce que le régime mis en place pour les demandes de remboursement émanant d'assujettis non établis dans la Communauté doit prévoir, pour les différents aspects du régime, les mêmes règles, *mutatis mutandis*, que celles prévues pour la transposition de la directive 2008/9/CE pour les demandes de remboursement émanant d'assujettis établis dans la Communauté mais en dehors de l'État membre du remboursement.

Le Conseil d'État confirme, *in fine* du point 13 de son avis n° 69.962/3 précité, que dans ces circonstances spécifiques, il peut être admis que la délégation de pouvoirs au Roi, visant à transposer et, le cas échéant, élaborer et compléter les différents aspects de la directive 85/560/CEE, respecte le principe de légalité fiscale.

Par ailleurs, comme le souligne le Conseil d'État dans son avis, il convient également de tenir compte de l'évolution récente de la jurisprudence belge concernant le délai de forclusion pour l'introduction des demandes de remboursement par des assujettis non établis dans la Communauté, prévu à l'article 9, § 2, de l'arrêté royal n° 4.

En effet, le 25 juin 2021, la Cour de cassation a jugé dans son arrêt F.20 0063.N/1 que l'administration ne pouvait se prévaloir de ce délai dans la mesure où celui-ci est contraire aux dispositions du Code en matière de prescription de l'action en restitution, singulièrement l'article 82bis du Code.

En vertu de l'article 15 de la directive 2008/9/CE, la demande de remboursement de l'assujetti établi dans un État membre autre que l'État membre de remboursement doit être présentée à l'État membre d'établissement au plus tard le 30 septembre de l'année civile suivant la période de remboursement. Ce délai de forclusion est transposé à l'article 12 de l'arrêté royal n° 56.

Compte tenu de l'article 3, paragraphe 2, précité, de la directive 86/560/CEE, le remboursement aux assujettis non établis sur le territoire de la Communauté ne

Deze delegatie aan de Koning is gepreciseerd, ingevolge de opmerkingen van de Raad van State in punt 15 van haar voormalde advies nr. 69.922/3.

Overeenkomstig artikel 3, paragraaf 2, van Richtlijn 86/560/EEG kan de teruggaaf op grond van Richtlijn 86/560/EEG niet gebeuren onder gunstiger voorwaarden dan degene die worden toegepast voor belastingplichtigen die binnen de Gemeenschap gevestigd zijn op grond van Richtlijn 2008/9/EG. In het kader van de bevoegdheden die Hem worden toegekend door artikel 76, § 3, nieuw, van het Wetboek, worden de bevoegdheden van de Koning nog verder ingeperkt. Er wordt immers geëxpliciteerd dat de Koning in de regeling die wordt uitgewerkt voor de teruggaafverzoeken van niet in de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen, *mutatis mutandis*, dezelfde regels moet voorzien ten aanzien van de verschillende onderdelen van de regeling als degene die werden voorzien bij de omzetting van de Richtlijn 2008/9/EG ten aanzien van teruggaafverzoeken van belastingplichtigen die binnen de Gemeenschap zijn gevestigd maar buiten de lidstaat van teruggaaf.

De Raad van State bevestigt *in fine* van punt 13 van haar voormalde advies nr. 69.962/3 dat in die specifieke omstandigheden kan worden aangenomen dat de delegatie van de bevoegdheid aan de Koning om de onderscheiden aspecten van de Richtlijn 85/560/EEG om te zetten en, waar nodig, verder uit te werken en aan te vullen, het fiscale legaliteitsbeginsel respecteert.

Zoals de Raad van State onderstreept in haar advies, moet er tevens rekening worden gehouden met de recente evolutie in de Belgische rechtspraak inzake de vervalttermijn voor de indiening van teruggaafverzoeken door niet in de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen, bedoeld in artikel 9, § 2, van koninklijk besluit nr. 4.

Op 25 juni 2021 heeft het Hof van Cassatie in haar arrest F.20 0063.N/1 immers geoordeeld dat de administratie zich niet kon beroepen op die termijn in de mate dat die strijdig is met de bepalingen van het Wetboek inzake de verjaring van de vordering tot teruggaaf, met name artikel 82bis van het Wetboek.

Krachtens artikel 15 van Richtlijn 2008/9/EG, moet het teruggaafverzoek van de in een andere lidstaat dan de lidstaat van teruggaaf gevestigde belastingplichtige ingediend worden in de lidstaat van vestiging ten laatste op 30 september van het kalenderjaar volgend op het teruggaftijdvak. Die vervalttermijn is omgezet in artikel 12 van koninklijk besluit nr. 56.

Rekening houdend met het voormalde artikel 3, lid 2, van Richtlijn 85/560/EEG, kan de teruggaaf aan niet binnen de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen

peut être effectué dans des conditions plus favorables que celles prévues pour les assujettis établis dans la Communauté mais en dehors de l'État membre de remboursement. L'article 9, § 2, de l'arrêté royal n° 4 a donc été modifié en 2010 afin d'aligner le délai d'introduction de la demande de remboursement pour les assujettis non établis à l'intérieur de la Communauté sur le délai prévu à l'article 12 de l'arrêté royal n° 56, applicable aux assujettis établis dans la Communauté mais en dehors de l'État membre de remboursement.

Toutefois, l'article 82bis, du Code prévoit que l'action en restitution de la taxe, des intérêts et des amendes fiscales est prescrite à l'expiration de la troisième année civile qui suit celle durant laquelle la cause de restitution de la taxe, des intérêts et des amendes fiscales est intervenue. Concrètement, cela signifie qu'une demande de restitution (ou une demande de remboursement, cette dernière au sens des directives précitées, étant assimilée à une demande de restitution de la TVA) ne peut plus être acceptée au-delà du 31 décembre de la troisième année civile qui suit celle où la cause de restitution est née, soit généralement, au moment où la taxe est devenue exigible.

La décision de la Cour de cassation implique que les délais prévus à l'article 9, § 2 de l'arrêté royal n° 4 (en ce qui concerne les demandes de remboursement par des assujettis non établis dans la Communauté) et, par analogie, à l'article 12 de l'arrêté royal n° 56 (en ce qui concerne les demandes de remboursement par des assujettis établis dans la Communauté dans un autre État membre que celui du remboursement) doivent être écartés (singulièrement en ce qui concerne le court délai de forclusion prévu pour l'introduction des demandes de remboursement) au profit du délai de prescription plus long relatif à l'action en restitution prévu à l'article 82bis du Code.

Étant donné qu'une telle approche est contraire à une transposition correcte des directives 2008/9/CE et 86/560/CEE susmentionnées, la délégation au Roi prévue à l'article 76, § 3, nouveau, du Code est adaptée afin de permettre au Roi, dans le cadre de la détermination des délais, de déroger à l'article 82bis du Code. Comme le Conseil d'État l'indique *in fine* du point 13 de son avis n° 69.922/3 précité, une telle délégation spécifique au Roi n'est pas contraire au principe de légalité fiscale, compte tenu de la marge de manœuvre limitée dans la transposition des directives concernées telle qu'exposée ci-dessus.

Une telle possibilité de déroger par voie d'arrêté royal aux dispositions du Code dans le cadre de la transposition

niet worden verleend onder gunstiger voorwaarden dan die gelden voor binnen de Gemeenschap maar niet in de lidstaat van teruggaaf gevestigde belastingplichtigen. Artikel 9, § 2, van koninklijk besluit nr. 4 werd aldus gewijzigd in 2010 om de indieningstermijn van het teruggaafverzoek voor niet in de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen af te stemmen op de termijn bepaald in artikel 12 van koninklijk besluit nr. 56 die gold voor binnen de Gemeenschap maar niet in de lidstaat van teruggaaf gevestigde belastingplichtigen.

Artikel 82bis van het Wetboek voorziet evenwel dat de vordering tot teruggaaf van de belasting, interessen en administratieve geldboeten verjaard is na het verstrijken van het derde kalenderjaar volgend op dat waarin de oorzaak van teruggaaf van die belasting, interessen en administratieve geldboeten zich heeft voorgedaan. Dit betekent concreet dat een vordering tot teruggaaf (of een teruggaafverzoek in de zin van de voormelde richtlijnen dat wordt gelijkgesteld met een vordering tot teruggaaf van de btw) niet meer aanvaard kan worden na 31 december van het derde kalenderjaar volgend op dat waarin de oorzaak van die teruggaaf zich heeft voorgedaan, i.e. in het algemeen wanneer de belasting opeisbaar is geworden.

De beslissing van het Hof van Cassatie heeft tot gevolg dat de termijnen bepaald in artikel 9, § 2, van koninklijk besluit nr. 4 (wat de aanvragen tot teruggaaf betreft door niet in de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen) en, bij wijze van analogie, in artikel 12 van het koninklijk besluit nr. 56 (wat de aanvragen tot teruggaaf betreft door in de Gemeenschap in een andere lidstaat van de lidstaat van teruggaaf gevestigde belastingplichtigen), terzijde moeten worden geschoven (in het bijzonder wat de korte vervaltermijn betreft om aanvragen tot teruggaaf in te dienen) ten voordele van de langere verjaringstermijn inzake de vordering tot teruggaaf bedoeld in artikel 82bis van het Wetboek.

Aangezien een dergelijke benadering niet verenigbaar is met een correcte omzetting van de voormelde richtlijnen 2008/9/EG en 85/560/EEG, wordt de delegatie aan de Koning bedoeld in artikel 76, § 3, nieuw, van het Wetboek aangepast om de Koning te machtigen om af te wijken van artikel 82bis van het Wetboek, in het kader van het bepalen van de termijnen. Zoals de Raad van State aangeeft *in fine* van punt 13 van haar voormelde advies nr. 69.922/3, is een dergelijke specifieke machtiging aan de Koning tegen de achtergrond van de hiervoor uiteengezette beperkte beleidsmarge bij de omzetting van de betrokken richtlijnen niet strijdig met het fiscale legaliteitsbeginsel.

Een dergelijke mogelijkheid om bij koninklijk besluit af te wijken van bepalingen van het Wetboek in het kader

d'une directive n'est en tout état de cause pas unique. On la retrouve déjà ainsi formulée aux articles 39, § 3, 39*quater*, § 1er, alinéa 2 et 40, § 3, du Code.

CHAPITRE 9

Taux réduit de TVA pour les prothèses capillaires

Art. 16 et 17

Ce chapitre vise à introduire un taux réduit de 6 % pour les prothèses capillaires.

Conformément à la catégorie 4 de l'annexe III de la directive 2006/112/CE, les États membres peuvent appliquer un taux de TVA réduit pour les équipements médicaux, le matériel auxiliaire et les autres appareils normalement destinés à soulager ou à traiter des handicapés, à l'usage personnel et exclusif des handicapés, y compris la réparation de ces biens, ainsi que la livraison de sièges d'enfant pour voitures automobiles.

L'article 1er, paragraphe 2, point a), de la directive 93/42/CEE du Conseil du 14 juin 1993 relative aux dispositifs médicaux, précise qu'un dispositif médical peut être considéré comme un instrument destiné à être utilisé chez l'homme à des fins de modification l'anatomie, entre autres. Les prothèses capillaires relèvent de cette définition pour le SPF Santé publique et peuvent donc être considérées comme des dispositifs médicaux.

Les prothèses capillaires permettent d'atténuer les conséquences thérapeutiques d'une maladie et, au niveau des relations sociales, elles contribuent à réduire la stigmatisation associée à la calvitie totale ou partielle et l'exclusion sociale qui peut l'accompagner. Le coût des traitements et des thérapies peut également être élevé, ce qui rend souhaitable un taux de TVA réduit.

Les prothèses capillaires sont également destinées à l'usage personnel exclusif des personnes handicapées.

Selon la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne, un handicap est:

— une limitation, résultant notamment d'atteintes physiques, mentales ou psychiques durables, dont l'interaction avec diverses barrières peut faire obstacle à la pleine et effective participation de la personne concernée à la vie professionnelle sur la base de l'égalité avec les autres travailleurs et qui est de longue durée (voir, notamment, arrêts du 4 juillet 2013, Commission/Italie (C-312/11, non publié, UE:C:2013:446, point 56), du

van de omzetting van een richtlijn is hoe dan ook niet uniek. Ze is aldus al op die manier geformuleerd in de artikelen 39, § 3, 39*quater*, § 1, tweede lid en 40, § 3, van het Wetboek.

HOOFDSTUK 9

Verlaagd tarief voor haarprothesen

Art. 16 en 17

Dit hoofdstuk strekt ertoe een verlaagd tarief van 6 % in te voeren voor haarprothesen.

Overeenkomstig categorie 4 van de bijlage III van de Richtlijn 2006/112/EG kunnen de lidstaten een verlaagd btw-tarief toepassen op medische uitrusting, hulpmiddelen en andere apparaten, welke gewoonlijk bestemd zijn voor verlichting of behandeling van handicaps, voor uitsluitend persoonlijk gebruik door gehandicapten, met inbegrip van de herstelling daarvan en kinderzitjes voor motorvoertuigen.

Artikel 1, lid 2, punt a), van de Richtlijn 93/42/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende medische hulpmiddelen, stelt dat een medisch hulpmiddel kan aanzien worden als een instrument dat bestemd is om bij de mens aangewend te worden om onder meer de anatomie te wijzigingen. Haarprothesen vallen voor de FOD Volksgezondheid onder deze definitie en kunnen derhalve aangemerkt worden als medische hulpmiddelen.

Haarprothesen helpen immers op therapeutisch vlak de gevolgen van een aandoening te verlichten en op sociaal vlak zorgen zij voor de verlichting van het stigma dat gepaard gaat met gehele of gedeeltelijke kaalheid en de sociale uitsluiting die hier mee gepaard kan gaan. De kosten van de behandelingen en therapieën kunnen ook hoog oplopen waardoor een verlaagd btw-tarief wenselijk is.

Haarprothesen zijn bovendien voor het uitsluitend persoonlijk gebruik door gehandicapten bestemd.

Volgens de rechtspraak van het Europese hof van Justitie is een handicap immers:

— een beperking die het gevolg is van lichamelijke, geestelijke of psychische aandoeningen die in wisselwerking met diverse drempels de betrokkenen kunnen beletten volledig, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid met andere werknemers aan het beroepsleven deel te nemen en die beperking langdurig is (zie met name arresten van 4 juli 2013, Commissie/Italië (C-312/11, niet gepubliceerd, EU:C:2013:446, punt 56); 18 maart 2014, Z.

18 mars 2014, Z. (C-363/12, UE:C:2014:159, point 76), du 18 décembre 2014, FOA (C-354/13, UE:C:2014:2463, point 53), et du 26 mai 2016, Invamed Group e.a. (C-198/15, UE:C:2016:362, point 31 ainsi que les conclusions de l'avocat général dans l'affaire Oxycure Belgium (C-573/15, UE:C:2016:792, points 24 à 30);

— un état de santé qui résulte d'une maladie ou d'une affection incurable diagnostiquée par un médecin, lorsque cette maladie entraîne une limitation, telle que visée ci-dessus.

Comme le Conseil d'État le rappelle également à juste titre dans son avis n° 69.922/3 précité, l'avocat général Jääskinen a déclaré dans ses conclusions (ECLI:EU:C:2012:667) dans l'affaire CJUE, 17 janvier 2013, C-360/11, *Commission c. Espagne*, EU:C:2013:17, points 64 et 65, que "faute d'une définition expresse dans le contexte de la TVA, il est possible de se référer à la définition donnée par la convention des Nations unies relative aux droits des personnes handicapées, à laquelle l'Union européenne est partie, à savoir les "personnes qui présentent des incapacités physiques, mentales, intellectuelles ou sensorielles durables dont l'interaction avec diverses barrières peut faire obstacle à leur pleine et effective participation à la société sur la base de l'égalité avec les autres. (...) Un élément essentiel de cette définition réside dans l'incapacité qui empêche un individu d'évoluer normalement dans la société sur le long terme. À mon sens, la cause de cet empêchement importe peu dans la mesure où le terme "handicapés" utilisé dans la catégorie 4 est suffisamment large pour comprendre également les handicaps provenant de maladies graves ou chroniques, sans être synonyme de "souffrant" ou de "malade"."

Les prothèses capillaires pouvant bénéficier du taux réduit de TVA de 6 % sont celles visées à la partie 1, chapitre 2, section 5, § 1er, de l'annexe à l'arrêté royal du 24 octobre 2002 fixant les procédures, délais et conditions dans lesquelles l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités intervient dans le coût des fournitures visées à l'article 34, alinéa 1er, 20°, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994 (ci-après: "l'arrêté royal du 24 octobre 2002") et qui sont prescrites pour le traitement d'une des indications suivantes:

1° une calvitie totale suite à une radiothérapie et/ou une chimiothérapie antimitotique;

2° une pelade d'une superficie de plus de 30 %;

(C-363/12, EU:C:2014:159, punt 76); 18 december 2014, FOA (C-354/13, EU:C:2014:2463, punt 53), en 26 mei 2016, Invamed Group e.a. (C-198/15, EU:C:2016:362, punt 31, alsook de conclusie van advocaat-generaal in de zaak Oxycure Belgium (C-573/15, EU:C:2016:792, points 24 à 30);

— een gezondheidstoestand die voortvloeit uit een door een arts gediagnosticeerde geneeslijke of ongeneeslijke ziekte, wanneer die ziekte leidt tot een beperking zoals bedoeld hierboven.

Zoals ook de Raad van State terecht aangeeft in haar voormalde advies nr. 69.922/3, stelde advocaat-generaal Jääskinen in zijn conclusie (ECLI:EU:C:2012:667) bij HJEU 17 januari 2013, C-360/11, *Commissie t. Spanje*, EU:C:2013:17, punten 64 en 65, dat "bij gebreke van een uitdrukkelijke definitie ervan in de richtlijn zelf, aansluiting [kan] worden gezocht bij de definitie in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap, waarbij de Europese Unie partij is. (...) Volgens deze definitie omvat "[p]ersonen met een handicap [...] personen met langdurige fysieke, mentale, intellectuele of zintuiglijke beperkingen die hen in wisselwerking met diverse drempels kunnen beletten volledig, effectief en op voet van gelijkheid met anderen te participeren in de samenleving. (...) Een wezenlijk onderdeel van de definitie van het begrip "gehandicapt" is derhalve dat het gaat om een beperking die het normale functioneren van een individu in de samenleving langdurig belemmert. Mijns inziens is de oorzaak van de beperking niet van belang, aangezien het in categorie 4 gebruikte begrip "gehandicapt" ruim genoeg is om ook handicaps als gevolg van ernstige of chronische ziekten te omvatten, zonder dat dit begrip synoniem is met "ziek zijn".

De haarprothesen die in aanmerking komen voor het verlaagd btw-tarief van 6 %, zijn deze bedoeld in deel 1, hoofdstuk 2, afdeling 5, § 1, van de bijlage gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de verstrekkingen bedoeld in artikel 34, eerste lid, 20°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecombineerd op 14 juli 1994 (hierna: het koninklijk besluit van 24 oktober 2002) en worden voorgeschreven ter behandeling van volgende indicaties:

1° volledige kaalhoofdigheid door radiotherapie en/ of antimitotische chemotherapie;

2° alopecia areata zo het alopecia-oppervlak meer dan 30 % bedraagt;

3° une alopecie cicatricielle d'origine physico-chimique, traumatique ou inflammatoire d'une superficie de plus de 30 %;

4° une alopecie cicatricielle d'origine radiotherapeutique.

Afin de pouvoir bénéficier du taux réduit de TVA de 6 % pour une prothèse capillaire, le patient doit être en mesure de présenter une ordonnance pour une telle prothèse capillaire du médecin traitant ou du dermatologue.

Au point 14.3. de l'avis n° 69.922/3 précité, le Conseil d'État rappelle que même si la notion de "handicap" au point 4 de l'annexe III de la directive 2006/112/CE est comprise de manière large, à savoir comme une incapacité qui empêche un individu d'évoluer normalement dans la société (voir ci-dessus), ce champ d'application étendu ne devrait pas avoir pour conséquence que les biens destinés à un usage général plus large que celui exclusif des personnes handicapées pourraient également bénéficier de la réduction du taux de TVA. Selon le Conseil d'État, la possession d'une ordonnance (prescription) d'un médecin traitant ou d'un dermatologue pour les indications visées ne suffit pas en soi pour conclure à l'existence d'une maladie chronique ou de longue durée ou d'une incapacité. En outre, selon le Conseil d'État, il convient de noter que les indications mentionnées dans l'arrêté royal du 24 octobre 2002 se réfèrent à la cause ou à l'ampleur de la calvitie, mais ne contiennent aucun indice quant à la durée de la maladie ou de l'incapacité.

Le paragraphe 1er de la partie 1re, chapitre 2, section 5, de l'annexe de l'arrêté royal du 24 octobre 2002 précité ne contient aucune indication concrète quant au caractère chronique ou durable des maladies et incapacités visées. Cependant, les maladies et les incapacités auxquelles il est fait référence sont presque toujours de nature chronique ou de longue durée. Afin de répondre à l'observation du Conseil d'État, cette exigence est toutefois explicitement incluse dans le texte comme une condition supplémentaire. Compte tenu de la nature de cette condition, elle devra être attestée *a priori* par le médecin traitant ou le dermatologue qui délivre la prescription qui doit être présentée pour bénéficier du taux réduit pour la prothèse capillaire.

L'article 17 de ce projet ajoute alors un point 13 sous la rubrique XXIII – Divers, du tableau A de l'annexe à l'arrêté royal n° 20, selon lequel les "prothèses capillaires sur prescription d'un médecin traitant ou d'un dermatologue visées à la partie 1, chapitre 2, section 5, § 1er, de l'annexe à l'arrêté royal du 24 octobre 2002 fixant les procédures, délais et conditions dans lesquelles

3° cicatriciële alopecia van fysisch-chemische, traumatische of inflammatoire oorsprong zo het alopecia-oppervlak meer dan 30 % bedraagt;

4° cicatriciële alopecia van radiotherapeutische oorsprong.

Om van het verlaagd btw-tarief van 6 % voor een haarprothese te kunnen genieten, moet de patiënt tenslotte een voorschrift van de behandelende arts of dermatoloog voor een dergelijke haarprothese kunnen voorleggen.

In punt 14.3. van het voormelde advies nr. 69.922/3 wijst de Raad van State erop dat zelfs indien het begrip "handicap" in punt 4 van bijlage III bij de Btw-richtlijn ruim wordt begrepen, namelijk als een beperking die het normale functioneren van een individu in de samenleving langdurig belemmert (zie hiervoor), die ruime draagwijdte niet tot gevolg mag hebben dat goederen die voor een ruimer, algemeen gebruik bestemd zijn dan uitsluitend door gehandicapten, ook in aanmerking zouden komen voor de btw-verlaging. Het beschikken over een voorschrift van een behandelende arts of dermatoloog voor de geviseerde indicaties volstaat volgens de Raad van State op zich niet om te concluderen dat er sprake zou zijn van een chronische of langdurige ziekte of van een beperking. Bovendien moet volgens de Raad van State worden vastgesteld dat de in het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 vermelde indicaties verwijzen naar de oorzaak of de omvang van de kaalheid, maar geen indicator bevatten wat de duurtijd van de ziekte of beperking betreft.

Het voormelde deel 1, hoofdstuk 2, afdeling 5, § 1, van de bijlage gevoegd bij in het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 bevat inderdaad geen concrete indicaties omtrent het chronische of langdurige karakter van de ziekten en aandoeningen waarnaar wordt verwezen. De vermelde ziektes en aandoeningen zijn naar hun aard evenwel quasi steeds chronisch of langdurig van aard. Om tegemoet te komen aan de opmerking van de Raad van State wordt die vereiste evenwel uitdrukkelijk als een aanvullende voorwaarde in de tekst opgenomen. Rekening houdend met de aard van deze voorwaarde zal deze voorwaarde *a priori* moeten worden geattesteerd door de behandelende arts of dermatoloog die het voorschrift uitreikt dat moet worden voorgelegd om het verlaagd tarief voor de haarprothese te kunnen genieten.

Art. 17 van dit ontwerp voegt aldus een punt 13 toe in rubriek XXIII – Diversen, van tabel A van de bijlage bij het koninklijk besluit nr. 20, waardoor "haarprothesen bedoeld in deel 1, hoofdstuk 2, afdeling 5, § 1, van de bijlage gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor

l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités intervient dans le coût des fournitures visées à l'article 34, alinéa 1er, 20°, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994, lorsqu'elles sont destinées à l'allègement des conséquences d'une maladie chronique ou de longue durée ou d'une incapacité" sont soumises au taux réduit de TVA de 6 %.

L'article 17 du présent projet fixe l'entrée en vigueur de l'article 16 au 1er janvier 2022, conformément au point 15 de l'avis n° 69.922/3 précité du Conseil d'État.

Le ministre des Finances,

Vincent VAN PETEGHEM

geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de verstrekkingen bedoeld in artikel 34, eerste lid, 20°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, op voorschrift van de behandelende arts of dermatoloog, wanneer ze bestemd zijn voor het verlichten van de gevolgen van een chronische of langdurige ziekte of van een beperking", onderworpen zijn aan het verlaagd btw-tarief van 6 %.

Art. 17 van dit ontwerp bepaalt de inwerkingtreding van artikel 16 op 1 januari 2022, overeenkomstig punt 15 van het voormelde advies nr. 69.922/3 van de Raad van State.

De minister van Financiën,

Vincent VAN PETEGHEM

AVANT-PROJET DE LOI	VOORONTWERP VAN WET
Soumis à l'avis du Conseil d'État	Onderworpen aan het advies van de Raad van State
Avant-projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée	Voorontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde
CHAPITRE 1ER – Dispositions générales	HOOFDSTUK 1 – Algemene bepalingen
Article 1er. La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.	Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.
Art. 2. La présente loi transpose partiellement la directive 2006/112/CE du Conseil du 28 novembre 2006 relative au système commun de taxe sur la valeur ajoutée.	Art. 2. Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde.
CHAPITRE 2 – Exemption en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique	HOOFDSTUK 2 – Vrijstelling voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandsliedende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen
Art. 3. Dans l'article 44, § 2, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, remplacé par la loi du 28 décembre 1992 et modifié en dernier lieu par la loi du 30 juillet 2018, le 11° est remplacé par ce qui suit:	Art. 3. In artikel 44, § 2, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, vervangen bij de wet van 28 december 1992 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 30 juli 2018, wordt de bepaling onder 11° vervangen als volgt:
“11° les prestations de services et les livraisons de biens qui leur sont étroitement liées fournies à leurs membres dans leur intérêt collectif, moyennant le paiement d'une cotisation fixée conformément aux statuts, par des organismes n'ayant aucun but lucratif poursuivant des objectifs de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique, à condition que cette exemption ne soit pas susceptible de provoquer des distorsions de concurrence;”.	“11° de diensten en de nauw daarmee samenhangende leveringen van goederen ten behoeve en in het gemeenschappelijk belang van hun leden, verricht tegen betaling van een krachtens de statuten bepaalde bijdrage, door instellingen die geen winst beogen en doeleinden van politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandsliedende, filantropische of staatsburgerlijke aard nastreven, op voorwaarde dat deze vrijstelling niet tot concurrentieverstoring kan leiden;”.
CHAPITRE 3 – Logements meublés	HOOFDSTUK 3 – Gemeubeld logies
Art. 4. Dans l'article 44, § 3, 2°, a), du même Code, remplacé par la loi du 14 octobre 2018, le troisième tiret est remplacé par ce qui suit:	Art. 4. In artikel 44, § 3, 2°, a), van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 14 oktober 2018, wordt de bepaling onder het derde streepje vervangen als volgt:
“- la fourniture de logements meublés dans les hôtels, motels et établissements où sont hébergés des hôtes payants autres que ceux où sont habituellement hébergés des étudiants;”.	“- het verschaffen van gemeubeld logies in hotels, motels en in inrichtingen waar aan betalende gasten onderdak wordt verleend andere dan die waar gewoonlijk onderdak wordt verleend aan studenten;”.
Art. 5. L'article 4 entre en vigueur le 1 ^{er} octobre 2021.	Art. 5. Artikel 4 treedt in werking op 1 oktober 2021.
CHAPITRE 4 – Déduction de la taxe	HOOFDSTUK 4 – Aftrek van belasting
Art. 6. Dans l'article 46 du même Code, modifié par la loi du 28 décembre 1992, le paragraphe 2 est remplacé par ce qui suit:	Art. 6. In artikel 46 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wet van 28 december 1992, wordt paragraaf 2 vervangen als volgt:
“§ 2. Par dérogation au paragraphe 1 ^{er} , l'assujetti peut, sur la base d'une notification préalable à l'administration en charge	“§ 2. In afwijking van paragraaf 1, kan de belastingplichtige, op grond van een voorafgaandelijke kennisgeving aan

de la taxe sur la valeur ajoutée, opérer la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services.

L'assujetti peut être tenu d'opérer la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services lorsque l'application du prorata visé au paragraphe 1er aboutit à créer des inégalités dans l'application de la taxe.

L'assujetti qui, au 31 décembre 2021, opère la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services, effectue la notification visée à l'alinéa 1er avant le 31 décembre 2022.

Le Roi détermine les modalités d'application du présent paragraphe, en ce qui concerne la forme de la notification préalable et de la notification visée à l'alinéa 3, le délai dans lequel la notification préalable intervient et la procédure suivant laquelle l'assujetti peut être tenu d'opérer la déduction suivant l'affectation réelle conformément à l'alinéa 2.”.

Art. 7. L'article 6 entre en vigueur le 1er janvier 2022.

CHAPITRE 5 – Communication du numéro d'identification à la T.V.A.

Art. 8. Dans l'article 50, § 1er, alinéa 2, du même Code, remplacé par la loi du 26 novembre 2009 et modifié par la loi du 15 mai 2014, les mots “autres que des produits soumis à accise,” sont abrogés.

Art. 9. À l'article 53*quater* du même Code, inséré par la loi du 28 décembre 1992, remplacé par la loi du 26 novembre 2009 et modifié en dernier lieu par la loi du 2 avril 2021, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, alinéa 3, les mots “autres que des produits soumis à accise,” sont abrogés;

2° le paragraphe 2 est remplacé par ce qui suit:

“§ 2. Les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 2°, communiquent leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, ou § 2, alinéa 1er, 1°.”

Les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 4° et 5°, communiquent leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, sauf en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l'article 8bis, § 2, ou en vertu de l'article 51, § 2, alinéa 1er, 1°.”;

de administratie belast met de belasting op de toegevoegde waarde, het recht op aftrek uitoefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan.

De belastingplichtige kan worden verplicht om het recht op aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan wanneer de aftrek naar verhouding van de in paragraaf 1 bedoelde breuk leidt tot ongelijkheid in de heffing van de belasting.

De belastingplichtige die, op 31 december 2021, het recht op aftrek uitoefent met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan, doet de in het eerste lid bedoelde kennisgeving vóór 31 december 2022.

De Koning bepaalt de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf, wat de vorm van de voorafgaandelijke kennisgeving en de in het derde lid bedoelde kennisgeving betreft, de termijn waarin de voorafgaandijke kennisgeving gebeurt en de procedure volgens dewelke de belastingplichtige kan worden verplicht om het recht op aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik overeenkomstig het tweede lid.”.

Art. 7. Artikel 6 treedt in werking op 1 januari 2022.

HOOFDSTUK 5 – Mededeling van het btw-identificatienummer

Art. 8. In artikel 50, § 1, tweede lid, van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 26 november 2009 en gewijzigd bij de wet van 15 mei 2014, worden de woorden “van andere goederen dan accijnsproducten” opgeheven.

Art. 9. In artikel 53*quater* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 december 1992, vervangen bij de wet van 26 november 2009 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 2 april 2021, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, derde lid, worden de woorden “van andere goederen dan accijnsproducten” opgeheven;

2° paragraaf 2 wordt vervangen als volgt:

“§ 2. Zij die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 2°, voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd, delen hun btw-identificatienummer aan hun leveranciers mee wanneer zij krachtens artikel 51, § 1, 2°, of § 2, eerste lid, 1°, schuldenaar zijn van de belasting in België.

Zij die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 4° en 5°, voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd, delen hun btw-identificatienummer aan hun leveranciers mee wanneer zij krachtens artikel 51, § 1, 2°, schuldenaar zijn van de belasting in België, behalve in geval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten of van in artikel 8bis, § 2, bedoelde nieuwe vervoermiddelen, of krachtens artikel 51, § 2, eerste lid, 1°.”;

3° le paragraphe 4, alinéa 2 est remplacé par ce qui suit:

“Les membres de l’unité T.V.A. au sens de l’article 4, § 2, communiquent à leurs fournisseurs et à leurs clients le sous-numéro d’identification à la T.V.A. visé à l’article 50, § 2, alinéa 2, lorsque cette unité est redevable de la taxe en Belgique en vertu de l’article 51, § 1er, 2°, sauf en cas d’acquisitions intra-communautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l’article 8bis, § 2, ou en vertu de l’article 51, § 2, alinéa 1er, 1°, ou lorsque les membres effectuent des prestations de services qui, conformément aux dispositions communautaires, sont réputées avoir lieu dans un autre État membre et pour lesquelles la taxe est due par le preneur de services.”.

CHAPITRE 6 – Régime des bases forfaitaires - Abrogation

Art. 10. L’article 56 du même Code, remplacé par la loi du 30 juillet 2018 et modifié par la loi du 17 mars 2019, est complété par les paragraphes 6 et 7 rédigés comme suit:

“§ 6. L’assujetti qui est soumis au régime normal de la taxe ou au régime de la franchise de la taxe visé à l’article 56bis ne peut plus exercer l’option visée au paragraphe 4, alinéa 4, en vue de bénéficier de l’application des bases forfaitaires visées au paragraphe 1er à partir du 1er janvier 2022.

L’assujetti qui commence son activité économique à partir du 1er janvier 2022 ne peut bénéficier de l’application des bases forfaitaires visées au paragraphe 1er.

§ 7. Le présent article cesse d’être en vigueur le 1er janvier 2028.”.

Art. 11. À l’article 57 du même Code, remplacé par la loi du 28 décembre 1992 et modifié en dernier lieu par la loi du 17 mars 2019, les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 6 est remplacé par ce qui suit:

“§ 6. Les exploitants agricoles restent cependant soumis à toutes les obligations incombant aux assujettis:

1° lorsque l’activité est exercée sous la forme d’une société avec personnalité juridique qui n’est pas agréée comme entreprise agricole visée à l’article 8:2 du Code des sociétés et des associations;

2° lorsqu’ils ont déjà la qualité d’assujetti en raison de l’exercice d’une autre activité, à moins qu’ils ne soient soumis, pour cette activité, au régime particulier prévu à l’article 56bis.

Par dérogation à l’alinéa 1er, 2°, les exploitants agricoles conservent le bénéfice du régime établi par le présent article en ce qui concerne leur activité couverte par ce régime lorsqu’ils réalisent par ailleurs, de manière accessoire à cette activité,

3° paragraaf 4, tweede lid, wordt vervangen als volgt:

“De leden van de btw-eenheid in de zin van artikel 4, § 2, delen aan hun leveranciers en hun klanten het in artikel 50, § 2, tweede lid, bedoelde sub-btw-identificatienummer mee, wanneer deze eenheid schuldenaar is van de belasting in België krachtens artikel 51, § 1, 2°, behalve in geval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten of van in artikel 8bis, § 2, bedoelde nieuwe vervoermiddelen, of krachtens artikel 51, § 2, eerste lid, 1°, of wanneer de leden diensten verrichten die krachtens de communautaire bepalingen geacht worden plaats te vinden in een andere lidstaat en waarvan de belasting is verschuldigd door de ontvanger van de dienst.”.

HOOFDSTUK 6 – Regeling van de forfaitaire grondslagen - Opheffing

Art. 10. Artikel 56 van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 30 juli 2018 en gewijzigd bij de wet van 17 maart 2019, wordt aangevuld met de paragrafen 6 en 7, luidende:

“§ 6. De aan de normale regeling van de belasting of aan de in artikel 56bis bedoelde vrijstellingsregeling van de belasting onderworpen belastingplichtige, kan de optie bedoeld in paragraaf 4, vierde lid, niet meer uitoefenen om vanaf 1 januari 2022 gebruik te maken van de forfaitaire grondslagen bedoeld in paragraaf 1.

De belastingplichtige die zijn economische activiteit aantreft vanaf 1 januari 2022, kan de in paragraaf 1 bedoelde forfaitaire grondslagen niet toepassen.

§ 7. Dit artikel treedt buiten werking op 1 januari 2028.”.

Art. 11. In artikel 57 van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 28 december 1992 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 17 maart 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 6 wordt vervangen als volgt:

“§ 6. De landbouwondernemingen blijven evenwel onderworpen aan alle verplichtingen van belastingplichtigen:

1° wanneer de activiteit wordt uitgeoefend onder de vorm van een vennootschap met rechtspersoonlijkheid die niet erkend is als landbouwonderneming bedoeld in artikel 8:2 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen;

2° wanneer ze reeds belastingplichtige zijn wegens de uitoefening van een andere werkzaamheid, behoudens wanneer ze, voor die werkzaamheid, onderworpen zijn aan de in artikel 56bis bedoelde bijzondere regeling.

In afwijking van het eerste lid, 2°, mogen de landbouwondernemingen die in dit artikel vastgelegde regeling blijven toepassen ten aanzien van hun werkzaamheid die binnen het toepassingsgebied van deze regeling valt, wanneer ze

des opérations visées dans la liste établie par le Roi et qui répondent aux conditions suivantes:

1° ces opérations sont liées de par leur nature à leur activité principale d'exploitant agricole;

2° le chiffre d'affaires, hors T.V.A., généré par ces opérations ne dépasse pas, au cours de l'année civile en cours et n'a pas dépassé, au cours de l'année civile qui précède 30 p.c. du chiffre d'affaires total des exploitants agricoles.”;

2° le paragraphe 7, alinéa 1er, est remplacé par ce qui suit:

“§ 7. Le Roi règle les modalités d'application du présent article en ce qui concerne la définition de l'exploitant agricole, les pourcentages forfaitaires de compensation, les formalités administratives nécessaires au contrôle effectif de l'application de ce régime et les opérations accessoires pour lesquelles l'assujetti est soumis au régime normal ou au régime prévu par l'article 56 tout en conservant le bénéfice du régime établi par le présent article.”.

Art. 12. L'article 11 entre en vigueur le 1er janvier 2022.

CHAPITRE 7 – Adaptation technique relative à la réglementation nationale

Art. 13. À l'article 58*quater*, § 6, du même Code, inséré par la loi du 19 décembre 2014 et remplacé par la loi du 2 avril 2021, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l'alinéa 4, les mots “alinéa 2” sont remplacés par les mots “alinéa 3”;

2° dans l'alinéa 5, les mots “alinéa 2” sont remplacés par les mots “alinéa 3”.

Art. 14. Dans l'article 58*quinquies* du même Code, inséré par la loi du 2 avril 2021, le paragraphe 9 est remplacé par ce qui suit:

“§ 9. Le Roi détermine les formalités à observer relativement à la déclaration des opérations effectuées, au paiement de la taxe due, à la tenue d'une comptabilité appropriée, à la restitution des taxes en amont et aux formalités que doit remplir l'intermédiaire visé au paragraphe 3, alinéa 1er pour pouvoir être désigné.”.

Art. 15. Dans l'article 74 du même Code, remplacé par la loi du 4 août 1986 et modifié en dernier lieu par la loi du 27 avril 2016, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 2, alinéa 1er, les mots “l'article 29, alinéa 2” sont remplacés par les mots “l'article 29, § 2”;

daarnaast op bijkomstige wijze handelingen verrichten die opgenomen zijn in de door de Koning vastgestelde lijst en die voldoen aan de volgende voorwaarden:

1° die handelingen zijn uit hun aard verbonden met de hoofdactiviteit van de landbouwonderneming;

2° de door die handelingen gerealiseerde omzet, exclusief btw, bedraagt in de loop van het kalenderjaar niet meer dan 30 pct. van het totale omzetcijfer van de landbouwondernemingen en heeft in de loop van het voorafgaande kalenderjaar dat percentage niet overschreden.”;

2° paragraaf 7, eerste lid, wordt vervangen als volgt:

“§ 7. De Koning bepaalt de toepassingsmodaliteiten van dit artikel met betrekking tot de definitie van de landbouwonderneming, de forfaitaire compensatiepercentages, de administratieve formaliteiten die noodzakelijk zijn om de toepassing van deze regeling doeltreffend te controleren en de bijkomstige handelingen waarvoor de belastingplichtige aan de normale regeling of de in artikel 56 bedoelde regeling onderworpen is met behoud van de mogelijkheid om de regeling vastgelegd in dit artikel toe te passen.”.

Art. 12. Artikel 11 treedt in werking op 1 januari 2022.

HOOFDSTUK 7 – Technische aanpassing met betrekking tot de nationale regelgeving

Art. 13. In artikel 58*quater*, § 6, van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 19 december 2014 en vervangen bij de wet van 2 april 2021, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het vierde lid worden de woorden “tweede lid” vervangen door de woorden “derde lid”;

2° in het vijfde lid, worden de woorden “tweede lid” vervangen door de woorden “derde lid”.

Art 14. In artikel 58*quinquies* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 2 april 2021, wordt paragraaf 9 vervangen als volgt:

“§ 9. De Koning bepaalt de na te leven formaliteiten met betrekking tot de aangifte van de verrichte handelingen, de betaling van de verschuldigde belasting, het bijhouden van een gepaste boekhouding, de teruggaaf van de voorbelasting en de door de in paragraaf 3, eerste lid bedoelde tussenpersoon te vervullen formaliteiten om te kunnen worden aangewezen.”.

Art. 15. In artikel 74 van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 4 augustus 1986 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 27 april 2016 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, eerste lid, worden de woorden “artikel 29, tweede lid” vervangen door de woorden “artikel 29, § 2”;

2° dans le paragraphe 2, alinéa 2, les mots "l'article 29, alinéa 3" sont remplacés par les mots "l'article 29, § 3, alinéa 2";

3° dans le paragraphe 3, alinéa 1er, les mots "l'article 29, alinéa 3" sont remplacés par les mots "l'article 29, § 3, alinéa 2".

CHAPITRE 8 – Restitutions

Art. 16. À l'article 76 du même Code, remplacé par la loi du 28 décembre 1992 et modifié en dernier lieu par la loi du 25 avril 2014, les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 2 est remplacé par ce qui suit:

"§ 2. Sans préjudice de l'application de l'article 334 de la loi-programme du 27 décembre 2004, lorsque le montant des taxes à régulariser excède le montant des taxes dues par l'assujetti ou la personne morale non assujettie qui est tenu au dépôt de la déclaration visée à l'article 53ter, 1°, l'excédent est restitué dans les trois mois.

Le Roi détermine les conditions d'application de ce paragraphe en ce qui concerne la procédure à suivre, les délais à respecter et les formalités.

En ce qui concerne les conditions visées au présent paragraphe, le Roi peut prévoir, au profit de l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée, une retenue valant saisie-arrêt conservatoire au sens de l'article 1445 du Code judiciaire.";

2° l'article est complété par le paragraphe 3, rédigé comme suit:

"§ 3. L'assujetti qui n'est pas visé aux paragraphes 1er ou 2 peut récupérer par voie de restitution les taxes ayant grevé les biens et les services qui lui ont été fournis, les biens qu'il a importés et les acquisitions intracommunautaires de biens qu'il a effectuées, dans la mesure où ces taxes sont déductibles conformément aux articles 45 à 48.

Le Roi détermine les conditions d'application du présent paragraphe en ce qui concerne la procédure à suivre, les délais à respecter et les formalités.

Lorsque la restitution doit être effectuée conformément aux dispositions relatives au remboursement contenues dans la directive 86/560/CEE ou la directive 2008/9/CE, le Roi règle les modalités d'application du présent paragraphe, en ce qui concerne le champ d'application personnel, les taxes pour lesquelles un remboursement peut être demandé, la procédure à suivre, les formalités, la période de remboursement, les montants minimum, les délais à respecter et les corrections à apporter.".

2° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden "artikel 29, derde lid" vervangen door de woorden "artikel 29, § 3, tweede lid";

3° in paragraaf 3, eerste lid, worden de woorden "artikel 29, derde lid" vervangen door de woorden "artikel 29, § 3, tweede lid".

HOOFDSTUK 8 – Teruggaaf van belasting

Art. 16. In artikel 76 van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 28 december 1992 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 2 wordt vervangen als volgt:

"§ 2. Onverminderd de toepassing van artikel 334 van de programmawet van 27 december 2004, wordt, wanneer het bedrag van de te regulariseren belasting meer bedraagt dan het bedrag van de verschuldigde belasting door de belastingplichtige of niet-belastingplichtige rechtspersoon die gehouden is tot het indienen van de aangifte bedoeld in artikel 53ter, 1°, het verschil teruggegeven binnen drie maanden.

De Koning bepaalt de toepassingsvoorwaarden van deze paragraaf met betrekking tot de te volgen procedure, de in acht te nemen termijnen en de vormvoorwaarden.

Met betrekking tot de in deze paragraaf bedoelde voorwaarden kan de Koning ten voordele van de administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde, een inhouding voorzien die geldt als bewarend beslag onder derden in de zin van artikel 1445 van het Gerechtelijk Wetboek.";

2° het artikel wordt aangevuld met een paragraaf 3, luidende:

"§ 3. De niet in de paragrafen 1 of 2 bedoelde belastingplichtige kan, bij wijze van teruggaaf, de belasting recupereren die geheven werd van de aan hem geleverde goederen en verstrekte diensten, en van de door hem ingevoerde goederen en verrichte intracommunautaire verwervingen van goederen, in de mate waarin die belasting voor aftrek in aanmerking komt overeenkomstig de artikelen 45 tot 48.

De Koning bepaalt de toepassingsvoorwaarden van deze paragraaf met betrekking tot de te volgen procedure, de in acht te nemen termijnen, en de vormvoorwaarden.

Wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de richtlijn 86/560/EEG of de richtlijn 2008/9/EG, regelt de Koning de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf met betrekking tot het personele toepassingsgebied, de belasting waarvoor om teruggaaf kan verzocht worden, de te volgen procedure, de vormvoorwaarden, het teruggaftijdvak, de minimumbedragen, de in acht te nemen termijnen en de correcties.".

CHAPITRE 9 – Taux réduit de T.V.A. pour les prothèses capillaires

Art. 17. La rubrique XXIII du tableau A de l'annexe à l'arrêté royal n° 20, du 20 juillet 1970, fixant les taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux, remplacée par l'arrêté royal du 25 mars 1998, confirmé par la loi du 5 août 2003 et modifiée en dernier lieu par la loi du 27 juin 2021 est complétée par le point 13, rédigé comme suit:

“13. Les prothèses capillaires sur prescription d'un médecin traitant ou d'un dermatologue visées à la partie 1, chapitre 2, section 5, § 1er, de l'annexe à l'arrêté royal du 24 octobre 2002 fixant les procédures, délais et conditions dans lesquelles l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités intervient dans le coût des fournitures visées à l'article 34, alinéa 1er, 20°, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994.”.

Art. 18. L'article 17 entre en vigueur le 1er octobre 2021.

HOOFDSTUK 9 – Verlaagd btw-tarief voor haarprothesen

Art. 17. Rubriek XXIII van tabel A van de bijlage bij het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven, vervangen bij het koninklijk besluit van 25 maart 1998, bekraftigd bij de wet van 5 augustus 2003 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 27 juni 2021, wordt aangevuld met de bepaling onder 13, luidende:

“13. Haarprothesen bedoeld in deel 1, hoofdstuk 2, afdeeling 5, § 1, van de bijlage gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de verstrekkingen bedoeld in artikel 34, eerste lid, 20°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, op voorschrijf van de behandelende arts of dermatoloog.”.

Art. 18. Artikel 17 treedt in werking op 1 oktober 2021.

Avant-projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée - (v92) - 23/06/2021 12:29

Analyse d'impact intégrée

Fiche signalétique

A. Auteur

Membre du Gouvernement compétent

Le Ministre des Finances V. VAN PETEGHEM

Contact cellule stratégique

Nom : Joke Vanden Broeck

E-mail : joke.vandenbroeck@vincent.minfin.be

Téléphone : 0470 70 55 16

Administration

SPF Finances

Contact administration

Nom : Dirk Carmen

E-mail : dirk.carmen@minfin.fed.be

Téléphone : 02 576 28 57

B. Projet

Titre de la réglementation

Avant-projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée

Description succincte du projet de réglementation en mentionnant l'origine réglementaire (traités, directive, accord de coopération, actualité, ...), les objectifs poursuivis et la mise en œuvre.

Le présent projet de loi modifie le Code de la taxe sur la valeur ajoutée.

Les modifications concernent l'exemption de la taxe en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique, la taxation de la mise à disposition de logements meublés, les règles de déduction de la taxe selon l'affectation réelle, la communication du numéro d'identification à la T.V.A. en cas d'acquisition intracommunautaire de produits soumis à accise et de moyens de transport neufs, l'abrogation du régime particulier des bases forfaitaires de taxation, le régime des exploitants agricoles, certaines adaptations techniques de la réglementation nationale, la restitution de la taxe en faveur d'assujettis établis ou non en Belgique ou en faveur d'autres personnes et l'instauration d'un taux de T.V.A. réduit pour les prothèses capillaires.

Analyses d'impact déjà réalisées :

Oui Non

C. Consultations sur le projet de réglementation

Consultation obligatoire, facultative ou informelle

néant

D. Sources utilisées pour effectuer l'analyse d'impact

Avant-projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée - (v92) - 23/06/2021 12:29

Statistiques, documents, institutions et personnes de référence

néant

2/6

Avant-projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée - (v92) - 23/06/2021 12:29

Quel est l'impact du projet de réglementation sur ces 21 thèmes ?

1. Lutte contre la pauvreté

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

2. Égalité des chances et cohésion sociale

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

3. Égalité des femmes et des hommes

1. Quelles personnes sont (directement et indirectement) concernées par le projet et quelle est la composition sexuée de ce(s) groupe(s) de personnes ?

Des personnes sont concernées. | Aucune personne n'est concernée.

Expliquez pourquoi :

Il s'agit de dispositions applicables à la T.V.A.

4. Santé

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

5. Emploi

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

6. Modes de consommation et production

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

7. Développement économique

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

8. Investissements

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

9. Recherche et développement

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

10. PME

1. Quelles entreprises sont directement et indirectement concernées ?

Des entreprises (dont des PME) sont concernées. | Aucune entreprise n'est concernée.

Détaillez le(s) secteur(s), le nombre d'entreprises, le % de PME (

Les dispositions reprises dans ce projet s'appliquent aux assujettis à la T.V.A., y compris les PME.

2. Identifiez les impacts positifs et négatifs du projet sur les PME.

N.B. les impacts sur les charges administratives doivent être détaillés au thème 11

Il n'y a pas d'impact spécifique positif ou négatif sur les PME

Avant-projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée - (v92) - 23/06/2021 12:29

- Il y a des impacts négatifs.

11. Charges administratives

- | Des entreprises/citoyens sont concernés. Les entreprises/citoyens ne sont pas concernés.

1. Identifiez, par groupe concerné, les formalités et les obligations nécessaires à l'application de la réglementation.

Réglementation actuelle

chapitre 6 du projet : actuellement, les assujettis appliquant le régime particulier des bases forfaitaires de taxation sont, en principe, soumis aux mêmes obligations que ceux qui sont soumis au régime normal de taxation. Ce régime ne diffère en substance du régime normal de la TVA que par le fait que les assujettis concernés peuvent déterminer leur chiffre d'affaires sur une base forfaitaire en se référant à des formules de calcul établies par l'administration pour chaque secteur en concertation avec les groupements professionnels concernés.

Toutefois, il existe bien entendu un certain nombre de dérogations dues à la nature particulière du régime forfaitaire. Les principales sont :

1. Facturier d'entrée

Pour chaque secteur d'activité, l'administration prescrit un modèle de facturier d'entrée dans lequel les biens qui ont été achetés, qui ont fait l'objet d'acquisitions intracommunautaires ou qui ont été importés, sont ventilés d'une manière adéquate. Cette présentation permet aux assujettis de calculer aisément les différentes bases forfaitaires de taxation et facilite la vérification de ces calculs.

2. Journal de recettes

En principe, ce journal ne doit pas être tenu puisque les assujettis qui sont soumis au régime du forfait ne doivent pas inscrire leurs recettes. Néanmoins, s'ils effectuent des opérations accessoires pour lesquelles des bases forfaitaires de taxation n'ont pas été établies, ils doivent annoter les recettes qui proviennent de ces opérations dans un journal de recettes, sauf si ces recettes n'excèdent pas 250 EUR, TVA comprise, par trimestre. Dans cette hypothèse, le montant des opérations "hors forfait" peut faire l'objet d'une estimation globale par taux de TVA, dans la déclaration. Il est à noter que, pour certains forfaits, le montant de 250 EUR précité a été augmenté.

3. Délivrance de factures ou de documents en tenant lieu. Facturier de sortie

L'assujetti forfaitaire n'est pas comme tel dispensé de l'obligation de facturer. Dès lors, lorsqu'il fournit des biens ou des services à des personnes autres que des personnes physiques qui les destinent à leur usage privé, il doit délivrer une facture ou un document en tenant lieu, peu importe qu'il s'agisse ou non d'opérations pour lesquelles la détermination forfaitaire du chiffre d'affaires de l'assujetti est possible.

Dans le facturier de sortie qu'il doit tenir, l'assujetti forfaitaire doit faire la distinction entre:

- d'une part, les factures ou les documents en tenant lieu qu'il délivre pour des opérations qui sont réglées forfaitairement et pour lesquelles la taxe figurant sur la facture ou le document ne doit donc pas être reprise en grille 54 de la déclaration périodique;
- d'autre part, les factures ou les documents en tenant lieu qu'il délivre pour des opérations qui sortent du champ d'application du régime forfaitaire et pour lesquelles la taxe qui y est portée en compte doit être ajoutée à la taxe qui est calculée forfaitairement sur le chiffre d'affaires et qui est à mentionner dans la grille 54.

4. Feuille de calcul.

Les assujettis doivent établir une feuille de calcul dont le modèle est prescrit par l'administration. C'est sur ce formulaire que sont calculées les bases forfaitaires et la TVA due. Cette feuille de calcul doit être conservée comme document comptable.

Avant-projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée - (v92) - 23/06/2021 12:29

Réglementation en projet

chapitre 6 du projet : le régime particulier des bases forfaitaires de taxation sera supprimé à compter du 1er janvier 2027. En outre, les assujettis ne pourront plus opter pour ce régime à partir du 1er janvier 2022.

En raison de la disparition de ce régime, les dérogations aux obligations en matière de TVA auxquelles sont soumis les assujettis appliquant le régime normal ne s'appliqueront plus à ceux qui appliquaient auparavant le régime particulier.

- S'il y a des formalités et/ou des obligations dans la réglementation actuelle, cochez cette case.
- S'il y a des formalités et/ou des obligations pour la réglementation en projet, cochez cette case.

2. Quels documents et informations chaque groupe concerné doit-il fournir ?

Réglementation actuelle

voir point 1

3. Comment s'effectue la récolte des informations et des documents, par groupe concerné ?

Réglementation actuelle

sur papier ou par voie électronique

4. Quelles est la périodicité des formalités et des obligations, par groupe concerné ?

Réglementation actuelle

selon le type de formalité : sur base transactionnelle (par exemple, facture), de manière permanente sur base transactionnelle (par exemple, journal des recettes), de manière périodique (par exemple, déclarations TVA : mensuelles ou trimestrielles).

5. Quelles mesures sont prises pour alléger / compenser les éventuels impacts négatifs ?

une campagne d'information sera organisée et les problèmes d'application peuvent être soumis à l'administration (help desk). En tout état de cause, comme la transition n'entraînera que la disparition des dérogations spécifiques en matière de formalités et donc l'accomplissement des formalités normales inhérentes à l'application du régime normal, aucun problème majeur n'est à prévoir.

12. Énergie

- Impact positif
- Impact négatif
- Pas d'impact

13. Mobilité

- Impact positif
- Impact négatif
- Pas d'impact

14. Alimentation

- Impact positif
- Impact négatif
- Pas d'impact

15. Changements climatiques

- Impact positif
- Impact négatif
- Pas d'impact

16. Ressources naturelles

- Impact positif
- Impact négatif
- Pas d'impact

Avant-projet de loi portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée - (v92) - 23/06/2021 12:29

17. Air intérieur et extérieur

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

18. Biodiversité

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

19. Nuisances

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

20. Autorités publiques

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

21. Cohérence des politiques en faveur du développement

1. Identifiez les éventuels impacts directs et indirects du projet sur les pays en développement dans les domaines suivants : sécurité alimentaire, santé et accès aux médicaments, travail décent, commerce local et international, revenus et mobilisations de ressources domestiques (taxation), mobilité des personnes, environnement et changements climatiques (mécanismes de développement propre), paix et sécurité.

Impact sur les pays en développement. | Pas d'impact sur les pays en développement.

Expliquez pourquoi :

Il s'agit des mesures applicables au niveau national.

Voorontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde - (v92) - 23/06/2021
12:29

Geïntegreerde impactanalyse

Beschrijvende fiche

A. Auteur

Bevoegd regeringslid

De Minister van Financiën V. VAN PETEGHEM

Contactpersoon beleidscel

Naam : Joke Vanden Broeck

E-mail : joke.vandenbroeck@vincent.minfin.be

Tel. Nr. : 0470 70 55 16

Overheidsdienst

FOD Financiën

Contactpersoon overheidsdienst

Naam : Dirk Carmen

E-mail : dirk.carmen@minfin.fed.be

Tel. Nr. : 02 576 28 57

B. Ontwerp

Titel van de regelgeving

Voorontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde

Korte beschrijving van het ontwerp van regelgeving met vermelding van de oorsprong (verdrag, richtlijn, samenwerkingsakkoord, actualiteit, ...), de beoogde doelen van uitvoering.

Dit?wetsontwerp?wijzigt?het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde.?

De wijzigingen hebben betrekking op de vrijstelling van de belasting voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandslevende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen, de belastingheffing over het verschaffen van gemeubeld logies, de regels inzake aftrek van de belasting op grond van het werkelijk gebruik, de mededeling van het btw-identificatienummer naar aanleiding van een intracommunautaire verwerving van accijnsproducten en nieuwe vervoermiddelen, de opheffing van de bijzondere regeling inzake de forfaitaire grondslagen van aanslag, de bijzondere landbouwregeling, bepaalde technische wijzigingen van de nationale reglementering, de teruggaaf van de belasting aan belastingplichtigen die al dan niet in België gevestigd zijn of aan andere personen en de invoering van een verlaagd btw-tarief voor haarprothesen.

Impactanalyses reeds uitgevoerd:

Ja Nee

C. Raadpleging over het ontwerp van regelgeving

Verplichte, facultatieve of informele raadplegingen

nihil

D. Bronnen gebruikt om de impactanalyse uit te voeren

Voorontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde - (v92) - 23/06/2021
12:29

Statistieken, referentiedocumenten, organisaties en referentiepersonen

nihil

Voorontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde - (v92) - 23/06/2021
12:29

Welke impact heeft het ontwerp van regelgeving op deze 21 thema's?

1. Kansarmoedebestrijding

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

2. Gelijke kansen en sociale cohesie

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

3. Gelijkheid van vrouwen en mannen

1. Op welke personen heeft het ontwerp (rechtstreeks of onrechtstreeks) een impact en wat is de naar geslacht uitgesplitste samenstelling van deze groep(en) van personen?

Er zijn personen betrokken. | Personen zijn niet betrokken.

Leg uit waarom:

Het betreft bepalingen die van toepassing zijn op het stuk van de btw.

4. Gezondheid

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

5. Werkgelegenheid

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

6. Consumptie- en productiepatronen

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

7. Economische ontwikkeling

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

8. Investeringen

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

9. Onderzoek en ontwikkeling

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

10. Kmo's

1. Welke ondernemingen zijn rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken?

Er zijn ondernemingen (inclusief kmo's) betrokken. | Ondernemingen zijn niet betrokken.

Beschrijf de sector(en), het aantal ondernemingen, het % kmo's (

De in dit ontwerp opgenomen bepalingen zijn van toepassing op btw-belastingplichtigen, met inbegrip vankmo's.

2. Identificeer de positieve en negatieve impact van het ontwerp op de kmo's.

N.B. de impact op de administratieve lasten moet bij het punt 11 gedetailleerd worden

Er is geen specifieke positieve of negatieve impact op kmo's.

Voorontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde - (v92) - 23/06/2021
12:29

- Er is een negatieve impact.

11. Administratieve lasten

- | Ondernemingen of burgers zijn betrokken. Ondernemingen of burgers zijn niet betrokken.

1. Identificeer, per betrokken doelgroep, de nodige formaliteiten en verplichtingen voor de toepassing van de regelgeving.

Huidige regelgeving

hoofdstuk 6 van het ontwerp: momenteel zijn de belastingplichtigen die de bijzondere regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag toepassen, zijn in principe gehouden tot dezelfde verplichtingen als degenen die aan de normale regeling van de belasting onderworpen zijn. De regeling verschilt immers ten gronde maar van de normale btw-regeling in die zin dat de betrokken belastingplichtigen hun omzet mogen bepalen op forfaitaire wijze, aan de hand van berekeningsformules per sector vastgelegd door de administratie in overleg met de betrokken beroepsverenigingen

Uiteraard zijn er echter enkele afwijkingen ingevolge het bijzonder karakter van de forfaitaire regeling.
De voornaamste zijn:

1. Boek voor inkomende facturen.

Voor iedere bedrijfssector schrijft de administratie een model voor van boek voor inkomende facturen waarin de goederen die werden aangekocht, die het voorwerp uitmaakten van intracommunautaire verwervingen of die werden ingevoerd, op een aangepaste wijze worden uitgesplitst. Dit stelt de belastingplichtigen in staat gemakkelijk de diverse forfaitaire grondslagen te berekenen, en het vergemakkelijkt het toezicht op die berekeningen.

2. Dagboek van ontvangsten.

Dit dagboek moet in beginsel niet worden gehouden, daar de belastingplichtigen die aan een forfaitaire regeling onderworpen zijn hun ontvangsten niet moeten optekenen. Indien zij evenwel bijkomstig handelingen verrichten waarvoor geen forfaitaire grondslagen werden vastgesteld, moeten zij de ontvangsten uit die handelingen in een dagboek van ontvangsten optekenen, behalve indien die ontvangsten niet meer dan 250 EUR, inclusief btw, per kwartaal bedragen. In deze onderstelling, mag het bedrag van de niet forfaitair geregelde handelingen het voorwerp uitmaken van een globale raming per btw-tarief in de aangifte. Er wordt opgemerkt dat vooroemd bedrag van 250 EUR voor sommige forfaitaire regelingen werd verhoogd.

3. Uitreiking van facturen of van als zodanig geldende stukken. Boek voor uitgaande facturen.

De forfaitaire belastingplichtige is als dusdanig niet ontheven van de facturerings-plicht. Bijgevolg, moet hij een factuur of een als zodanig geldend stuk uitreiken wanneer hij goederen levert of diensten verstrekt aan personen, andere dan natuurlijke personen die deze bestemmen voor hun privé-gebruik en zulks ongeacht of het al dan niet gaat om handelingen die gedekt zijn door de forfaitaire bepaling van zijn omzet.

In het boek voor uitgaande facturen, dat hij moet houden zal de forfaitaire belastingplichtige een onderscheid moeten maken tussen:

- enerzijds, de facturen of de als zodanig geldende stukken die hij uitreikt voor handelingen die forfaitair geregeld zijn en waarvoor de belasting vermeld op de factuur of het stuk dus niet nog eens opgenomen moet worden in rooster 54 van de periodieke aangifte;
- anderzijds, de facturen of de als zodanig geldende stukken die hij uitreikt voor de handelingen die buiten het toepassingsveld van de forfaitaire regeling vallen en waarvoor de erop vermelde belasting gevoegd moet worden bij de in rooster 54 op te nemen belasting op de forfaitair berekende omzet.

4. Berekeningsblad.

De belastingplichtigen moeten een berekeningsblad opstellen waarvan het model door de administratie wordt voorgeschreven. Hierop worden de forfaitaire grondslagen en de verschuldigde btw berekend. Dit berekeningsblad moet als boekhoudkundig stuk worden bewaard.

Voorontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde - (v92) - 23/06/2021
12:29

Ontwerp van regelgeving

hoofstuk 6 van het ontwerp: de bijzondere regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag zal worden afgeschaft van 1 januari 2027. Belastingplichtigen zullen bovendien vanaf 1 januari 2022 niet meer de mogelijkheid hebben om tot die regeling toe te treden.

Ten gevolge van het verdwijnen van deze regeling zullen de afwijkingen van de btw-verplichtingen ten opzichte van de belastingplichtigen die de normale regeling toepassen voor de personen die voordien de bijzondere regeling toepasten niet meer van toepassing zijn.

- Vink dit aan indien er formaliteiten en/of verplichtingen zijn in de huidige regelgeving.
- Vink dit aan indien er formaliteiten en/of verplichtingen zijn in het ontwerp van regelgeving.

2. Welke documenten en informatie moet elke betrokken doelgroep verschaffen?

Huidige regelgeving

zie punt 1

3. Hoe worden deze documenten en informatie, per betrokken doelgroep, ingezameld?

Huidige regelgeving

op papier of langs elektronische weg

4. Welke is de periodiciteit van de formaliteiten en verplichtingen, per betrokken doelgroep?

Huidige regelgeving

afhankelijk van het soort formaliteit: transactioneel (bv. factuur), permanent op transactionele basis (bv. dagboek ontvangsten), periodiek (bv. btw-aangiften: maandelijks of driemaandelijks).

5. Welke maatregelen worden genomen om de eventuele negatieve impact te verlichten / te compenseren?

er zal een informatiecampagne worden opgezet en toepassingsproblemen kunnen worden voorgelegd aan de administratie (helpdesk). Aangezien de overgang tot gevolg heeft dat enkel de specifieke afwijkingen inzake formaliteiten verdwijnen en aldus de gewone formaliteiten moeten worden vervuld die eigen zijn aan de toepassing van de normale regeling, worden er hoe dan ook geen grote problemen verwacht.

12. Energie

- Positieve impact
- Negatieve impact
- Geen impact

13. Mobiliteit

- Positieve impact
- Negatieve impact
- Geen impact

14. Voeding

- Positieve impact
- Negatieve impact
- Geen impact

15. Klimaatverandering

- Positieve impact
- Negatieve impact
- Geen impact

16. Natuurlijke hulpbronnen

- Positieve impact
- Negatieve impact
- Geen impact

Voorontwerp van wet houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde - (v92) - 23/06/2021
12:29

17. Buiten- en binnenlucht

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

18. Biodiversiteit

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

19. Hinder

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

20. Overheid

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

21. Beleidscoherente ten gunste van ontwikkeling

1. Identificeer de eventuele rechtstreekse of onrechtstreekse impact van het ontwerp op de ontwikkelingslanden op het vlak van: voedselveiligheid, gezondheid en toegang tot geneesmiddelen, waardig werk, lokale en internationale handel, inkomens en mobilisering van lokale middelen (taxatie), mobiliteit van personen, leefmilieu en klimaatverandering (mechanismen voor schone ontwikkeling), vrede en veiligheid.

Impact op ontwikkelingslanden. | Geen impact op ontwikkelingslanden.

Leg uit waarom:

Het betreft maatregelen die van toepassing zijn op nationaal vlak

**AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 69.922/3 DU 1ER OCTOBRE 2021**

Le 15 juillet 2021, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le ministre des Finances à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, prorogé de plein droit jusqu'au 31 août 2021 (**), sur un avant-projet de loi 'portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée'.

L'avant-projet a été examiné par la troisième chambre le 21 septembre 2021. La chambre était composée de Wilfried VAN VAERENBERGH, président de chambre, Jeroen VAN NIEUWENHOVE et Koen MUYLLE, conseillers d'État, Jan VELAERS et Bruno PEETERS, assesseurs, et Astrid TRUYENS, greffier.

Le rapport a été présenté par Dries VAN ECKHOUTTE, premier auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Wilfried VAN VAERENBERGH, président de chambre.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 1er octobre 2021.

*

(**) Ce délai résulte de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2°, in fine, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, qui précise que ce délai est prolongé de plein droit de quinze jours lorsqu'il prend cours du 15 juillet au 31 juillet ou lorsqu'il expire entre le 15 juillet et le 15 août.

**ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
NR. 69.922/3 VAN 1 OKTOBER 2021**

Op 15 juli 2021 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de minister van Financiën verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 31 augustus 2021, (*) een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet 'houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde'.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 21 september 2021. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dries VAN ECKHOUTTE, eerste auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Wilfried VAN VAERENBERGH, kamervoorzitter.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 1 oktober 2021.

*

(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, in fine, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege wordt verlengd met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juli en 31 juli of wanneer hij verstrikt tussen 15 juli en 15 augustus.

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique¹ et l'accomplissement des formalités prescrites.

*

PORTEE DE L'AVANT-PROJET

2. L'avant-projet de loi soumis pour avis a pour objet d'apporter diverses modifications au Code de la taxe sur la valeur ajoutée (ci-après: Code de la TVA).

Ces modifications concernent l'exemption de la taxe en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique (chapitre 2 de l'avant-projet), la taxation de la fourniture de logements meublés (chapitre 3), les règles de déduction de la taxe selon l'affectation réelle (chapitre 4), la communication du numéro d'identification à la TVA en cas d'acquisition intracommunautaire de produits soumis à accise et de moyens de transport neufs (chapitre 5), l'abrogation du régime particulier des bases forfaitaires de taxation et le régime particulier des exploitants agricoles (chapitre 6), des adaptations techniques de la législation (chapitre 7), la restitution de la taxe en faveur d'assujettis établis ou non en Belgique ou en faveur d'autres personnes (chapitre 8) et l'instauration d'un taux réduit de TVA pour les prothèses capillaires (chapitre 9).

L'article 2 du chapitre 1er de l'avant-projet mentionne que la réglementation en projet transpose partiellement la directive 2006/112/CE du Conseil du 28 novembre 2006 'relative au système commun de taxe sur la valeur ajoutée' (ci-après: directive TVA)².

EXAMEN DU TEXTE

CHAPITRE 1ER

Dispositions générales

Article 2

3. L'avant-projet transpose également partiellement la Treizième directive 86/560/CEE du Conseil du 17 novembre 1986 'en matière d'harmonisation des législations des États membres relatives aux taxes sur le chiffre d'affaires – Modalités de remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée aux assujettis non établis sur le territoire de la Communauté' (ci-après: directive 86/560/CEE) et la directive 2008/9/CE du Conseil du 12 février 2008 'définissant les modalités du remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée, prévu par la directive 2006/112/CE, en faveur des assujettis qui ne sont pas établis dans l'État

¹ S'agissant d'un avant-projet de loi, on entend par "fondement juridique" la conformité aux normes supérieures.

² Voir les articles 3, 11 et 13 de l'avant-projet.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van wet strekt ertoe diverse wijzigingen aan te brengen in het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde (hierna: Btw-wetboek).

Die wijzigingen hebben betrekking op de vrijstelling van de belasting voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandsliedende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen (hoofdstuk 2 van het voorontwerp), de belastingheffing op het verschaffen van gemeubeld logies (hoofdstuk 3), de regels inzake aftrek van de belasting op grond van het werkelijk gebruik (hoofdstuk 4), de mededeling van het btw-identificatienummer naar aanleiding van een intracommunautaire verwerving van accijnsproducten en nieuwe vervoermiddelen (hoofdstuk 5), de opheffing van de bijzondere regeling inzake de forfaitaire grondslagen van aanslag en de bijzondere landbouwregeling (hoofdstuk 6), technische wijzigingen van de wetgeving (hoofdstuk 7), de terugval van de belasting aan belastingplichtigen die al dan niet in België gevestigd zijn of aan andere personen (hoofdstuk 8) en de invoering van een verlaagd btw-tarief voor haarprothesen (hoofdstuk 9).

In hoofdstuk 1, artikel 2, van het voorontwerp wordt vermeld dat de ontworpen regeling in de gedeeltelijke omzetting voorziet van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 'betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde' (hierna: Btw-richtlijn).²

ONDERZOEK VAN DE TEKST

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 2

3. Het voorontwerp voorziet eveneens in de gedeeltelijke omzetting van de Dertiende richtlijn 86/560/EEG van de Raad van 17 november 1986 'betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting - Regeling voor de terugval van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet op het grondgebied van de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen' (hierna: richtlijn 86/560/EEG) en van richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 'tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in richtlijn 2006/112/EG vastgestelde terugval van de belasting over

¹ Aangezien het om een voorontwerp van wet gaat, wordt onder "rechtsgrond" de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Zie de artikelen 3, 11 en 13 van het voorontwerp.

membre du remboursement, mais dans un autre État membre' (ci-après: directive 2008/9/CE)³.

L'article 2 de l'avant-projet doit dès lors également faire mention de la transposition partielle de la directive 86/560/CEE et de la directive 2008/9/CE.

CHAPITRE 2

Exemption en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique

4. Ce chapitre n'appelle aucune observation.

CHAPITRE 3

Logements meublés

Articles 4 et 5

5. L'article 4 de l'avant-projet tend à préciser que l'exception à l'exonération de la TVA pour la location de biens immeubles en vue de la fourniture de logements meublés dans les hôtels, motels et établissements où sont hébergés des hôtes payants, ne s'applique pas à la location de chambres d'étudiants. À cet effet, l'article 44, § 3, 2°, a), troisième tiret, du Code de la TVA est remplacé. La nouvelle disposition entre en vigueur le 1er octobre 2021 (article 5).

Les articles 4 et 5 de l'avant-projet reproduisent tels quels⁴ les amendements n°s 1 à 3 au projet de loi 'portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée'⁵, sur lequel le Conseil d'État, section de législation, a donné, le 9 juillet 2021, l'avis 69.542/3⁶.

Sauf en cas de modification du contexte juridique – ce qui n'est pas le cas en l'occurrence –, le Conseil d'État, section de législation, ne donne en principe pas de nouvel avis sur des dispositions qui ont déjà été examinées précédemment ou qui ont été modifiées à la suite d'observations formulées dans des avis antérieurs. En ce qui concerne l'examen des articles 4 et 5 de l'avant-projet, on se référera dès lors à l'avis 69.542/3 précité, annexé au présent avis.

³ Voir l'article 16 de l'avant-projet.

⁴ Étant entendu que la date d'entrée en vigueur a été adaptée.

⁵ Doc. parl., Chambre, 2020-2021, n° 55-1943/002.

⁶ Une demande d'avis antérieure sur les mêmes amendements avait été déclarée irrecevable au motif que l'urgence n'était pas démontrée de manière suffisante: avis C.E. 69.468/3 du 4 juin 2021, Doc. parl., Chambre, 2020-2021, n° 55-1943/005.

de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van teruggaaf maar in een andere lidstaat gevestigd zijn' (hierna: richtlijn 2008/9/EG).³

In artikel 2 van het voorontwerp dient dan ook eveneens melding te worden gemaakt van de gedeeltelijke omzetting van richtlijn 86/560/EEG en van richtlijn 2008/9/EG.

HOOFDSTUK 2

Vrijstelling voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandslievende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen

4. Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

HOOFDSTUK 3

Gemeubeld logies

Artikelen 4 en 5

5. Artikel 4 van het voorontwerp beoogt te expliciteren dat de uitzondering op de btw-vrijstelling voor verhuur van onroerende goederen voor het verschaffen van gemeubeld logies in hotels, motels en in inrichtingen waar aan betalende gasten onderdak wordt verleend, niet geldt voor de verhuur van studentenkamers. Daartoe wordt artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje, van het Btw-wetboek vervangen. De nieuwe bepaling treedt in werking op 1 oktober 2021 (artikel 5).

De artikelen 4 en 5 van het voorontwerp zijn een ongewijzigde⁴ herneming van de amendementen nrs. 1 tot 3 op het wetsontwerp 'houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde',⁵ waarover de Raad van State, afdeling Wetgeving, op 9 juli 2021 advies 69.542/3 heeft uitgebracht.⁶

De Raad van State, afdeling Wetgeving, verleent, behoudens in geval van wijziging van de juridische context – hetgeen te dezen niet het geval is – in de regel geen nieuw advies over bepalingen die reeds eerder zijn onderzocht of die zijn gewijzigd ten gevolge van in eerdere adviezen gemaakte opmerkingen. Wat het onderzoek van de artikelen 4 en 5 van het voorontwerp betreft wordt dan ook verwezen naar voornoemd advies 69.542/3, dat in bijlage van dit advies wordt gevoegd.

³ Zie artikel 16 van het voorontwerp.

⁴ Met dien verstande dat de datum van inwerkingtreding is aangepast.

⁵ Parl.St. Kamer 2020-21, nr. 55-1943/002.

⁶ Een eerdere adviesaanvraag over dezelfde amendementen werd onontvankelijk verklaard omdat de spoedeisendheid onvoldoende was aangetoond: adv.RvS 69.468/3 van 4 juni 2021, Parl.St. Kamer 2020-21, nr. 55-1943/005.

CHAPITRE 4Déduction de la taxe

6. Ce chapitre n'appelle aucune observation.

CHAPITRE 5Communication du numéro d'identification à la TVA

7. Ce chapitre n'appelle aucune observation.

CHAPITRE 6Régime des bases forfaitaires – AbrogationArticle 11

8. Invité à fournir des éclaircissements à propos des habilitations prévues à l'article 57, § 6, alinéa 2, et § 7, alinéa 1er, en projet, du Code de la TVA, afin d'établir chaque fois une liste d'opérations accessoires, au regard du principe de légalité fiscale, le délégué a donné les précisions suivantes:

"Artikel 57, § 7, nieuw, van het Btw-Wetboek houdt een explicitering in van de impliciete machtiging die besloten ligt in artikel 57, § 6, nieuw, van het Btw-Wetboek. Deze machtiging moet dan ook gelezen worden in het licht van de specifieke voorwaarden of beperkingen die in artikel 57, § 6, van het Btw-Wetboek zijn opgenomen.

Om dit te verduidelijken wordt voorgesteld om de meer algemene expliciete machtiging opgenomen in artikel 57, § 7, nieuw, van het Btw-Wetboek te incorporeren in artikel 57, § 6, nieuw, van het Btw-Wetboek, waar specifieke beperkingen zijn vastgelegd.

De geherformuleerde machtiging in artikel 57, § 6, nieuw, van het Btw-Wetboek zou dan luiden als volgt:

'In afwijking van het eerste lid, 2°, mogen de landbouwondernemingen de in dit artikel vastgelegde regeling blijven toepassen ten aanzien van hun werkzaamheid die binnen het toepassingsgebied van deze regeling valt, wanneer ze daarnaast op bijkomstige wijze handelingen verrichten waarvoor ze aan de normale regeling of de in artikel 56 bedoelde regeling onderworpen zijn, die voldoen aan de volgende voorwaarden:

1° die handelingen zijn uit hun aard verbonden met de hoofdactiviteit van de landbouwonderneming;

2° de door die handelingen gerealiseerde omzet, exclusief btw, bedraagt in de loop van het kalenderjaar niet meer dan 30 pct. van het totale omzetcijfer van de landbouwondernemingen en heeft in de loop van het voorafgaande kalenderjaar dat percentage niet overschreden.

HOOFDSTUK 4Aftrek van belasting

6. Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

HOOFDSTUK 5Mededeling van het btw-identificatienummer

7. Bij dit hoofdstuk zijn geen opmerkingen te maken.

HOOFDSTUK 6Regeling van de forfaitaire grondslagen – OpheffingArtikel 11

8. Om nadere toelichting gevraagd omtrent de machtingen in het ontworpen artikel 57, § 6, tweede lid, en § 7, eerste lid, van het Btw-wetboek om telkens een lijst van bijkomstige handelingen vast te stellen, in het licht van het fiscaal legaliteitsbeginsel, heeft de gemachtigde de volgende verduidelijking gegeven:

"Artikel 57, § 7, nieuw, van het Btw-Wetboek houdt een explicitering in van de impliciete machtiging die besloten ligt in artikel 57, § 6, nieuw, van het Btw-Wetboek. Deze machtiging moet dan ook gelezen worden in het licht van de specifieke voorwaarden of beperkingen die in artikel 57, § 6, van het Btw-Wetboek zijn opgenomen.

Om dit te verduidelijken wordt voorgesteld om de meer algemene expliciete machtiging opgenomen in artikel 57, § 7, nieuw, van het Btw-Wetboek te incorporeren in artikel 57, § 6, nieuw, van het Btw-Wetboek, waar specifieke beperkingen zijn vastgelegd.

De geherformuleerde machtiging in artikel 57, § 6, nieuw, van het Btw-Wetboek zou dan luiden als volgt:

'In afwijking van het eerste lid, 2°, mogen de landbouwondernemingen de in dit artikel vastgelegde regeling blijven toepassen ten aanzien van hun werkzaamheid die binnen het toepassingsgebied van deze regeling valt, wanneer ze daarnaast op bijkomstige wijze handelingen verrichten waarvoor ze aan de normale regeling of de in artikel 56 bedoelde regeling onderworpen zijn, die voldoen aan de volgende voorwaarden:

1° die handelingen zijn uit hun aard verbonden met de hoofdactiviteit van de landbouwonderneming;

2° de door die handelingen gerealiseerde omzet, exclusief btw, bedraagt in de loop van het kalenderjaar niet meer dan 30 pct. van het totale omzetcijfer van de landbouwondernemingen en heeft in de loop van het voorafgaande kalenderjaar dat percentage niet overschreden.

De Koning bepaalt de lijst van de handelingen die voldoen aan de voorwaarde bedoeld in het tweede lid.”

Étant entendu que l'article 57, § 7, alinéa 1er, en projet, du Code de la TVA devra également être adapté à la lumière de ce qui précède, cette proposition de texte peut être accueillie.

9. Invité à justifier, au regard du principe constitutionnel d'égalité, l'instauration d'un nouveau régime dérogatoire pour les exploitations agricoles, le délégué a répondu ce qui suit:

“Er bestaan op het niveau van de btw-richtlijn en in de nationale btw-wetgeving een heel aantal bijzondere regelingen, waaronder die van de forfaitaire grondslagen van aanslag en de bijzondere regeling voor landbouwondernemers

De bijzonder regeling van de forfaitaire grondslagen van aanslag

— Titel XII Bijzondere regelingen, Hoofdstuk 1: bijzondere regeling voor kleine ondernemingen, Afdeling 1: Vereenvoudigde bepalingen inzake belastingheffing en belastinginning: Artikel 281: forfaitaire regelingen. Te noteren valt dat onder dit hoofdstuk ook de bijzondere vrijstellingsregeling voor kleine ondernemingen valt (Artikel 56bis van het Btw-wetboek + Koninklijk besluit nr. 19)

— Artikel 56 van het Btw-wetboek + Koninklijk besluit nr. 2

De bijzondere regeling voor landbouwondernemers

— Titel XII Bijzondere regelingen, Hoofdstuk 2: Gemeenschappelijke forfaitaire regeling voor landbouwproducenten: artikel 295-305

— Artikel 57 van het Btw-wetboek + Koninklijk besluit nr. 22

Beide bijzondere regelingen hebben hun eigen achtergrond en specifieke toepassingsmodaliteiten (net zoals trouwens de bijzondere vrijstellingsregeling voor de kleine ondernemingen) en bestaan al sinds de invoering van de btw in België, dus ondertussen net 50 jaar, naast elkaar. Er is dus geen sprake van een ‘nieuwe uitzonderingsregeling voor landbouwondernemingen’ noch van ‘het bijkrijgen van een tijdelijke uitzonderingsregeling’. Door het naast elkaar bestaan van een aantal bijzondere regelingen zijn wisselwerkingen en interferenties tussen al die regelingen onvermijdelijk: de complexiteit van de economische activiteit laat zich niet *ipso facto* binnen het keurslijf van één bijzondere regeling vangen, zodat sommige belastingplichtigen handelingen verrichten die onder verschillende bijzondere regelingen of onder de normale regeling vallen (...) (wat samenloop- of uitsluitingsregels noodzaakt) of wensen over te stappen van de ene regeling (bijzonder of normaal) naar de andere (wat overgangsregels noodzaakt).

Deze onvermijdelijke wisselwerkingen en interferenties tussen verschillende bijzondere regelingen (zoals *in casu* de bijzondere regeling voor de forfaitaire grondslagen van aanslag en de bijzondere regeling voor landbouwondernemers), verantwoorden uiteraard niet dat de uitfasering van

De Koning bepaalt de lijst van de handelingen die voldoen aan de voorwaarde bedoeld in het tweede lid.”

Met dien verstande dat ook het ontworpen artikel 57, § 7, eerste lid, van het Btw-wetboek in het licht daarvan zal moeten worden aangepast, kan met dit tekstvoorstel worden ingestemd.

9. Gevraagd naar een verantwoording in het licht van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel voor het invoeren van een nieuwe uitzonderingsregeling voor landbouwondernemingen, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“Er bestaan op het niveau van de btw-richtlijn en in de nationale btw-wetgeving een heel aantal bijzondere regelingen, waaronder die van de forfaitaire grondslagen van aanslag en de bijzondere regeling voor landbouwondernemers

De bijzonder regeling van de forfaitaire grondslagen van aanslag

— Titel XII Bijzondere regelingen, Hoofdstuk 1: bijzondere regeling voor kleine ondernemingen, Afdeling 1: Vereenvoudigde bepalingen inzake belastingheffing en belastinginning: Artikel 281: forfaitaire regelingen. Te noteren valt dat onder dit hoofdstuk ook de bijzondere vrijstellingsregeling voor kleine ondernemingen valt (Artikel 56bis van het Btw-wetboek + Koninklijk besluit nr. 19)

— Artikel 56 van het Btw-wetboek + Koninklijk besluit nr. 2

De bijzondere regeling voor landbouwondernemers

— Titel XII Bijzondere regelingen, Hoofdstuk 2: Gemeenschappelijke forfaitaire regeling voor landbouwproducenten: artikel 295-305

— Artikel 57 van het Btw-wetboek + Koninklijk besluit nr. 22

Beide bijzondere regelingen hebben hun eigen achtergrond en specifieke toepassingsmodaliteiten (net zoals trouwens de bijzondere vrijstellingsregeling voor de kleine ondernemingen) en bestaan al sinds de invoering van de btw in België, dus ondertussen net 50 jaar, naast elkaar. Er is dus geen sprake van een ‘nieuwe uitzonderingsregeling voor landbouwondernemingen’ noch van ‘het bijkrijgen van een tijdelijke uitzonderingsregeling’. Door het naast elkaar bestaan van een aantal bijzondere regelingen zijn wisselwerkingen en interferenties tussen al die regelingen onvermijdelijk: de complexiteit van de economische activiteit laat zich niet *ipso facto* binnen het keurslijf van één bijzondere regeling vangen, zodat sommige belastingplichtigen handelingen verrichten die onder verschillende bijzondere regelingen of onder de normale regeling vallen (...) (wat samenloop- of uitsluitingsregels noodzaakt) of wensen over te stappen van de ene regeling (bijzonder of normaal) naar de andere (wat overgangsregels noodzaakt).

Deze onvermijdelijke wisselwerkingen en interferenties tussen verschillende bijzondere regelingen (zoals *in casu* de bijzondere regeling voor de forfaitaire grondslagen van aanslag en de bijzondere regeling voor landbouwondernemers), verantwoorden uiteraard niet dat de uitfasering van

één regeling automatisch ook de opheffing van alle andere bijzondere regelingen tot gevolg heeft indien naar aanleiding van die uitfasering wordt getracht om de ongewenste neveneffecten op één of meerdere andere regelingen te remediëren.

De reeds bestaande bijzondere regeling voor landbouwondernemers wordt in dit ontwerp met name in eerste instantie aangepast om rekening te houden met de impact van de voorgenomen uitfasering van de bijzondere regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag. Vervolgens wordt ook van de gelegenheid gebruik gemaakt om de bijzondere regeling voor landbouwondernemingen op een aantal punten aan te passen om die juridisch te optimaliseren met inbegrip van het voorzien van een volwaardige reglementaire omkadering van de administratieve praktijken die zich in de loop van de jaren op de basisbepalingen hebben geënt.

De bepalingen werden hier samen behandeld onder de hoofdstuktitel forfaitaire regelingen in het bijzonder omdat de uitfasering van de regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag aanleiding geeft tot een aanpassing in de bijzondere regeling voor landbouwondernemingen.

Tussen beide regelingen zijn er fundamentele verschillen: de regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag die openstond voor meerdere sectoren is een regeling die toelaat om op een forfaitaire manier de verschuldigde belasting te berekenen, veelal op grond van de aankopen vermenigvuldigd met een aantal coëfficiënten, en die voor de rest de gewone regels inzake recht op aftrek intact laat. De bijzondere landbouwregeling daarentegen is een regeling waarbij in grote lijnen de landbouwondernemingen geen recht op aftrek mogen uitoefenen, maar de btw die op hun kosten druk[t] aan hen wordt terugbetaald onder de vorm van forfaitaire compensaties door hun kopers of afnemers.

Onder de regeling van de forfaitaire grondslagen van aanslag zijn er geen bijzondere ontheffingen van verplichtingen (integendeel: er moet een aanvullend berekeningsblad aan de aangifte worden toegevoegd), onder de bijzondere regeling voor de landbouwondernemingen zijn de betrokkenen niet gehouden de verplichtingen na te leven op het stuk van factureren, aangifte en voldoening van de belasting met uitzondering van de verplichtingen die voortvloeien uit de intracommunautaire handelingen die ze verrichten.

Om te benadrukken dat er fundamentele verschillen zijn tussen beide bijzondere regelingen en zij uitsluitend hier om voormalde redenen met elkaar in verband worden gebracht zonder dat zij ook maar op enigerlei manier tot elkaar te herleiden zijn zodat ze hetzelfde lot zouden moeten ondergaan, wordt voorgesteld om de titel van het hoofdstuk aan te passen als volgt: ‘Bijzondere regelingen – Opheffing van de regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag – Aanpassing van de regeling voor landbouwondernemers’.

On peut se rallier à la proposition du délégué. En outre, l'exposé des motifs doit être complété par les précisions données par le délégué.

één regeling automatisch ook de opheffing van alle andere bijzondere regelingen tot gevolg heeft indien naar aanleiding van die uitfasering wordt getracht om de ongewenste neveneffecten op één of meerdere andere regelingen te remediëren.

De reeds bestaande bijzondere regeling voor landbouwondernemers wordt in dit ontwerp met name in eerste instantie aangepast om rekening te houden met de impact van de voorgenomen uitfasering van de bijzondere regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag. Vervolgens wordt ook van de gelegenheid gebruik gemaakt om de bijzondere regeling voor landbouwondernemingen op een aantal punten aan te passen om die juridisch te optimaliseren met inbegrip van het voorzien van een volwaardige reglementaire omkadering van de administratieve praktijken die zich in de loop van de jaren op de basisbepalingen hebben geënt.

De bepalingen werden hier samen behandeld onder de hoofdstuktitel forfaitaire regelingen in het bijzonder omdat de uitfasering van de regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag aanleiding geeft tot een aanpassing in de bijzondere regeling voor landbouwondernemingen.

Tussen beide regelingen zijn er fundamentele verschillen: de regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag die openstond voor meerdere sectoren is een regeling die toelaat om op een forfaitaire manier de verschuldigde belasting te berekenen, veelal op grond van de aankopen vermenigvuldigd met een aantal coëfficiënten, en die voor de rest de gewone regels inzake recht op aftrek intact laat. De bijzondere landbouwregeling daarentegen is een regeling waarbij in grote lijnen de landbouwondernemingen geen recht op aftrek mogen uitoefenen, maar de btw die op hun kosten druk[t] aan hen wordt terugbetaald onder de vorm van forfaitaire compensaties door hun kopers of afnemers.

Onder de regeling van de forfaitaire grondslagen van aanslag zijn er geen bijzondere ontheffingen van verplichtingen (integendeel: er moet een aanvullend berekeningsblad aan de aangifte worden toegevoegd), onder de bijzondere regeling voor de landbouwondernemingen zijn de betrokkenen niet gehouden de verplichtingen na te leven op het stuk van factureren, aangifte en voldoening van de belasting met uitzondering van de verplichtingen die voortvloeien uit de intracommunautaire handelingen die ze verrichten.

Om te benadrukken dat er fundamentele verschillen zijn tussen beide bijzondere regelingen en zij uitsluitend hier om voormalde redenen met elkaar in verband worden gebracht zonder dat zij ook maar op enigerlei manier tot elkaar te herleiden zijn zodat ze hetzelfde lot zouden moeten ondergaan, wordt voorgesteld om de titel van het hoofdstuk aan te passen als volgt: ‘Bijzondere regelingen – Opheffing van de regeling van forfaitaire grondslagen van aanslag – Aanpassing van de regeling voor landbouwondernemers’.

Met het voorstel van de gemachtigde kan worden ingestemd. De memorie van toelichting dient bovendien te worden aangevuld met de nadere toelichting die door de gemachtigde werd verstrekt.

10. Invité à justifier, au regard du principe de légalité fiscale, l'habilitation, inscrite à l'article 57, § 7, alinéa 1er, en projet, du Code de la TVA, permettant au Roi de fixer les pourcentages forfaitaires de compensation, le délégué a donné la réponse suivante:

"De vraag betreft een machtiging die ongewijzigd werd overgenomen uit de bestaande tekst.

De forfaitaire compensatiepercentages worden overeenkomstig artikel 298 van de btw-richtlijn jaarlijks opnieuw geanalyseerd aan de hand van de macro-economische gegevens over de laatste drie jaar betreffende uitsluitend de forfaitair belaste landbouwers. Daarbij wordt rekening gehouden met de beperking opgelegd door artikel 299 van de btw-richtlijn, op grond waarvan die percentages niet tot gevolg mogen hebben dat aan de forfaitair belaste landbouwers gezamenlijke bedragen worden terugbetaald die hoger zijn dan de btw-voordruk. De beleidsmarge van de Koning is dus bijzonder beperkt en vormt veleer een technische aangelegenheid aangezien de kijntlijnen in de btw-richtlijn zijn vastgelegd.

Er wordt dienovereenkomstig voorgesteld om artikel 57, § 2, van het Btw-Wetboek aan te vullen met een lid dat luidt als volgt, om de kijntlijnen uit de richtlijn te hervatten in de bepalingen van intern recht met betrekking tot deze bijzondere regeling:

'De forfaitaire compensatiepercentages worden bepaald aan de hand van de macro-economische gegevens over de laatste drie jaar betreffende uitsluitend de landbouwondernemers onderworpen aan de regeling bedoeld in dit artikel. De percentages worden afgerond naar beneden op een half punt. Ze mogen niet tot gevolg hebben dat aan de landbouwondernemers onderworpen aan de regeling bedoeld in dit artikel gezamenlijk bedragen worden terugbetaald die hoger zijn dan de btw-voordruk'."

On peut se rallier à cette proposition.

CHAPITRE 7

Adaptation technique relative à la réglementation nationale

Article 15

11. Les modifications inscrites à l'article 15 de l'avant-projet sont sans objet, dès lors que celles-ci ont déjà été mises en œuvre par l'article 112 de la loi du 5 mai 2019 'portant des dispositions diverses en matière pénale et en matière de cultes, et modifiant la loi du 28 mai 2002 relative à l'euthanasie et le Code pénal social'. Le délégué a déclaré que l'article 15 sera omis de l'avant-projet.

10. Gevraagd naar een verantwoording in het licht van het fiscaal legaliteitsbeginsel voor de machtiging aan de Koning in het ontworpen artikel 57, § 7, eerste lid, van het Btw-wetboek om de forfaitaire compensatiepercentages te bepalen, antwoordde de gemachtigde het volgende:

"De vraag betreft een machtiging die ongewijzigd werd overgenomen uit de bestaande tekst.

De forfaitaire compensatiepercentages worden overeenkomstig artikel 298 van de btw-richtlijn jaarlijks opnieuw geanalyseerd aan de hand van de macro-economische gegevens over de laatste drie jaar betreffende uitsluitend de forfaitair belaste landbouwers. Daarbij wordt rekening gehouden met de beperking opgelegd door artikel 299 van de btw-richtlijn, op grond waarvan die percentages niet tot gevolg mogen hebben dat aan de forfaitair belaste landbouwers gezamenlijke bedragen worden terugbetaald die hoger zijn dan de btw-voordruk. De beleidsmarge van de Koning is dus bijzonder beperkt en vormt veleer een technische aangelegenheid aangezien de kijntlijnen in de btw-richtlijn zijn vastgelegd.

Er wordt dienovereenkomstig voorgesteld om artikel 57, § 2, van het Btw-Wetboek aan te vullen met een lid dat luidt als volgt, om de kijntlijnen uit de richtlijn te hervatten in de bepalingen van intern recht met betrekking tot deze bijzondere regeling:

'De forfaitaire compensatiepercentages worden bepaald aan de hand van de macro-economische gegevens over de laatste drie jaar betreffende uitsluitend de landbouwondernemers onderworpen aan de regeling bedoeld in dit artikel. De percentages worden afgerond naar beneden op een half punt. Ze mogen niet tot gevolg hebben dat aan de landbouwondernemers onderworpen aan de regeling bedoeld in dit artikel gezamenlijk bedragen worden terugbetaald die hoger zijn dan de btw-voordruk'."

Met dit voorstel kan worden ingestemd.

HOOFDSTUK 7

Technische aanpassing met betrekking tot de nationale regelgeving

Artikel 15

11. De wijzigingen opgenomen in artikel 15 van het voorontwerp zijn zonder voorwerp, aangezien deze al zijn doorgevoerd bij artikel 112 van de wet van 5 mei 2019 'houdende diverse bepalingen in strafzaken en inzake erediensten, en tot wijziging van de wet van 28 mei 2002 betreffende de euthanasie en van het Sociaal Strafwetboek'. De gemachtigde verklaarde dat artikel 15 uit het voorontwerp zal worden weggelaten.

CHAPITRE 8Restitution [de la taxe]

Article 16

12. L'article 76, § 2, alinéa 3, en projet, du Code de la TVA prévoit la possibilité pour l'administration de procéder à une saisie-arrêt conservatoire au sens de l'article 1445 du Code judiciaire. On n'aperçoit toutefois pas clairement dans quelles conditions il peut précisément être procédé à une telle saisie. À la question de savoir comment ce régime se justifie au regard du principe de légalité fiscale, le délégué a déclaré ce qui suit:

"De vraag betreft een machtiging die ongewijzigd werd overgenomen uit de bestaande tekst.

Om evenwel tegemoet te komen aan de opmerking wordt voorgesteld de bestaande machtiging opgenomen in artikel 76, § 2, derde lid, nieuw, van het Btw-Wetboek, als volgt te vervangen:

'Het voor teruggaaf vatbaar overschot in het voordeel van de belastingplichtige dat blijkt op het tijdstip van het indienen van de aangifte bedoeld in artikel 53, § 1, eerste lid, 2°, wordt, zonder onderscheid naargelang de belastingplichtige al dan niet geopteerd heeft voor de teruggaaf, ingehouden:

1° tot beloop van een aan te zuiveren belastingschuld van de belastingplichtige in het voordeel van de administratie, indien die belastingschuld geen schuldvordering vormt die geheel of gedeeltelijk zeker, opeisbaar en vaststaand is;

2° wanneer er ernstige vermoedens of bewijzen bestaan dat de voormelde aangifte of de aangiften voor daaraan voorafgaande perioden gegevens bevatten die onjuist zijn en een belastingschuld in het vooruitzicht stellen zonder dat een daadwerkelijke bepaling ervan voor het tijdstip van de ordonnancering ervan of de verrichting gelijkgesteld met een betaling kan gebeuren, om de administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde toe te laten de waarachtigheid van die gegevens na te gaan.

Deze inhouding geldt als bewarend beslag onder derden in de zin van artikel 1445 van het Gerechtelijk Wetboek.

De Koning bepaalt de nadere regels voor de toepassing van deze inhouding.'".

On peut se rallier à la proposition du délégué. Il faudra toutefois veiller à ce que la saisie conservatoire reste soumise à un contrôle juridictionnel effectif et que son application soit conforme au principe de proportionnalité⁷. En outre, il est également indiqué d'insérer dans le 1° de la proposition de texte un critère, qui porte davantage sur le fond, au regard duquel

⁷ Voir à cet égard par exemple C.J.U.E., 18 décembre 1997, affaires jointes C-286/94, C-340/95, C-401/95 et C-47/96, Garage Molenheide BVBA e.a., ECLI:EU:C:1997:623; Pas., 3 janvier 2003, n° C000116N, p. 8, ECLI:BE:CASS:2003:ARR.20030103.8; C.C., 18 novembre 1998, n° 119/98; C.C., 7 juillet 1998, n° 78/98.

HOOFDSTUK 8Teruggaaf van belasting

Artikel 16

12. In het ontworpen artikel 76, § 2, derde lid, van het Btw-wetboek wordt voor de administratie voorzien in de mogelijkheid om over te gaan tot bewarend beslag onder derden in de zin van artikel 1445 van het Gerechtelijk Wetboek. Het is echter niet duidelijk onder welke voorwaarden precies tot een dergelijk beslag kan worden overgegaan. Gevraagd hoe die regeling wordt verantwoord in het licht van het fiscaal legaliteitsbeginsel, verklaarde de gemachtigde het volgende:

"De vraag betreft een machtiging die ongewijzigd werd overgenomen uit de bestaande tekst.

Om evenwel tegemoet te komen aan de opmerking wordt voorgesteld de bestaande machtiging opgenomen in artikel 76, § 2, derde lid, nieuw, van het Btw-Wetboek, als volgt te vervangen:

'Het voor teruggaaf vatbaar overschot in het voordeel van de belastingplichtige dat blijkt op het tijdstip van het indienen van de aangifte bedoeld in artikel 53, § 1, eerste lid, 2°, wordt, zonder onderscheid naargelang de belastingplichtige al dan niet geopteerd heeft voor de teruggaaf, ingehouden:

1° tot beloop van een aan te zuiveren belastingschuld van de belastingplichtige in het voordeel van de administratie, indien die belastingschuld geen schuldvordering vormt die geheel of gedeeltelijk zeker, opeisbaar en vaststaand is;

2° wanneer er ernstige vermoedens of bewijzen bestaan dat de voormelde aangifte of de aangiften voor daaraan voorafgaande perioden gegevens bevatten die onjuist zijn en een belastingschuld in het vooruitzicht stellen zonder dat een daadwerkelijke bepaling ervan voor het tijdstip van de ordonnancering ervan of de verrichting gelijkgesteld met een betaling kan gebeuren, om de administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde toe te laten de waarachtigheid van die gegevens na te gaan.

Deze inhouding geldt als bewarend beslag onder derden in de zin van artikel 1445 van het Gerechtelijk Wetboek.

De Koning bepaalt de nadere regels voor de toepassing van deze inhouding.'"

Met het voorstel van de gemachtigde kan worden ingestemd. Wel dient er over gewaakt te worden dat het bewarend beslag onderworpen blijft aan een daadwerkelijke rechterlijke toetsing en dat de toepassing ervan in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel.⁷ Het is daarnaast ook aangewezen om in punt 1° van het tekstvoorstel een meer inhoudelijk

⁷ Zie in dat verband bijv. HvJ 18 december 1997, gevoegde zaken C-286/94, C-340/95, C-401/95 en C-47/96, Garage Molenheide BVBA e.a., ECLI:EU:C:1997:623; Cass. 3 januari 2003, nr. C000116N, ECLI:BE:CASS:2003:ARR.20030103.7; GwH 18 november 1998, nr. 119/98; GwH 7 juli 1998, nr. 78/98.

l'application de la retenue peut être contrôlée, dès lors que la formulation actuelle permet une application indéterminée par l'administration fiscale.

13. L'article 76, § 3, alinéa 3, en projet, du Code de la TVA (article 16, 2e, de l'avant-projet) dispose que lorsque la restitution doit être effectuée conformément aux dispositions relatives au remboursement contenues dans la directive 86/560/CEE ou la directive 2008/9/CE, le Roi règle les modalités d'application dudit paragraphe, en ce qui concerne le champ d'application personnel, les taxes pour lesquelles un remboursement peut être demandé, la procédure à suivre, les formalités, la période de remboursement, les montants minimum, les délais à respecter et les corrections à apporter. À la question de savoir comment cette large habilitation se justifie au regard du principe de légalité fiscale, tout en tenant compte également des différents degrés d'harmonisation dans les directives précitées et, partant, des différents degrés de pouvoir discrétionnaire du Roi, le délégué a donné la réponse suivante:

“Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat de richtlijn 86/560/EG inhoudelijk inderdaad minder gedetailleerd is dan de bepalingen van de richtlijn 2008/9/EG, maar toch een aantal bindende definities en principes bevat, zoals met name het feit dat de teruggaaf niet mag worden verleend onder gunstiger voorwaarden dan die welke voor belastingplichtigen uit de Gemeenschap gelden. De beleidsruimte is in die zin beperkter dan de lengte van de tekst zou kunnen doen vermoeden, in het bijzonder in het licht van het principe dat zal worden gehanteerd, op basis waarvan de voorwaarden en procedures voor zover als operationeel mogelijk zullen worden afgestemd op degene die worden gehanteerd in het kader van de richtlijn 2008/9/EG. Dat geldt in het bijzonder voor de formele aspecten, zoals met name de voorwaarden voor de indiening van het verzoek, de termijn waarbinnen het verzoek moet worden ingediend, de periode waarop het verzoek betrekking moet hebben, de bevoegde dienst en de minimumbedragen.

Om deze benadering zoals hiervoor werd uiteengezet formeel in de machtiging aan de Koning te verankeren ten aanzien van de omzetting van de richtlijn 86/560/EG, wordt voorgesteld de machtiging aan de Koning in die algemene termen te herformuleren zodat de teruggaveregeling op een coherente manier kan worden verenigd in een nieuwe versie van het koninklijk besluit nr. 56 met een hoofdstuk met betrekking tot de omzetting van richtlijn 2008/9/EG en een hoofdstuk met betrekking tot de omzetting van de richtlijn 85/590/EG. (lees: 86/560/EG)

Daarnaast werden de opstellers van de teksten zeer recent op de hoogte gebracht van een arrest van het Hof van Cassatie van 25 juni 2021. De zaak betrof buiten de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen die een aanvraag tot teruggaaf hadden ingediend op basis van artikel 9, § 2, van het koninklijk besluit nr. 4 (toepassing richtlijn 86/560/EG). Dit artikel voorziet met name dat de betrokken aanvraag uiterlijk op 30 september van het jaar dat volgt op het tijdvak waarop het teruggaafverzoek betrekking heeft, moet worden ingediend. Artikel 82bis van het Btw-Wetboek voorziet met name, in

criterium op te nemen waaraan de toepassing van de inhouding kan worden getoetst, aangezien de huidige formulering een onbepaalde toepassing door de fiscale administratie mogelijk maakt.

13. Het ontworpen artikel 76, § 3, derde lid, van het Btw-wetboek (artikel 16, 2^e, van het voorontwerp) bepaalt dat wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de richtlijn 86/560/EEG of de richtlijn 2008/9/EG, de Koning de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf regelt met betrekking tot het personele toepassingsgebied, de belasting waarvoor om teruggaaf kan verzocht worden, de te volgen procedure, de vormvoorraarden, het teruggaftijdvak, de minimumbedragen, de in acht te nemen termijnen en de correcties. Gevraagd hoe deze ruime machtiging wordt verantwoord in het licht van het fiscaal legaliteitsbeginsel, daarbij ook rekening houdend met de verschillende mate van harmonisatie in de vooroemde richtlijnen en bijgevolg de verschillende mate van discretere bevoegdheid in hoofde van de Koning, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat de richtlijn 86/560/EG inhoudelijk inderdaad minder gedetailleerd is dan de bepalingen van de richtlijn 2008/9/EG, maar toch een aantal bindende definities en principes bevat, zoals met name het feit dat de teruggaaf niet mag worden verleend onder gunstiger voorwaarden dan die welke voor belastingplichtigen uit de Gemeenschap gelden. De beleidsruimte is in die zin beperkter dan de lengte van de tekst zou kunnen doen vermoeden, in het bijzonder in het licht van het principe dat zal worden gehanteerd, op basis waarvan de voorwaarden en procedures voor zover als operationeel mogelijk zullen worden afgestemd op degene die worden gehanteerd in het kader van de richtlijn 2008/9/EG. Dat geldt in het bijzonder voor de formele aspecten, zoals met name de voorwaarden voor de indiening van het verzoek, de termijn waarbinnen het verzoek moet worden ingediend, de periode waarop het verzoek betrekking moet hebben, de bevoegde dienst en de minimumbedragen.

Om deze benadering zoals hiervoor werd uiteengezet formeel in de machtiging aan de Koning te verankeren ten aanzien van de omzetting van de richtlijn 86/560/EG, wordt voorgesteld de machtiging aan de Koning in die algemene termen te herformuleren zodat de teruggaveregeling op een coherente manier kan worden verenigd in een nieuwe versie van het koninklijk besluit nr. 56 met een hoofdstuk met betrekking tot de omzetting van richtlijn 2008/9/EG en een hoofdstuk met betrekking tot de omzetting van de richtlijn 85/590/EG. (lees: 86/560/EG)

Daarnaast werden de opstellers van de teksten zeer recent op de hoogte gebracht van een arrest van het Hof van Cassatie van 25 juni 2021. De zaak betrof buiten de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen die een aanvraag tot teruggaaf hadden ingediend op basis van artikel 9, § 2, van het koninklijk besluit nr. 4 (toepassing richtlijn 86/560/EG). Dit artikel voorziet met name dat de betrokken aanvraag uiterlijk op 30 september van het jaar dat volgt op het tijdvak waarop het teruggaafverzoek betrekking heeft, moet worden ingediend. Artikel 82bis van het Btw-Wetboek voorziet met name, in

algemene termen, dat een vordering tot teruggaaf kan worden uitgeoefend tot 31 december van het derde kalenderjaar volgend op dat waarin de teruggaaf zich heeft voorgedaan. Het Hof van Cassatie heeft nu in voormeld arrest het arrest van het Hof van Beroep bevestigd dat aangezien de termijnen van art. 9, § 2, van het koninklijk besluit nr. 4 en art. 6, § 2, 1^e lid, van het koninklijk besluit nr. 31 niet overeenstemmen met de wet, zij dus niet mogen worden toegepast, ook al zijn die bepalingen richtlijnconform.

Het arrest van het Hof van Cassatie dat formeel alleen werd uitgesproken in een zaak met betrekking tot de teruggaafverzoeken op grond van de richtlijn 86/560/EG, creëert dus niet alleen een juridische lacune voor de teruggaafverzoeken op grond van de dertiende btw-richtlijn maar ook voor die op grond van de richtlijn 2008/9/EG (die vervaltermijn is immers opgenomen in artikel 12 van het koninklijk besluit nr. 56).

Om die reden wordt voorgesteld de juridische lacune te remediëren via een explicitering in de machtiging aan de Koning dat hij bij het uitvoeren van de machtiging om, in essentie, de richtlijn 2008/9/EG en de dertiende btw-richtlijn om te zetten, tevens mag afwijken van artikel 82bis van het Btw-Wetboek. Deze techniek kent drie precedenten in het huidige Btw-Wetboek, met name in artikel 39, § 3, artikel 39*quater*, § 1, tweede lid en artikel 40, § 3. De werkwijze ligt trouwens in het verlengde van hetgeen is opgenomen onder punt 7.1.4. van de Handleiding wetgevingstechniek van de Raad van State waarbij de Koning, met name in het kader van de omzetting van richtlijnen, kan worden gemachtigd om af te wijken van wettelijke bepalingen.

De aldus geherformuleerde machtiging zou aldus luiden als volgt:

'Wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de richtlijn 2008/9/EG, regelt de Koning de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf met betrekking tot het personele toepassingsgebied, de belasting waarvoor om teruggaaf kan verzocht worden, de te volgen procedure, de vormvoorwaarden, het teruggaftijdvak, de minimumbedragen, de in acht te nemen termijnen en de correcties. De Koning kan daarbij afwijken van het bepaalde in artikel 82bis.'

Wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de richtlijn 85/560/EG, regelt de Koning de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf met betrekking tot het personele toepassingsgebied en de belasting waarvoor om teruggaaf kan verzocht worden. Hij regelt tevens de te volgen procedure, de vormvoorwaarden, het teruggaftijdvak, de minimumbedragen, de in acht te nemen termijnen en de correcties, in overeenstemming met de principes vastgelegd bij de omzetting van de richtlijn 2008/9/EG. De Koning kan daarbij afwijken van het bepaalde in artikel 82bis.'."

Dans la mesure où, selon l'intention qui préside à la proposition de texte, ainsi qu'il se déduit de la réponse du délégué, les conditions et la procédure de restitution conformément à la directive 86/560/CE sont assimilées à celles relatives

algemene termen, dat een vordering tot teruggaaf kan worden uitgeoefend tot 31 december van het derde kalenderjaar volgend op dat waarin de teruggaaf zich heeft voorgedaan. Het Hof van Cassatie heeft nu in voormeld arrest het arrest van het Hof van Beroep bevestigd dat aangezien de termijnen van art. 9, § 2, van het koninklijk besluit nr. 4 en art. 6, § 2, 1^e lid, van het koninklijk besluit nr. 31 niet overeenstemmen met de wet, zij dus niet mogen worden toegepast, ook al zijn die bepalingen richtlijnconform.

Het arrest van het Hof van Cassatie dat formeel alleen werd uitgesproken in een zaak met betrekking tot de teruggaafverzoeken op grond van de richtlijn 86/560/EG, creëert dus niet alleen een juridische lacune voor de teruggaafverzoeken op grond van de dertiende btw-richtlijn maar ook voor die op grond van de richtlijn 2008/9/EG (die vervaltermijn is immers opgenomen in artikel 12 van het koninklijk besluit nr. 56).

Om die reden wordt voorgesteld de juridische lacune te remediëren via een explicitering in de machtiging aan de Koning dat hij bij het uitvoeren van de machtiging om, in essentie, de richtlijn 2008/9/EG en de dertiende btw-richtlijn om te zetten, tevens mag afwijken van artikel 82bis van het Btw-Wetboek. Deze techniek kent drie precedenten in het huidige Btw-Wetboek, met name in artikel 39, § 3, artikel 39*quater*, § 1, tweede lid en artikel 40, § 3. De werkwijze ligt trouwens in het verlengde van hetgeen is opgenomen onder punt 7.1.4. van de Handleiding wetgevingstechniek van de Raad van State waarbij de Koning, met name in het kader van de omzetting van richtlijnen, kan worden gemachtigd om af te wijken van wettelijke bepalingen.

De aldus geherformuleerde machtiging zou aldus luiden als volgt:

'Wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de richtlijn 2008/9/EG, regelt de Koning de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf met betrekking tot het personele toepassingsgebied, de belasting waarvoor om teruggaaf kan verzocht worden, de te volgen procedure, de vormvoorwaarden, het teruggaftijdvak, de minimumbedragen, de in acht te nemen termijnen en de correcties. De Koning kan daarbij afwijken van het bepaalde in artikel 82bis.'

Wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de richtlijn 85/560/EG, regelt de Koning de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf met betrekking tot het personele toepassingsgebied en de belasting waarvoor om teruggaaf kan verzocht worden. Hij regelt tevens de te volgen procedure, de vormvoorwaarden, het teruggaftijdvak, de minimumbedragen, de in acht te nemen termijnen en de correcties, in overeenstemming met de principes vastgelegd bij de omzetting van de richtlijn 2008/9/EG. De Koning kan daarbij afwijken van het bepaalde in artikel 82bis.'

Voor zover aan het tekstvoorstel de bedoeling voorligt, zoals uit het antwoord van de gemachtigde kan worden afgeleid, dat de voorwaarden en de procedure voor een teruggaaf overeenkomstig richtlijn 86/560/EEG worden gelijkgeschakeld

à une restitution conformément à la directive 2008/9/CE, il peut être admis que la marge d'appréciation pour fixer les modalités d'exécution est à ce point limitée que l'habilitation au Roi concernée peut être réputée conforme au principe de légalité fiscale. Cette assimilation, qui implique un choix politique essentiel, doit toutefois être expressément prévue à l'article 76, § 3, alinéa 3, en projet, du Code de la TVA.

À cet égard, le Conseil d'État n'aperçoit pas non plus d'objection à ce que la proposition de texte ajoute que le Roi peut déroger à l'article 82bis du Code de la TVA, au cas où cette dérogation s'avérerait nécessaire pour transposer les directives 86/560/CEE et 2008/9/CE.

CHAPITRE 9

Taux réduit de TVA pour les prothèses capillaires

Article 17

14.1. L'article 17 de l'avant-projet vise à instaurer un taux réduit de TVA de 6 % pour certaines prothèses capillaires. À cet effet, la rubrique XXIII ("Divers") du tableau A de l'annexe de l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 'fixant le taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et services selon ces taux' est modifiée.

14.2. Conformément à l'article 98, paragraphe 1, de la directive 2006/112/CE du Conseil du 28 novembre 2006 'relative au système commun de taxe sur la valeur ajoutée' (ci-après: la directive TVA), les États membres peuvent appliquer soit un, soit deux taux réduits. Conformément à l'article 98, paragraphe 2, premier alinéa, de la directive TVA, ces taux réduits s'appliquent uniquement aux livraisons de biens et aux prestations de services des catégories figurant à l'annexe III de la directive TVA.

Selon l'auteur de l'avant-projet, l'instauration d'un taux réduit de TVA pour certaines prothèses capillaires s'appuie sur le point 4 de l'annexe III de la directive TVA. Conformément à cette disposition, un taux réduit de TVA peut être instauré pour "les équipements médicaux, le matériel auxiliaire et les autres appareils normalement destinés à soulager ou traiter des handicaps, à l'usage personnel et exclusif des handicapés, y compris la réparation de ces biens, ainsi que la livraison de sièges d'enfant pour voitures automobiles".

L'objectif socio-économique de l'annexe III de la directive TVA consiste à rendre moins onéreux pour le consommateur certains biens considérés comme étant particulièrement nécessaires⁸. Les points contenus dans cette annexe doivent être interprétés

⁸ C.J.U.E. 17 janvier 2013, C-360/11, *Commission c. Espagne*, ECLI:EU:C:2013:17, points 48, 65 et 86; C.J.U.E. 9 mars 2017, C-573/15, *Belgique c. Oxycure Belgium SA*, ECLI:EU:C:2017:189, point 22.

met die welke betrekking hebben op een teruggaaf overeenkomstig richtlijn 2008/9/EG, kan worden aangenomen dat de beleidsruimte voor het vaststellen van de uitvoeringsregeling dermate beperkt is dat de betrokken machting aan de Koning in overeenstemming kan worden geacht met het fiscaal legaliteitsbeginsel. Die gelijkschakeling, die een essentiële beleidskeuze inhoudt, dient dan wel uitdrukkelijk te worden opgenomen in het ontworpen artikel 76, § 3, derde lid, van het Btw-wetboek.

De Raad van State ziet in dat opzicht evenmin een bezwaar tegen de toevoeging in het tekstvoorstel dat de Koning kan afwijken van artikel 82bis van het Btw-wetboek in geval dit noodzakelijk zou blijken voor de omzetting van richtlijnen 86/560/EG en 2008/9/EG.

HOOFDSTUK 9

Verlaagd btw-tarief voor haarprothesen

Artikel 17

14.1. Artikel 17 van het voorontwerp strekt ertoe om voor bepaalde haarprothesen een verlaagd btw-tarief van 6 % in te voeren. Daartoe wordt rubriek XXIII ("Diversen") van tabel A van de bijlage bij het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 'tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven' gewijzigd.

14.2. Overeenkomstig artikel 98, lid 1, van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 'betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde' (hierna: Btw-richtlijn), kunnen de lidstaten een of twee verlaagde tarieven toepassen. Overeenkomstig artikel 98, lid 2, eerste alinea, van de Btw-richtlijn zijn die verlaagde tarieven uitsluitend van toepassing op de goederenleveringen en de diensten die tot de in b lage III bij de Btw-richtlijn vermelde categorieën behoren.

Voor het invoeren van een verlaagd btw-tarief voor de bedoelde haarprothesen wordt volgens desteller van het voorontwerp een beroep gedaan op punt 4 van bijlage III bij de Btw-richtlijn. Overeenkomstig die bepaling mag een verlaagd btw-tarief worden ingevoerd voor "medische uitrusting, hieronder begrepen in huur, hulpmiddelen en andere apparaten die gewoonlijk bestemd zijn voor verlichting of behandeling van handicaps, voor uitsluitend persoonlijk gebruik door gehandicapten, met inbegrip van de herstelling daarvan, en levering van kinderzitjes voor motorvoertuigen".

Het sociaaleconomische doel van bijlage III bij de Btw-richtlijn bestaat erin om de kostprijs voor de consument van bepaalde bijzonder noodzakelijk geachte goederen te verminderen.⁸ De erin opgenomen punten moeten strikt worden

⁸ HvJ 17 januari 2013, C-360/11, *Commissie v. Spanje*, ECLI:EU:C:2013:17, punten 48, 65 en 86; HvJ 9 maart 2017, C-573/15, *België v. Oxycure Belgium NV*, ECLI:EU:C:2017:189, punt 22.

de manière stricte, étant donné qu'il s'agit de dérogations au principe selon lequel les États membres appliquent un taux normal aux actes soumis à la TVA⁹. Les notions employées dans cette annexe doivent en outre être interprétées conformément au sens habituel des termes en cause¹⁰.

14.2.1. L'exposé des motifs soutient que les prothèses capillaires sont des dispositifs médicaux au sens de la directive TVA en ces termes:

“L'article 1er, paragraphe 2, point a), de la directive 93/42/CEE du Conseil du 14 juin 1993 relative aux dispositifs médicaux, précise qu'un dispositif médical peut être considéré comme un instrument destiné à être utilisé chez l'homme à des fins de modification [de] l'anatomie, entre autres. Les prothèses capillaires relèvent de cette définition pour le SPF Santé publique et peuvent donc être considérées comme des dispositifs médicaux.

Les prothèses capillaires permettent d'atténuer les conséquences thérapeutiques d'une maladie et, au niveau des relations sociales, elles contribuent à réduire la stigmatisation associée à la calvitie totale ou partielle et l'exclusion sociale qui peut l'accompagner. Le coût des traitements et des thérapies peut également être élevé, ce qui rend souhaitable un taux de T.V.A. réduit.

Les prothèses capillaires sont également destinées à l'usage personnel exclusif des personnes handicapées”.

En ce qui concerne ces précisions, il faut relever que la directive 93/42/CEE a été abrogée avec effet au 26 mai 2020 par l'article 122 du règlement (UE) 2017/745 du Parlement européen et du Conseil du 5 avril 2017 ‘relatif aux dispositifs médicaux, modifiant la directive 2001/83/CE, le règlement (CE) n° 178/2002 et le règlement (CE) n° 1223/2009 et abrogeant les directives du Conseil 90/385/CEE et 93/42/CEE’¹¹. L'article 2 de ce règlement définit actuellement la notion de “dispositif médical” comme suit:

“‘dispositif médical’: tout instrument, appareil, équipement, logiciel, implant, réactif, matière ou autre article, destiné par le fabricant à être utilisé, seul ou en association, chez l'homme pour l'une ou plusieurs des fins médicales précises suivantes:

- diagnostic, prévention, contrôle, prédition, pronostic, traitement ou atténuation d'une maladie,
- diagnostic, contrôle, traitement, atténuation d'une blessure ou d'un handicap ou compensation de ceux-ci,

⁹ C.J.U.E., 17 janvier 2013, C-360/11, *Commission c. Espagne*, ECLI:EU:C:2013:17, points 18, 20 et 63; C.J.U.E. 9 mars 2017, C-573/15, *Belgique c. Oxycure Belgium SA*, ECLI:EU:C:2017:189, point 25.

¹⁰ C.J.U.E., 17 janvier 2013, C-360/11, *Commission c. Espagne*, ECLI:EU:C:2013:17, point 63.

¹¹ L'exposé des motifs doit être adapté en conséquence.

uitgelegd, vermits het gaat om afwijkingen van het beginsel dat de lidstaten op aan de btw onderworpen handelingen een normaal btw-tarief toepassen.⁹ De erin gebruikte begrippen moeten bovendien worden uitgelegd volgens de gebruikelijke betekenis van de betrokken bewoordingen.¹⁰

14.2.1. In de memorie van toelichting wordt als volgt geargumenteerd dat haarprothesen medische hulpmiddelen zijn in de zin van de Btw-richtlijn:

“Artikel 1, lid 2, punt a), van de richtlijn 93/42/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende medische hulpmiddelen, stelt dat een medisch hulpmiddel kan aanzien worden als een instrument dat bestemd is om bij de mens aangewend te worden om onder meer de anatomie te wijzigen. Haarprothesen vallen voor de FOD Volksgezondheid onder deze definitie en kunnen derhalve aangemerkt worden als medische hulpmiddelen.

Haarprothesen helpen immers op therapeutisch vlak de gevolgen van een aandoening te verlichten en op sociaal vlak zorgen zij voor de verlichting van het stigma dat gepaard gaat met gehele of gedeeltelijke kaalheid en de sociale uitsluiting die hier mee gepaard kan gaan. De kosten van de behandelingen en therapieën kunnen ook hoog oplopen waardoor een verlaagd btw-tarief wenselijk is.

Haarprothesen zijn bovendien voor het uitsluitend persoonlijk gebruik door gehandicapten bestemd.”

Wat betreft die toelichting, dient erop gewezen te worden dat richtlijn 93/42/EEG met ingang van 26 mei 2020 is ingetrokken bij artikel 122 van verordening (EU) 2017/745 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2017 ‘betreffende medische hulpmiddelen, tot wijziging van richtlijn 2001/83/EG, Verordening (EG) nr. 178/2002 en Verordening (EG) nr. 1223/2009, en tot intrekking van richtlijnen 90/385/EEG en 93/42/EEG van de Raad’.¹¹ Artikel 2 van die verordening definieert “medisch hulpmiddel” thans als volgt:

“medisch hulpmiddel”: een instrument, toestel of apparaat, software, implantaat, reagens, materiaal of ander artikel dat of die door de fabrikant is bestemd om alleen of in combinatie te worden gebruikt bij de mens voor een of meer van de volgende specifieke medische doeleinden:

- diagnose, preventie, monitoring, voorspelling, prognose, behandeling of verlichting van ziekte,
- diagnose, monitoring, behandeling, verlichting of compensatie van een letsel of een beperking,

⁹ HvJ 17 januari 2013, C-360/11, *Commissie v. Spanje*, ECLI:EU:C:2013:17, punten 18, 20 en 63; HvJ 9 maart 2017, C-573/15, *België v. Oxycure Belgium NV*, ECLI:EU:C:2017:189, punt 25.

¹⁰ HvJ 17 januari 2013, C-360/11, *Commissie v. Spanje*, ECLI:EU:C:2013:17, punt 63.

¹¹ De memorie van toelichting dient in het licht daarvan te worden aangepast.

— investigation, remplacement ou modification d'une structure ou fonction anatomique ou d'un processus ou état physiologique ou pathologique,

— communication d'informations au moyen d'un examen in vitro d'échantillons provenant du corps humain, y compris les dons d'organes, de sang et de tissus,

et dont l'action principale voulue dans ou sur le corps humain n'est pas obtenue par des moyens pharmacologiques ou immunologiques ni par métabolisme, mais dont la fonction peut être assistée par de tels moyens".

Dans le prolongement de ce que l'exposé des motifs prévoit à cet égard, le délégué a encore donné la justification suivante en ce qui concerne la qualification de prothèses capillaires en tant que dispositif médical au sens précité:

"De haarprothesen, onder de voorwaarden zoals opgenomen in het voorontwerp, zijn degene die specifiek bestemd zijn voor patiënten die lijden aan bepaalde ziekten of de gevolgen van behandelingen van bepaalde ziekten en die de gevolgen daarvan verlichten.

Er moet ook worden op gewezen dat, ook al is de referentie naar de inspiratiebron van de voorwaarden *in casu* relevant, het begrip 'medische hulpmiddelen' in de context van de btw-tarieven uiteraard een communautair begrip is uit punt 4 van de bijlage III van de btw-richtlijn en om die reden binnen die context nog altijd een volledig eigen invulling kan krijgen rekening houdend met de context en de doelstelling van de fiscale bepaling, ook al is het niet onmogelijk dat door het HJEU aansluiting wordt gezocht bij voormelde richtlijn. In dat verband is het relevant op te merken dat het product waarop het voorontwerp een verlaagd btw-tarief toepasselijk maakt de haarprothesen zijn onder de voorwaarden zoals opgenomen in het ontwerp en niet de haarprothesen als dusdanig.

Ook al kan worden erkend dat haarprothesen in een aantal gevallen voor esthetische doeleinden worden aangewend, dan geldt de huidige bepaling enkel in die gevallen waar er een medisch voorschrift is en een aantoonbaar verband met een bepaald ziektebeeld of een behandeling van een bepaald ziektebeeld (...). Er wordt op die manier eveneens tegemoetgekomen aan de vaststelling dat het gaat om een 'hybride product' dat ook om louter esthetische redenen kan worden gebruikt.

Daarnaast moet er worden op gewezen dat ook de rechtspraak van het HJEU inzake de medische vrijstelling erop heeft gewezen dat diensten een therapeutisch doel kunnen hebben als zij ertoe strekken om de psychische nood van een patiënt te lenigen. Het hoeft geen betoog dat in dat verband de situatie van de patiënten met een onderliggende medische aandoening (bv. kanker) of een medische aandoening op zich (bv. alopecia areata – (...)) zich onmiskenbaar in een situatie bevinden waarbij niet het louter esthetische aspect de doorslag geeft maar wel het psychologisch discomfort ingevolge het maatschappelijk stigma en het diep ingeworteld verlangen om zonder schroom te kunnen deelnemen aan het sociale, maatschappelijke en economische leven.

— onderzoek naar of vervanging of wijziging van de anatomie of van een fysiologisch of pathologisch proces of een fysiologische of pathologische toestand,

— informatieverstrekking via in vitro-onderzoek van specimense afkomstig van het menselijk lichaam, waaronder orgaan-, bloed- en weefseldonaties,

waarbij de belangrijkste beoogde werking in of op het menselijk lichaam niet met farmacologische of immunologische middelen of door metabolisme wordt bereikt, maar wel door middelen kan worden ondersteund."

Aansluitend bij hetgeen dienaangaande wordt vooropgesteld in de memorie van toelichting, gaf de gemachtigde nog de volgende verantwoording wat betreft de kwalificatie van haarprothesen als medisch hulpmiddel in de voornoemde zin:

"De haarprothesen, onder de voorwaarden zoals opgenomen in het voorontwerp, zijn degene die specifiek bestemd zijn voor patiënten die lijden aan bepaalde ziekten of de gevolgen van behandelingen van bepaalde ziekten en die de gevolgen daarvan verlichten.

Er moet ook worden op gewezen dat, ook al is de referentie naar de inspiratiebron van de voorwaarden *in casu* relevant, het begrip 'medische hulpmiddelen' in de context van de btw-tarieven uiteraard een communautair begrip is uit punt 4 van de bijlage III van de btw-richtlijn en om die reden binnen die context nog altijd een volledig eigen invulling kan krijgen rekening houdend met de context en de doelstelling van de fiscale bepaling, ook al is het niet onmogelijk dat door het HJEU aansluiting wordt gezocht bij voormelde richtlijn. In dat verband is het relevant op te merken dat het product waarop het voorontwerp een verlaagd btw-tarief toepasselijk maakt de haarprothesen zijn onder de voorwaarden zoals opgenomen in het ontwerp en niet de haarprothesen als dusdanig.

Ook al kan worden erkend dat haarprothesen in een aantal gevallen voor esthetische doeleinden worden aangewend, dan geldt de huidige bepaling enkel in die gevallen waar er een medisch voorschrift is en een aantoonbaar verband met een bepaald ziektebeeld of een behandeling van een bepaald ziektebeeld (...). Er wordt op die manier eveneens tegemoetgekomen aan de vaststelling dat het gaat om een 'hybride product' dat ook om louter esthetische redenen kan worden gebruikt.

Daarnaast moet er worden op gewezen dat ook de rechtspraak van het HJEU inzake de medische vrijstelling erop heeft gewezen dat diensten een therapeutisch doel kunnen hebben als zij ertoe strekken om de psychische nood van een patiënt te lenigen. Het hoeft geen betoog dat in dat verband de situatie van de patiënten met een onderliggende medische aandoening (bv. kanker) of een medische aandoening op zich (bv. alopecia areata – (...)) zich onmiskenbaar in een situatie bevinden waarbij niet het louter esthetische aspect de doorslag geeft maar wel het psychologisch discomfort ingevolge het maatschappelijk stigma en het diep ingeworteld verlangen om zonder schroom te kunnen deelnemen aan het sociale, maatschappelijke en economische leven.

Tot slot wordt er ook gewezen op het feit dat de voorgestelde benadering ook gehanteerd wordt in een aantal andere lidstaten waaronder de UK (voor alle duidelijkheid: reeds van kracht voor de uitstrekking van de UK uit de EU)."

14.2.2. Il a également été demandé au délégué de préciser si l'application du taux réduit est limité aux prothèses capillaires qui, conformément au point 4 de l'annexe III de la directive TVA, sont utilisées exclusivement par des personnes handicapées. Le délégué a répondu à cette question en ces termes:

"Het verlaagd btw-tarief voor haarprothesen is uitsluitend van toepassing op haarprothesen bedoeld in deel 1, hoofdstuk 2, afdeling 5, § 1, van de bijlage gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de verstrekkingen bedoeld in artikel 34, eerste lid, 20°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, op voorschrift van de behandelende arts of dermatoloog.

Dienovereenkomstig gaat het uitsluitend om haarprothesen die worden voorgeschreven voor volledige of gedeeltelijke kaalhoofdigheid,

— hetzij als neveneffect van de agressieve behandeling van een zware onderliggende ziekte (in het bijzonder kankertherapie), nl. in geval van volledige kaalhoofdigheid door radiotherapie en/of antimitotische chemotherapie;

— hetzij als resultaat van aandoeningen waar de kaalhoofdigheid slechts gedeeltelijk is ingevolge een aandoening (alopecia areata) dan wel ingevolge trauma, ontsteking of behandeling van onderliggende aandoeningen (cicatriciële alopecia) (...).

Het gaat met andere woorden hetzij om gehele kaalhoofdigheid die zich inschrijft in een ruimer onderliggend, bijzonder ernstig ziektebeeld (waarbij niet alleen hoofdhaarverlies optreedt, maar bv. ook verlies van wenkbrauwen e.d.), hetzij om gedeeltelijke kaalhoofdigheid (ingevolge ontsteking, trauma, behandeling onderliggende aandoeningen) die op zich wel ernstig en langdurig (tot permanent) is. Dienovereenkomstig zullen dergelijke gevallen van kaalhoofdigheid ook slechts aanleiding kunnen geven tot de toepassing van een verlaagd btw-tarief op grond van een medisch voorschrift.

De Europese btw-reglementering zelf omvat geen specifieke definitie van wat onder een handicap moet worden verstaan, maar er werden door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HJEU) en de Advocaat-generaal van het Hof wel een aantal belangrijke indicaties gegeven hoe de term 'handicap' in de context zoals opgenomen in punt 4 van de bijlage III van de btw-richtlijn, [moet worden begrepen] tegen de ruimere achtergrond van dat begrip in de Europese en internationale regelgeving. Dit impliceert uiteraard dat deze interpretatie kan afwijken van de manier waarop dat begrip in andere regelgevingen of in het dagdagelijks taalgebruik wordt geïnterpreteerd of toegepast.

Tot slot wordt er ook gewezen op het feit dat de voorgestelde benadering ook gehanteerd wordt in een aantal andere lidstaten waaronder de UK (voor alle duidelijkheid: reeds van kracht voor de uitstrekking van de UK uit de EU)".

14.2.2. Aan de gemachtigde is tevens gevraagd te verduidelijken of de toepassing van het verlaagd tarief beperkt is tot haarprothesen die, overeenkomstig punt 4 van bijlage III bij de Btw-richtlijn, uitsluitend worden gebruikt door gehandicapten. Hierop antwoordde de gemachtigde als volgt:

"Het verlaagd btw-tarief voor haarprothesen is uitsluitend van toepassing op haarprothesen bedoeld in deel 1, hoofdstuk 2, afdeling 5, § 1, van de bijlage gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de verstrekkingen bedoeld in artikel 34, eerste lid, 20°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, op voorschrift van de behandelende arts of dermatoloog.

Dienovereenkomstig gaat het uitsluitend om haarprothesen die worden voorgeschreven voor volledige of gedeeltelijke kaalhoofdigheid,

— hetzij als neveneffect van de agressieve behandeling van een zware onderliggende ziekte (in het bijzonder kankertherapie), nl. in geval van volledige kaalhoofdigheid door radiotherapie en/of antimitotische chemotherapie;

— hetzij als resultaat van aandoeningen waar de kaalhoofdigheid slechts gedeeltelijk is ingevolge een aandoening (alopecia areata) dan wel ingevolge trauma, ontsteking of behandeling van onderliggende aandoeningen (cicatriciële alopecia) (...).

Het gaat met andere woorden hetzij om gehele kaalhoofdigheid die zich inschrijft in een ruimer onderliggend, bijzonder ernstig ziektebeeld (waarbij niet alleen hoofdhaarverlies optreedt, maar bv. ook verlies van wenkbrauwen e.d.), hetzij om gedeeltelijke kaalhoofdigheid (ingevolge ontsteking, trauma, behandeling onderliggende aandoeningen) die op zich wel ernstig en langdurig (tot permanent) is. Dienovereenkomstig zullen dergelijke gevallen van kaalhoofdigheid ook slechts aanleiding kunnen geven tot de toepassing van een verlaagd btw-tarief op grond van een medisch voorschrift.

De Europese btw-reglementering zelf omvat geen specifieke definitie van wat onder een handicap moet worden verstaan, maar er werden door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HJEU) en de Advocaat-generaal van het Hof wel een aantal belangrijke indicaties gegeven hoe de term 'handicap' in de context zoals opgenomen in punt 4 van de bijlage III van de btw-richtlijn, [moet worden begrepen] tegen de ruimere achtergrond van dat begrip in de Europese en internationale regelgeving. Dit impliceert uiteraard dat deze interpretatie kan afwijken van de manier waarop dat begrip in andere regelgevingen of in het dagdagelijks taalgebruik wordt geïnterpreteerd of toegepast.

Volgens de rechtspraak van het HJEU is een handicap immers een beperking die het gevolg is van lichamelijke, geestelijke of psychische aandoeningen die in wisselwerking met diverse drempels de betrokkenen kunnen beletten volledig, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid met andere werknemers aan het beroepsleven deel te nemen en die beperking langdurig is (zie met name arresten van 4 juli 2013, Commissie/Italië (C-312/11, niet gepubliceerd, EU:C:2013:446, punt 56); 18 maart 2014, Z. (C-363/12, EU:C:2014:159, punt 76), 18 december 2014, FOA (C-354/13, EU:C:2014:2463, punt 53), en 26 mei 2016, Invamed Group e.a. (C-198/15, EU:C:2016:362, punt 31) alsook in het bijzonder de conclusie van advocaat-generaal in de zaak Oxycure Belgium (C-573/15, EU:C:2016:792, punten 24 tot 30) dan wel een gezondheidstoestand die voortvloeit uit een door een arts gediagnosticeerde geneeslijke of ongeneeslijke ziekte, wanneer die ziekte leidt tot een beperking zoals bedoeld hiervoor.

De gevallen waarin door het voorontwerp in een verlaagd btw-tarief wordt voorzien zijn ofwel het gevolg van de behandeling van een langdurige ernstige medische aandoening, ofwel het resultaat van een specifieke medische aandoening of geven ingevolge trauma, ontsteking, ... aanleiding tot een permanente gedeeltelijke kaalhoofdigheid die onmiskenbaar in het dagdagelijkse leven als een belangrijke drempel moet worden beschouwd voor deelname aan het normale sociale en economische leven. Mensen die lijden aan dit soort aandoeningen hebben veelal een verlaagd zelfbeeld die aldus resulteert in een psychologische handicap. Vandaar kan een haarprothese de handicap verlichten, zodat patiënten zich toch sociaal kunnen engageren, kunnen gaan werken, enz., zonder daarbij constant herinnerd te worden aan de slepende ziekte of behandeling waarmee ze worden geconfronteerd. (...).

In het licht van de relevante elementen uit het beschikbare referentiekader gaat het dus in het voorontwerp wel degelijk om categorieën van mensen die als 'gehandicapt' kunnen worden beschouwd voor de toepassing van een verlaagd btw-tarief. Rekening houdend met het feit dat de haarprothesen enkel het verlaagd btw-tarief zullen genieten indien ze worden verstrekt op medisch voorschrift in het licht van de strikte toepassingsvoorwaarden van het verlaagd btw-tarief zoals hiervoor uiteengezet, zal het verlaagd btw-tarief in deze dan ook uitsluitend van toepassing zijn op 'gehandicapten' in de zin van punt 4) van de bijlage III van de btw-richtlijn.

Indien haarprothesen worden aangekocht voor recreatief gebruik (bv. acteurs bij toneelstukken, films of tv-series), dan valt men niet onder de nomenclatuur van de gezondheidszorg en kan men dus ook niet genieten van het verlaagd btw-tarief. In dat geval spreken we dan ook over 'pruiken'. Hetzelfde geldt trouwens bij de aankoop van haarprothesen door mannen die leiden aan de klassieke progressieve mannelijke kaalhoofdigheid (alopecia androgenetica), die niet gebonden is aan een specifiek ziektebeeld en zo frequent voorkomt dat dit dermate sociaal aanvaard is dat het in principe geen sociale, economische of psychologische handicap meer uitmaakt".

14.3. Le Conseil d'Etat, section de législation, ne dispose ni des éléments ni de l'expertise nécessaires pour statuer de manière concluante sur la question de savoir si les prothèses capillaires que l'article 17 de l'avant-projet soumet à un taux

Volgens de rechtspraak van het HJEU is een handicap immers een beperking die het gevolg is van lichamelijke, geestelijke of psychische aandoeningen die in wisselwerking met diverse drempels de betrokkenen kunnen beletten volledig, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid met andere werknemers aan het beroepsleven deel te nemen en die beperking langdurig is (zie met name arresten van 4 juli 2013, Commissie/Italië (C-312/11, niet gepubliceerd, EU:C:2013:446, punt 56); 18 maart 2014, Z. (C-363/12, EU:C:2014:159, punt 76), 18 december 2014, FOA (C-354/13, EU:C:2014:2463, punt 53), en 26 mei 2016, Invamed Group e.a. (C-198/15, EU:C:2016:362, punt 31) alsook in het bijzonder de conclusie van advocaat-generaal in de zaak Oxycure Belgium (C-573/15, EU:C:2016:792, punten 24 tot 30) dan wel een gezondheidstoestand die voortvloeit uit een door een arts gediagnosticeerde geneeslijke of ongeneeslijke ziekte, wanneer die ziekte leidt tot een beperking zoals bedoeld hiervoor.

De gevallen waarin door het voorontwerp in een verlaagd btw-tarief wordt voorzien zijn ofwel het gevolg van de behandeling van een langdurige ernstige medische aandoening, ofwel het resultaat van een specifieke medische aandoening of geven ingevolge trauma, ontsteking, ... aanleiding tot een permanente gedeeltelijke kaalhoofdigheid die onmiskenbaar in het dagdagelijkse leven als een belangrijke drempel moet worden beschouwd voor deelname aan het normale sociale en economische leven. Mensen die lijden aan dit soort aandoeningen hebben veelal een verlaagd zelfbeeld die aldus resulteert in een psychologische handicap. Vandaar kan een haarprothese de handicap verlichten, zodat patiënten zich toch sociaal kunnen engageren, kunnen gaan werken, enz., zonder daarbij constant herinnerd te worden aan de slepende ziekte of behandeling waarmee ze worden geconfronteerd. (...).

In het licht van de relevante elementen uit het beschikbare referentiekader gaat het dus in het voorontwerp wel degelijk om categorieën van mensen die als 'gehandicapt' kunnen worden beschouwd voor de toepassing van een verlaagd btw-tarief. Rekening houdend met het feit dat de haarprothesen enkel het verlaagd btw-tarief zullen genieten indien ze worden verstrekt op medisch voorschrift in het licht van de strikte toepassingsvoorwaarden van het verlaagd btw-tarief zoals hiervoor uiteengezet, zal het verlaagd btw-tarief in deze dan ook uitsluitend van toepassing zijn op 'gehandicapten' in de zin van punt 4) van de bijlage III van de btw-richtlijn.

Indien haarprothesen worden aangekocht voor recreatief gebruik (bv. acteurs bij toneelstukken, films of tv-series), dan valt men niet onder de nomenclatuur van de gezondheidszorg en kan men dus ook niet genieten van het verlaagd btw-tarief. In dat geval spreken we dan ook over 'pruiken'. Hetzelfde geldt trouwens bij de aankoop van haarprothesen door mannen die leiden aan de klassieke progressieve mannelijke kaalhoofdigheid (alopecia androgenetica), die niet gebonden is aan een specifiek ziektebeeld en zo frequent voorkomt dat dit dermate sociaal aanvaard is dat het in principe geen sociale, economische of psychologische handicap meer uitmaakt."

14.3. De Raad van State, afdeling Wetgeving, beschikt niet over de nodige gegevens en kennis om op afdoende wijze uitspraak te doen over de vraag of de haarprothesen die bij artikel 17van het voorontwerp worden onderworpen aan een

réduit de TVA remplissent les conditions prévues au point 4 de l'annexe III de la directive TVA. Il revient à la Cour de justice de l'Union européenne, le cas échéant, de trancher de manière définitive cette question.

On peut toutefois relever que même si la notion de "handicap" figurant au point 4 de l'annexe III de la directive TVA est interprétée au sens large, à savoir une incapacité qui empêche un individu d'évoluer normalement dans la société sur le long terme¹², cette large portée ne peut avoir pour effet que des biens destinés à un usage général plus large que celui exclusif des personnes handicapées, pourraient également bénéficier de la réduction du taux de TVA. La possession d'une ordonnance d'un médecin traitant ou d'un dermatologue pour les indications visées ne suffit pas en soi pour conclure qu'il serait question d'une maladie chronique ou de longue durée ou d'une incapacité. En outre, force est de constater que les indications mentionnées dans l'arrêté royal du 24 octobre 2002 font référence à la cause ou à l'ampleur de la calvitie, mais ne contiennent aucun indice concernant la durée de la maladie ou de l'incapacité. Sur ce point, le dispositif en projet semble se heurter à la directive TVA. L'auteur de l'avant-projet devra dès lors soumettre la conformité avec la directive TVA à un examen complémentaire et, le cas échéant, délimiter mieux encore le champ d'application du taux réduit de TVA.

Article 18

15. Le régime inscrit à l'article 17 de l'avant-projet ne se prête pas à une entrée en vigueur avec effet rétroactif. Au demeurant, il ne se déduit pas des pièces jointes à la demande d'avis que la rétroactivité serait envisagée. Par conséquent, la date du 1er octobre 2021 doit être remplacée par une date située dans le futur.

*

Le greffier,

Astrid TRUYENS

Le président,

Wilfried VAN VAERENBERGH

¹² Dans ses conclusions (ECLI:EU:C:2012:667) concernant C.J.C.E., 17 janvier 2013, C-360/11, Commission c. Espagne, points 64 et 65, l'avocat général Jääskinen a déclaré que "faute d'une définition expresse dans le contexte de la TVA, il est possible de se référer à la définition donnée par la convention des Nations Unies relative aux droits des personnes handicapées, à laquelle l'Union européenne est partie, à savoir les "personnes qui présentent des incapacités physiques, mentales, intellectuelles ou sensorielles durables dont l'interaction avec diverses barrières peut faire obstacle à leur pleine et effective participation à la société sur la base de l'égalité avec les autres. (...) Un élément essentiel de cette définition réside dans l'incapacité qui empêche un individu d'évoluer normalement dans la société sur le long terme. À mon sens, la cause de cet empêchement importe peu dans la mesure où le terme 'handicapés' utilisé dans la catégorie 4 est suffisamment large pour comprendre également les handicaps provenant de maladies graves ou chroniques, sans être synonyme de 'souffrant' ou de 'malade'". La Cour de justice n'a toutefois pas abordé cette question dans l'arrêt précité.

verlaagd btw-tarief voldoen aan de voorwaarden bepaald in punt 4 van bijlage III bij de Btw-richtlijn. Het komt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie toe om hierover in voorkomend geval een definitieve uitspraak te doen.

Wel kan erop worden gewezen dat zelfs indien het begrip "handicap" in punt 4 van bijlage III bij de Btw-richtlijn ruim wordt begrepen, namelijk als een beperking die het normale functioneren van een individu in de samenleving langdurig belemmert,¹² die ruime draagwijdte niet tot gevolg mag hebben dat goederen die voor een ruimer, algemeen gebruik bestemd zijn dan uitsluitend door gehandicapten, ook in aanmerking zouden komen voor de btw-verlaging. Het beschikken over een voorschrift van een behandelende arts of dermatoloog voor de geviseerde indicaties volstaat op zich niet om te concluderen dat er sprake zou zijn van een chronische of langdurige ziekte of beperking. Bovendien moet worden vastgesteld dat de in het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 vermelde indicaties verwijzen naar de oorzaak of de omvang van de kaalheid, maar geen indicator bevatten wat de duurtijd van de ziekte of beperking betreft. Op dit punt lijkt de ontworpen regeling op gespannen voet te staan met de Btw-richtlijn. De steller van het voorontwerp dient dan ook de overeenstemming met de Btw-richtlijn nog aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen en, in voorkomend geval, het toepassingsgebied van het verlaagde btw-tarief nog nauwer af te lijnen.

Artikel 18

15. De regeling opgenomen in artikel 17 van het voorontwerp leent zich niet tot een inwerkingtreding met terugwerkende kracht. Uit de bij de adviesaanvraag gevoegde stukken kan overigens niet worden afgeleid dat terugwerkende kracht zou worden beoogd. De datum van 1 oktober 2021 dient bijgevolg te worden vervangen door een in de toekomst gelegen datum.

*

De griffier,

De voorzitter,

Astrid TRUYENS

Wilfried VAN VAERENBERGH

¹² In zijn conclusie (ECLI:EU:C:2012:667) bij HvJ 17 januari 2013, C-360/11, *Commissie t. Spanje*, ECLI:EU:C:2013:17, punten 64 en 65, stelde advocaat-generaal JAÄSKINEN dat "bij gebreke van een uitdrukkelijke definitie ervan in de richtlijn zelf, aansluiting [kan] worden gezocht bij de definitie in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap, waarbij de Europese Unie partij is. (...) Volgens deze definitie omvat '[p]ersonen met een handicap (...) personen met langdurige fysieke, mentale, intellectuele of zintuiglijke beperkingen die hen in wisselwerking met diverse drempels kunnen beletten volledig, effectief en op voet van gelijkheid met anderen te participeren in de samenleving. (...) Een wezenlijk onderdeel van de definitie van het begrip 'gehendicapt' is derhalve dat het gaat om een beperking die het normale functioneren van een individu in de samenleving langdurig belemmert. Mijns inziens is de oorzaak van de beperking niet van belang, aangezien het in categorie 4 gebruikte begrip 'gehendicapt' ruim genoeg is om ook handicaps als gevolg van ernstige of chronische ziekten te omvatten, zonder dat dit begrip synoniem is met 'ziek zijn'." Het Hof van Justitie ging in het voormelde arrest evenwel niet in op deze kwestie.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 69.542/3 DU 9 JUILLET 2021

Le 8 juin 2021, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par la Présidente de la Chambre des représentants à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur des amendements à un projet de loi ‘portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée’ (*Doc. parl.*, Chambre, 2020-21, n° 55-1943/002).

Les amendements ont été examinés par la troisième chambre le 29 juin 2021. La chambre était composée de Wilfried VAN VAERENBERGH, président de chambre, Jeroen VAN NIEUWENHOVE et Koen MUYLLE, conseillers d'État, Jan VELAERS et Bruno PEETERS, assesseurs, et Astrid TRUYENS, greffier.

Le rapport a été présenté par Tim CORTHAUT, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Wilfried VAN VAERENBERGH, président de chambre.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 9 juillet 2021.

*

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique¹ et l'accomplissement des formalités prescrites.

*

PORTEE DES AMENDEMENTS

2. Les amendements² au projet de loi “portant des dispositions diverses en matière de taxe sur la valeur ajoutée”³, soumis pour avis, ont pour objet de préciser que l'exception à l'exonération de la TVA pour la location de biens immeubles en vue de la fourniture de logements meublés dans les hôtels, motels et établissements où sont hébergés des hôtes payants, ne s'applique pas à la location de chambres d'étudiants. À cet effet, l'article 44, § 3, 2°, a), troisième tiret, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée (ci-après: Code de la TVA) est remplacé

¹ S'agissant d'amendements à un projet de loi, on entend par “fondement juridique” la conformité aux normes supérieures.

² *Doc. parl.*, Chambre, 2020-21, n° 1943/002.

³ *Doc. parl.*, Chambre, 2020-21, n° 1943/004.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
NR. 69.542/3 VAN 9 JULI 2021

Op 8 juni 2021 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Voorzitster van de Kamer van volksvertegenwoordigers verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over amendementen op een wetsontwerp ‘houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde’ (*Parl.St. Kamer* 2020-21, nr. 55-1943/002).

De amendementen zijn door de derde kamer onderzocht op 29 juni 2021. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Wilfried VAN VAERENBERGH, kamervoorzitter.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 9 juli 2021.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN DE AMENDEMENTEN

2. De voor advies voorgelegde amendementen² op het wetsontwerp ‘houdende diverse bepalingen inzake belasting over de toegevoegde waarde’³, beogen te expliciteren dat de uitzondering op de btw-vrijstelling voor verhuur van onroerende goederen voor het verschaffen van gemeubeld logies in hotels, motels en in inrichtingen waar aan betalende gasten onderdak wordt verleend, niet geldt voor de verhuur van studentenkamers. Daartoe wordt artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde

¹ Aangezien het om amendementen op een wetsontwerp gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² *Parl. St. Kamer* (2020-21) nr. 1943/002.

³ *Parl. St. Kamer* (2020-21) nr. 1943/004.

(amendement n° 2 – article 28, proposé, du projet de loi). Cet article 28, de même que l'article 29, est intégré dans un nouveau chapitre 12 du projet de loi (amendement n° 1), et entre en vigueur le 1er juillet 2021 (amendement n° 3 – article 29 proposé).

EXAMEN DU TEXTE

3. L'exonération de la TVA pour la location de biens immeubles⁴ trouve son origine dans l'article 135, paragraphe 1, I), de la directive TVA⁵. À cette exonération s'appliquent un certain nombre d'exceptions, prévues à l'article 135, paragraphe 2, de la directive TVA, parmi lesquelles "les opérations d'hébergement telles qu'elles sont définies dans la législation des États membres qui sont effectuées dans le cadre du secteur hôtelier ou de secteurs ayant une fonction similaire, y compris les locations de camps de vacances ou de terrains aménagés pour camper" (article 135, paragraphe 2, a), de la directive TVA), ce qui a été transposé en droit belge sous la forme des exceptions prévues à l'article 44, § 3, 2°, a), troisième et quatrième tirets, du Code de la TVA pour "la fourniture de logements meublés dans les hôtels, motels et établissements où sont hébergés des hôtes payants" et "la mise à disposition d'emplacements pour le camping".

3.1. Selon la Cour de justice, les exonérations, telles que celle applicable à la location de biens immeubles, doivent en principe être interprétées strictement, étant donné que ces exonérations "constituent des dérogations au principe général selon lequel la taxe sur le chiffre d'affaires est perçue sur chaque prestation de services effectuée à titre onéreux par un assujetti"⁶. À l'inverse, la notion "dans le cadre du secteur hôtelier ou de secteurs ayant une fonction similaire" doit être interprétée largement étant donné qu'elle "a pour objet de garantir que les opérations d'hébergement temporaire analogues à celles fournies dans le secteur hôtelier, qui sont en concurrence potentielle avec ces dernières, soient imposées"⁷. Le principe d'interprétation stricte ne signifie toutefois pas que les termes utilisés pour définir les exonérations doivent être interprétés d'une manière qui priverait celles-ci de leurs effets⁸. C'est pourquoi "[p]our définir les opérations d'hébergement qui doivent être taxées par dérogation à l'exonération de l'affermage et de la location de biens immeubles (...), les États membres

waarde (hierna: Btw-wetboek) vervangen (amendement nr. 2 – voorgesteld artikel 28 van het wetsontwerp). Dat artikel 28 wordt samen met artikel 29 ondergebracht in een nieuw hoofdstuk 12 van het wetsontwerp (amendement nr. 1), en treedt in werking op 1 juli 2021 (amendement nr. 3 – voorgesteld artikel 29).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

3. De btw-vrijstelling voor de verhuur van onroerende goederen⁴ vindt zijn oorsprong in artikel 135, lid 1, I), van de btw-richtlijn.⁵ Op die vrijstelling gelden een aantal uitzonderingen, bepaald in artikel 135, lid 2, van de btw-richtlijn, waaronder "het verstrekken van accommodatie, als omschreven in de wetgeving der lidstaten, in het hotelbedrijf of in sectoren met een soortgelijke functie, met inbegrip van de verhuuraccommodatie in vakantiekampen of op kampeerterreinen" (artikel 135, lid 2, a), van de btw-richtlijn), wat in het Belgische recht is omgezet in de vorm van de uitzonderingen bepaald in artikel 44, § 3, 2°, a), derde en vierde streepje, van het Btw-wetboek voor "het verschaffen van gemeubeld logies in hotels, motels en in inrichtingen waar aan betalende gasten onderdak wordt verleend" en "de terbeschikkingstelling van plaats om te kamperen".

3.1. Volgens het Hof van Justitie moeten vrijstellingen, zoals die voor de verhuur van onroerende goederen, in beginsel strikt worden uitgelegd, omdat die vrijstellingen "afwijkingen zijn van het algemene beginsel, dat omzetbelasting wordt geheven over elke dienst die door een belastingplichtige onder bezwarende titel wordt verricht".⁶ Omgekeerd moet het begrip "in het hotelbedrijf of in sectoren met een soortgelijke functie" ruim worden geïnterpreteerd omdat dit "beoogt te verzekeren, dat het tijdelijk verstrekken van accommodatie op overeenkomstige wijze als in het hotelbedrijf, dat potentieel met dit laatste concurreert, aan belasting wordt onderworpen".⁷ Het beginsel van strikte uitlegging houdt echter niet in dat de bewoordingen die ter omschrijving van de vrijstellingen zijn gebruikt aldus moeten worden uitgelegd dat zij geen effect meer sorteren.⁸ Daarom beschikken de lidstaten "over een beoordelingsmarge om te bepalen, welke accommodatieverstrekkingen in afwijking van de vrijstelling voor verpachting en verhuur van onroerende goederen (...) moeten worden belast", die echter wordt

⁴ Article 44, § 3, 2°, du Code de la TVA.

⁵ directive 2006/112/CE du Conseil du 28 novembre 2006 'relative au système commun de taxe sur la valeur ajoutée'.

⁶ C.J., 12 février 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, § 19.

⁷ C.J., 12 février 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, § 20.

⁸ C.J., 25 octobre 2007, CO.GE.P., C-174/06, ECLI:EU:C:2007:634, § 28; C.J., 18 novembre 2004, *Temco Europe*, C-284/03, ECLI:EU:C:2004:730, § 17.

⁴ Artikel 44, § 3, 2°, van het Btw-wetboek.

⁵ richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 'betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde'.

⁶ HvJ 12 februari 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, § 19.

⁷ HvJ 12 februari 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, § 20.

⁸ HvJ 25 oktober 2007, CO.GE.P., C-174/06, ECLI:EU:C:2007:634, § 28; HvJ 18 novembre 2004, *Temco Europe*, C-284/03, ECLI:EU:C:2004:730, § 17.

jouissent d'une marge d'appréciation", laquelle "trouve [cependant] sa limite dans la finalité de cette disposition qui est, s'agissant de la mise à disposition de pièces d'habitation, que les opérations – taxables – d'hébergement effectuées dans le cadre du secteur hôtelier ou de secteurs ayant une fonction similaire doivent être distinguées des opérations exonérées que sont la location et l'affermage de biens immeubles"⁹.

3.2. À cet égard, la justification de l'amendement n° 2 rappelle à juste titre la *ratio legis* de l'exonération que la Cour de Justice (encore sous l'empire de l'ancienne directive TVA) résume comme suit:

"51 À cet égard, le mémorandum explicatif joint à la proposition de sixième directive, présentée par la Commission au Conseil le 29 juin 1973, précise, au sujet du titre X de la sixième directive, consacré aux exonérations, que '[I]l]a liste des exonérations a été établie en tenant compte, d'une part, des exonérations existant déjà dans les États membres et, d'autre part, de la nécessité d'avoir un nombre d'exonérations aussi réduit que possible. [D]ans les États membres, les locations immobilières sont en général exemptées pour des raisons techniques, économiques et sociales. Mais les raisons qui militent en faveur de l'exonération des locations d'immeubles d'habitation [...] ne trouvent pas d'application en cas de locations dans le cadre du secteur hôtelier et en cas de locations présentant le caractère d'affaires industrielles et commerciales'.

52. En effet, bien que la location de biens immeubles relève en principe de la notion d'activité économique au sens de l'article 4 de la sixième directive, elle constitue normalement une activité relativement passive, ne générant pas une valeur ajoutée significative. À l'instar des ventes d'un nouveau bâtiment consécutives à sa première livraison à un consommateur final, qui marque la fin du processus de production, la location d'un bien immeuble doit donc, en principe, être exonérée de l'imposition, sans préjudice du droit d'opter pour la taxation que les États membres peuvent accorder aux assujettis, en application de l'article 13, C, de la sixième directive"¹⁰.

3.3. Il ressort de l'arrêt *Blasi* que la location d'habitations destinées à une occupation de longue durée relève purement et simplement du champ d'application de l'exonération, mais que dans le cas d'une location

"begrensd door het doel van deze bepaling, die, wat het ter beschikking stellen van woonruimten betreft, ertoe strekt de – belastbare – verstrekkingen van accommodatie in het hotelbedrijf of in sectoren met soortgelijke functies te onderscheiden van vrijgestelde handelingen, met name de verpachting en verhuur van onroerende goederen".⁹

3.2. In dat verband wordt in de verantwoording van het amendement nr. 2 terecht de *ratio legis* van de vrijstelling in herinnering gebracht, die het Hof van Justitie (nog onder de oude btw-richtlijn) als volgt samenvat:

"51. In de toelichting bij het door de Commissie op 29 juni 1973 bij de Raad ingediende voorstel voor een Zesde richtlijn wordt bij hoofdstuk X van de Zesde richtlijn, 'Vrijstellingen', verklaard: 'Bij het opstellen van de lijst van vrijstellingen werd enerzijds rekening gehouden met de reeds in de lidstaten bestaande vrijstellingen en anderzijds met de noodzaak het aantal vrijstellingen zo gering mogelijk te houden. [I]n de lidstaten [zijn] in het algemeen de verpachting en de verhuur van onroerende goederen om technische, economische en sociale redenen [...] vrijgesteld. De redenen welke ten gunste van de vrijstellingen van de verhuur van woonhuizen [...] pleiten, gelden evenwel niet voor de verhuur in het kader van het hotelbedrijf en bij verhuur met een industrieel of commercieel bedrijfskarakter.'

52. Hoewel verhuur van onroerend goed in beginsel valt onder het begrip economische activiteit als bedoeld in artikel 4 van de Zesde richtlijn, is zij immers in de regel een betrekkelijk passieve activiteit die geen toegevoegde waarde van betekenis oplevert. Evenals de verkoop van een nieuw gebouw nadat dit de eerste keer aan een eindverbruiker is geleverd, welke levering het einde van het productieproces aanduidt, dient de verhuur van een onroerend goed dus in beginsel te worden vrijgesteld van belasting, onverminderd het recht om voor belastingheffing te kiezen, dat de lidstaten de belastingplichtigen ingevolge artikel 13, C, van de Zesde richtlijn kunnen verlenen."¹⁰

3.3. Uit het arrest *Blasi* blijkt dat het verhuren van woningen die voor bewoning gedurende een lange periode zijn bestemd zonder meer onder de vrijstelling vallen, maar dat bij een korte verhuurperiode (bijv. korter dan

⁹ C.J., 12 février 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, § 21.

¹⁰ C.J., 4 octobre 2001, *Stichting 'Goed Wonen'*, C-326/99, ECLI:EU:C:2001:506, §§ 51-52.

⁹ HvJ 12 februari 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, § 21.

¹⁰ HvJ 4 oktober 2001, *Stichting 'Goed Wonen'*, C-326/99, ECLI:EU:C:2001:506, §§ 51-52.

de courte durée (par exemple moins de six mois), il peut s'agir d'une "fonction similaire" à celle d'une entreprise hôtelière¹¹.

3.4. Dans le cas de la location "habituelle" d'une chambre d'étudiant pour une période d'un an (ou de 10 mois)¹², où seule la chambre est mise à disposition – avec ou sans mobilier de base – et où, en outre, l'étudiant se charge lui-même de l'entretien et de l'aménagement, l'objectif de la location semble essentiellement concerner l'aspect logement. L'application de l'exonération de la TVA à la location de ces chambres d'étudiants semble donc relever de la marge d'appréciation que la directive TVA laisse aux États membres selon la Cour de justice.

3.5. Cette marge d'appréciation ne semble cependant pas être à ce point étendue que toute forme de logement pour étudiants puisse en principe bénéficier de l'exonération. Dans le cas d'hébergements de courte durée, par exemple dans le cadre d'échanges¹³, ou même d'un hébergement de longue durée, la location de chambres s'accompagnant également, par exemple, d'importants services de conciergerie ou autres, il n'est pas inconcevable que la frontière ténue entre la location habituelle d'une chambre d'étudiant et la fourniture de logement meublé dans les hôtels, motels et établissements où sont hébergés des hôtes payants puisse être franchie, dès lors que, comme il a été mentionné ci-dessus, l'exonération doit être interprétée de manière stricte et que les exceptions à celle-ci sont formulées de manière large. De ce point de vue, on peut imaginer des cas, comme celui qui a été examiné dans le *ruling* qui a donné lieu aux amendements à l'examen¹⁴, dans lesquels les services fournis avec le logement sont d'une importance telle qu'une exonération se heurterait à la

¹¹ C.J., 12 février 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, §§ 23-26.

¹² Dans ce cas, la question se pose toutefois de savoir ce qu'il advient du logement pendant la période de deux mois durant laquelle la chambre n'est pas louée. Si, durant cette période, la chambre est utilisée, par exemple comme chambre d'hôtel pour jeunes, il peut y avoir – au moins en partie – fourniture d'un logement meublé pour lequel l'exonération ne s'applique pas.

¹³ Songeons à des appartements de court séjour pour les échanges d'étudiants, mais aussi à des logements pour étudiants en pension complète.

¹⁴ Décision anticipée n° 2020 1867 du 6 juin 2020, disponible sur *MyMinfin* (*fgov.be*). En l'espèce, l'investisseur entendait "mettre à disposition, contre rémunération, des chambres d'étudiants meublées et des espaces communs où un certain nombre de services supplémentaires sont fournis par X, dont le nettoyage hebdomadaire des chambres d'étudiants privées et des espaces communs, l'organisation d'un accueil (numérique) pour les étudiants, l'utilisation du wifi et la consommation d'eau et d'électricité. Pour cet ensemble de services supplémentaires, X demande un prix unique et forfaitaire". Ce qui s'est avéré déterminant c'est le fait qu'il fallait obligatoirement accepter l'ensemble des services et que les étudiants pouvaient faire appel à un concierge quasi en permanence.

zes maanden) er sprake kan zijn van een "soortgelijke functie" als een hotelbedrijf.¹¹

3.4. In het geval van de "gebruikelijke" verhuur van een studentenkamer voor een periode van 1 jaar (of 10 maanden)¹², waarbij enkel de kamer ter beschikking wordt gesteld – al dan niet met een basismeubilair – en de student verder zelf instaat voor het onderhoud en de inrichting ervan, lijkt het doel van de verhuring in hoofdzaak het huisvestingsaspect te betreffen. Het toepassen van de btw-vrijstelling op het verhuren van dergelijke studentenkamers lijkt dan ook binnen de beoordelingsmarge te vallen die de btw-richtlijn volgens het Hof van Justitie laat aan de lidstaten.

3.5. Die beoordelingsmarge lijkt echter niet zover te gaan dat elke vorm van studentenhuisvesting in beginsel binnen de vrijstellingsmogelijkheid valt. In het geval van accommodaties voor kortverblijf, bijvoorbeeld in het kader van uitwisselingen,¹³ of zelfs voor langdurig verblijf, waarbij aan het verhuren van kamers bijvoorbeeld ook belangrijke conciërgediensten of andere diensten worden gekoppeld, is het niet ondenkbaar dat de dunne lijn tussen de gebruikelijke verhuring van een studentenkamer en het verschaffen van gemeubeld logies in hotels, motels en in inrichtingen waar aan betalende gasten onderdak wordt verleend, wordt overschreden, nu zoals hiervoor is gesteld de vrijstelling strikt moet worden uitgelegd en de uitzonderingen op die vrijstelling ruim zijn geformuleerd. Vanuit dat oogpunt zijn er gevallen denkbaar, zoals het geval dat voorlag in de *ruling* die aanleiding heeft gegeven tot het indienen van de voorliggende amendementen,¹⁴ waarin de bij de huisvesting geleverde diensten dermate belangrijk zijn dat een vrijstelling op gespannen voet zou komen te staan met de mededinging tussen dergelijke

¹¹ HvJ 12 februari 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, §§ 23-26.

¹² In dat geval rijst niettemin de vraag wat er gebeurt met de accommodatie in de periode van twee maanden dat de kamer niet verhuurd wordt. Indien de kamer in die periode bijvoorbeeld als hostel wordt gebruikt, kan er sprake zijn – minstens ten dele – van het verschaffen van gemeubeld logies waarvoor de vrijstelling niet geldt.

¹³ Te denken valt aan kortverblijfappartementen voor uitwisselingsstudenten, maar ook aan studentenhuisvesting met vol pension.

¹⁴ Voorafgaande beslissing nr. 2020 1867 van 6 juni 2020, beschikbaar op *MyMinfin* (*fgov.be*). In dat geval was de investeerder van plan om "tegen vergoeding gemeubelde studentenkamers en gemeenschappelijke ruimtes ter beschikking te stellen waarbij er door X een aantal bijkomende diensten worden geleverd, waaronder het wekelijks schoonmaken van de privéstudentenkamers en de gemeenschappelijke ruimtes, de organisatie van een (digitaal) onthaal voor de studenten, het gebruik van wifi en het verbruik van water en elektriciteit. Voor dit bijkomend dienstenpakket wordt door X een enige, forfaitaire prijs gevraagd". Doorslaggevend bleek het feit dat dit dienstenpakket verplicht moest worden opgenomen en dat de studenten quasi-permanent een beroep konden doen op een concierge.

concurrence entre pareille location de chambres et les autres formes hôtelières¹⁵. En effet, il ne s'agit plus dans ces cas d'une "activité relativement passive, ne générant pas une valeur ajoutée significative"¹⁶, dès lors qu'une série d'autres services sont également fournis en plus de la location, qui ont bel et bien une valeur ajoutée non négligeable. À cet égard, il convient en outre de tenir compte du fait que l'existence de l'exonération implique également la perte de la déduction de la TVA dans le chef des investisseurs dans de tels logements, ce qui pourrait également entraîner une distorsion du marché et des prix plus élevés pour les preneurs de leurs services. Les exonérations doivent dès lors être interprétées de manière stricte afin d'éviter de telles distorsions de concurrence¹⁷.

3.6. Compte tenu de ce qui précède, les amendements à l'examen ne peuvent se concrétiser que dans la mesure où le champ d'application de l'exonération est compatible avec la jurisprudence de la Cour de justice. Ceci implique que l'exonération est limitée à la location habituelle de chambres d'étudiants (voir l'observation 3.4), étant entendu qu'il y a lieu d'indiquer clairement ce que l'on entend par "étudiant" et "logement meublé pour un étudiant", et qu'elle ne s'applique pas à des formes de logement pour étudiants qui, outre le logement, offrent des

¹⁵ À cet égard, il convient de noter que, contrairement à ce que soutient la justification de l'amendement n° 2, l'exception à l'exonération ne s'applique pas uniquement à une chambre d'hôtel ou à un appartement loué pour une courte période dans le cadre d'un voyage d'agrément ou d'affaires. L'affaire qui a donné lieu à l'arrêt *Blasi* concernait, par exemple, l'hébergement de réfugiés originaires d'Europe centrale et orientale, envoyés au bailleur par le bureau municipal d'aide sociale et qui y étaient logés sur la base de baux – parfois successifs – de courte durée (moins de six mois). Le bailleur assurait la fourniture et le nettoyage des draps ainsi que le nettoyage des sols, des escaliers, des salles de bains et des sanitaires, mais aucun repas n'était servi aux occupants et les immeubles ne comportaient ni réception ni pièces communes ou autres pièces de séjour affectées à une utilisation collective. Néanmoins, la Cour de justice a considéré que l'exonération n'était pas applicable, à moins que la juridiction de renvoi ne puisse conclure, sur la base de la durée effective de la période de séjour, qu'il s'agissait d'un hébergement véritablement durable.

¹⁶ C.J., 4 octobre 2001, *Stichting 'Goed Wonen'*, C-326/99, ECLI:EU:C:2001:506, § 52. Voir également C.J., 18 novembre 2004, *Temco Europe*, C-284/03, ECLI:EU:C:2004:730, § 27: il convient essentiellement de vérifier "si les conventions, telles qu'elles sont exécutées, ont essentiellement pour objet la mise à disposition passive de locaux ou de surfaces d'immeubles, moyennant une rémunération liée à l'écoulement du temps, ou si elles mettent en œuvre une prestation de service susceptible de recevoir une autre qualification".

¹⁷ Voir implicitement, C.J., 12 février 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, §§ 19-20. Comparer également pour l'exonération prévue à l'article 132, paragraphe 1, f), de la directive 2006/112/CE, C.J., 18 novembre 2020, *Kaplan International Colleges UK*, C-77/19, ECLI:EU:C:2020:934, § 35 et – pour le cas moins extrême des taux réduits de TVA – C.J., 19 décembre 2019, *Segler-Vereinigung Cuxhaven*, 2019, C-715/18, ECLI:EU:C:2019:1138, § 33.

kamerverhuur en andere vormen van het hotelbedrijf.¹⁵ In die gevallen is er immers geen sprake meer van "een betrekkelijk passieve activiteit die geen toegevoegde waarde van betekenis oplevert"¹⁶, maar worden naast de verhuur ook een resem andere diensten geleverd, die wel degelijk een niet-verwaarloosbare toegevoegde waarde hebben. Daarbij moet bovendien in acht worden genomen dat het bestaan van de vrijstelling ook impliceert dat de btw-aftrek in hoofde van de investeerders in dergelijke accommodaties wegvalt, hetgeen mogelijk ook tot een verstoring van de markt en hogere prijzen voor de afnemers van hun diensten aanleiding zou kunnen geven. Vrijstellingen moeten dan ook strikt worden uitgelegd om dergelijke verstoringen van de mededinging te vermijden.¹⁷

3.6. Gelet op hetgeen voorafgaat kunnen de voorliggende amendementen slechts doorgang vinden voor zover het toepassingsgebied van de vrijstelling verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit impliceert dat de vrijstelling beperkt blijft tot de gebruikelijke verhuur van studentenkamers (zie opmerking 3.4), waarbij duidelijk wordt aangegeven wat wordt verstaan onder "student" en "gemeubeld logies voor een student", en dat ze niet wordt toegepast op vormen van studentenhuisvesting waarbij naast de

¹⁵ In dat verband moet worden opgemerkt – in tegenstelling tot wat in de verantwoording van het amendement nr. 2 wordt voorgehouden – dat de uitzondering op de vrijstelling niet louter geldt voor een hotelkamer of een appartement dat voor een korte periode wordt gehuurd in het kader van een vrijetidsreis of een beroepsmatige reis. In het geval dat aanleiding gaf tot het arrest-*Blasi* ging het bijvoorbeeld over de *huisvesting* van emigranten uit Centraal- en Oost-Europa die door de gemeentelijke sociale dienst naar de verhuurder waren verwezen, en die er met – soms opeenvolgende – huurcontracten van korte duur (minder dan zes maanden) werden gehuist. De verhuurder zorgde voor de verstrekkende reiniging van het beddengoed en voor de schoonmaak van de vloeren, trappenhuizen, badkamers en toiletten, maar er werden geen maaltijden aan de bewoners verstrekt en de gebouwen beschikten niet over een receptie, dagverblijven of andere verblijfs- en gemeenschapsruimtes. Niettemin was het Hof van Justitie van oordeel dat de vrijstelling niet van toepassing was, tenzij de verwijzende rechter op basis van de werkelijke duur van de verblijfsperiode had kunnen besluiten dat het gaat om echte duurzame huisvesting.

¹⁶ HvJ 4 oktober 2001, *Stichting 'Goed Wonen'*, C-326/99, ECLI:EU:C:2001:506, § 52. Zie ook HvJ 18 november 2004, *Temco Europe*, C-284/03, ECLI:EU:C:2004:730, § 28: er dient in essentie te worden nagegaan "of de overeenkomsten zoals zij worden uitgevoerd, in hoofdzaak de passieve terbeschikkingstelling ten doel hebben van ruimtes of oppervlakten van onroerende goederen, tegen een vergoeding die verband houdt met het tijdsverloop, dan wel strekken tot het verrichten van een dienst die voor een andere kwalificatie in aanmerking komt".

¹⁷ Zie, impliciet, HvJ 12 februari 1998, *Blasi*, C-346/95, ECLI:EU:C:1998:51, §§ 19-20. Vergelijk ook voor de vrijstelling onder artikel 132, lid 1, f), van richtlijn 2006/112/EG, HvJ 18 november 2020, *Kaplan International Colleges UK*, C-77/19, ECLI:EU:C:2020:934, § 35 en – voor het minder verregaande geval van verlaagde btw-tarieven – HvJ 19 december 2019, *Segler-Vereinigung Cuxhaven*, 2019, C-715/18, ECLI:EU:C:2019:1138, § 33.

services dont la valeur ajoutée n'est pas négligeable¹⁸. Cette délimitation plus précise du champ d'application doit, eu égard notamment au principe de légalité en matière fiscale, être expressément inscrite dans le texte de la disposition proposée¹⁹.

4. L'article 29 proposé (amendement n° 3) prévoit que le nouveau régime d'exonération applicable à la location de chambres d'étudiants entre en vigueur le 1er juillet 2021. Cependant, rien dans la justification de l'amendement 3 ne permet de déduire que l'intention serait d'instaurer le régime avec effet rétroactif. Au contraire, l'intention semble être d'"assurer une certaine prévisibilité de la mesure". En tout état de cause, force est de constater que le régime d'exonération proposé ne se prête en principe pas à la rétroactivité. Il convient donc de choisir une nouvelle date d'entrée en vigueur située dans l'avenir.

Le greffier,

Astrid TRUYENS

Le président,

Wilfried VAN VAERENBERGH

huisvesting ook diensten worden aangeboden die een niet-verwaarloosbare toegevoegde waarde hebben.¹⁸ Die nadere afbakening van het toepassingsgebied moet, mede gelet op het fiscale legaliteitsbeginsel, uitdrukkelijk worden aangebracht in de tekst van de voorgestelde bepaling.¹⁹

4. Het voorgestelde artikel 29 (amendment nr. 3) voorziet ervin dat de nieuwe vrijstellingenregeling voor de verhuur van studentenkamers in werking treedt op 1 juli 2021. Uit de verantwoording bij het amendement nr. 3 kan echter geenszins de bedoeling worden afgeleid om de regeling met terugwerkende kracht in te voeren. Het lijkt integendeel de bedoeling te zijn om "een zekere mate van voorspelbaarheid van de maatregel te garanderen". In elk geval moet worden vastgesteld dat de voorgestelde vrijstellingenregeling zich in beginsel niet leent tot terugwerkende kracht. Er dient bijgevolg een nieuwe datum van inwerkingtreding te worden gekozen die in de toekomst is gelegen.

De griffier,

Astrid TRUYENS

De voorzitter,

Wilfried VAN VAERENBERGH

¹⁸ L'évaluation finale devra par conséquent être faite au cas par cas. C'est ainsi que vu l'arrêt *Blasi*, le simple fait que les parties communes d'une résidence pour étudiants sont nettoyées peut ne pas être suffisant pour exclure l'application de l'exonération fiscale. Toutefois, si des services de conciergerie ou d'autres services existent aussi pour la chambre personnelle de l'étudiant, il semble que la limite puisse être franchie.

¹⁹ Une solution de rechange pourrait consister à maintenir le régime d'exonération actuel, mais à créer une possibilité d'opter pour une taxation volontaire, comme le prévoit l'article 137, paragraphe 1, point a), de la directive 2006/112/CE. Les États membres disposent d'une large marge d'appréciation sur ce point, voir C.J., 12 janvier 2006, *Turn- und Sportunion Waldburg*, C-246/04, ECLI:EU:C:2006:22.

¹⁸ De ultieme beoordeling zal bijgevolg geval per geval moeten gebeuren. Zo lijkt, gelet op het arrest *Blasi*, het loutere feit dat in een studentenresidentie de gemene delen worden schoongemaakt wellicht niet voldoende om de belastingvrijstelling niet te laten gelden. Indien er echter ook voor de persoonlijke kamer van de student conciërgediensten of andere diensten vorhanden zijn, lijkt de grens te kunnen worden overschreden.

¹⁹ Een alternatieve oplossing zou ervin kunnen bestaan om de huidige vrijstellingenregeling te behouden, maar een mogelijkheid te creëren voor vrijwillige belastingheffing, zoals voorzien in artikel 137, lid 1, punt a), van richtlijn 2006/112/EG. De lidstaten hebben op dit punt een ruime beoordelingsmarge, zie HvJ 12 januari 2006, *Turn- und Sportunion Waldburg*, C-246/04, ECLI:EU:C:2006:22.

PROJET DE LOI

PHILIPPE,

ROI DES BELGES,

À tous, présents et à venir,

SALUT.

Sur la proposition du ministre des Finances,

Nous avons arrêté et arrêtons:

Le ministre des Finances est chargé de présenter en notre nom à la Chambre des représentants le projet de loi dont la teneur suit:

CHAPITRE 1ER**Dispositions générales****Article 1er**

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

La présente loi transpose partiellement la directive 2006/112/CE du Conseil du 28 novembre 2006 relative au système commun de taxe sur la valeur ajoutée.

La loi transpose également partiellement la directive 86/560/CEE du Conseil du 17 novembre 1986 en matière d'harmonisation des législations des États membres relatives aux taxes sur le chiffre d'affaires - Modalités de remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée aux assujettis non établis sur le territoire de la Communauté et la directive 2008/9/CE du Conseil du 12 février 2008 définissant les modalités du remboursement de la taxe sur la valeur ajoutée, prévu par la directive 2006/112/CE, en faveur des assujettis qui ne sont pas établis dans l'État membre du remboursement, mais dans un autre État membre.

WETSONTWERP

FILIP,

KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,

ONZE GROET.

Op de voordracht van de minister van Financiën,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

De minister van Financiën is ermee belast in onze naam bij de Kamer van volksvertegenwoordigers het ontwerp van wet in te dienen waarvan de tekst hierna volgt:

HOOFDSTUK 1**Algemene bepalingen****Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde.

De wet voorziet eveneens in de gedeeltelijke omzetting van Richtlijn 86/560/EEG van de Raad van 17 november 1986 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting - Regeling voor de terugval van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet op het grondgebied van de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen en van Richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in Richtlijn 2006/112/EG vastgestelde terugval van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van terugval maar in een andere lidstaat gevestigd zijn.

CHAPITRE 2

Exemption en faveur des organismes de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique

Art. 3

Dans l'article 44, § 2, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée, remplacé par la loi du 28 décembre 1992 et modifié en dernier lieu par la loi du 30 juillet 2018, le 11° est remplacé par ce qui suit:

“11° les prestations de services et les livraisons de biens qui leur sont étroitement liées fournies à leurs membres dans leur intérêt collectif, moyennant le paiement d'une cotisation fixée conformément aux statuts, par des organismes n'ayant aucun but lucratif poursuivant des objectifs de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique, à condition que cette exemption ne soit pas susceptible de provoquer des distorsions de concurrence;”.

CHAPITRE 3

Logements meublés

Art. 4

Dans l'article 44, § 3, 2°, a), du même Code, remplacé par la loi du 14 octobre 2018, le troisième tiret est remplacé par ce qui suit:

“- la fourniture, pour une durée inférieure à trois mois, de logements meublés dans les hôtels et les motels et dans les établissements ayant une fonction similaire où sont hébergés habituellement pour une durée inférieure à trois mois des hôtes payants à moins que ces établissements ne rendent aucun des services connexes suivants: assurer la réception physique des hôtes, la mise à disposition du linge de maison et, lorsque les logements meublés sont fournis pour une période de plus d'une semaine, le remplacement de ce linge de maison au moins une fois par semaine et la fourniture quotidienne du petit-déjeuner, par l'exploitant du logement ou par un tiers pour son compte;”.

Art. 5

L'article 4 entre en vigueur le 1er juillet 2022.

HOOFDSTUK 2

Vrijstelling voor politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandsliedende, filantropische of staatsburgerlijke instellingen

Art. 3

In artikel 44, § 2, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, vervangen bij de wet van 28 december 1992 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 30 juli 2018, wordt de bepaling onder 11° vervangen als volgt:

“11° de diensten en de nauw daarmee samenhangende leveringen van goederen ten behoeve en in het gemeenschappelijk belang van hun leden, verricht tegen betaling van een krachtens de statuten bepaalde bijdrage, door instellingen die geen winst beogen en doeleinden van politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandsliedende, filantropische of staatsburgerlijke aard nastreven, op voorwaarde dat deze vrijstelling niet tot concurrentieverstoring kan leiden;”.

HOOFDSTUK 3

Gemeubeld logies

Art. 4

In artikel 44, § 3, 2°, a), van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 14 oktober 2018, wordt de bepaling onder het derde streepje vervangen als volgt:

“- het verschaffen, voor een periode van minder dan drie maanden, van gemeubeld logies in hotels, motels en inrichtingen met een soortgelijke functie waar gewoonlijk aan betalende gasten onderdak wordt verleend voor een periode van minder dan drie maanden, tenzij die inrichtingen geen van de volgende nauw samenhangende diensten verrichten: instaan voor het fysiek onthaal van de gasten, de terbeschikkingstelling van huishoudlijnen en, wanneer het gemeubeld logies wordt verstrekt voor een periode van meer dan een week, de vervanging ervan tenminste eenmaal per week, en het dagelijks verschaffen van het ontbijt, door de exploitant van het logies of door een derde voor zijn rekening;”.

Art. 5

Artikel 4 treedt in werking op 1 juli 2022.

CHAPITRE 4

Déduction de la taxe

Art. 6

Dans l'article 46 du même Code, modifié par la loi du 28 décembre 1992, le paragraphe 2 est remplacé par ce qui suit:

“§ 2. Par dérogation au paragraphe 1er, l'assujetti peut, sur la base d'une notification préalable à l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée, opérer la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services.

L'assujetti peut être tenu d'opérer la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services lorsque l'application du prorata visé au paragraphe 1er aboutit à créer des inégalités dans l'application de la taxe.

L'assujetti qui, au 31 décembre 2022, opère la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services, effectue la notification visée à l'alinéa 1er avant le 30 juin 2023.

Le Roi détermine les modalités d'application du présent paragraphe, en ce qui concerne la forme de la notification préalable et de la notification visée à l'alinéa 3, le délai dans lequel la notification préalable intervient et la procédure suivant laquelle l'assujetti peut être tenu d'opérer la déduction suivant l'affectation réelle conformément à l'alinéa 2.”.

Art. 7

L'article 6 entre en vigueur le 1er janvier 2023.

CHAPITRE 5

Communication du numéro d'identification à la T.V.A.

Art. 8

Dans l'article 50, § 1er, alinéa 2, du même Code, remplacé par la loi du 26 novembre 2009 et modifié par la loi du 15 mai 2014, les mots “autres que des produits soumis à accise,” sont abrogés.

HOOFDSTUK 4

Aftrek van belasting

Art. 6

In artikel 46 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wet van 28 december 1992, wordt paragraaf 2 vervangen als volgt:

“§ 2. In afwijkning van paragraaf 1, kan de belastingplichtige, op grond van een voorafgaandelijke kennisgeving aan de administratie belast met de belasting op de toegevoegde waarde, het recht op aftrek uitoefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan.

De belastingplichtige kan worden verplicht om het recht op aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan wanneer de aftrek naar verhouding van de in paragraaf 1 bedoelde breuk leidt tot ongelijkheid in de heffing van de belasting.

De belastingplichtige die, op 31 december 2022, het recht op aftrek uitoefent met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan, doet de in het eerste lid bedoelde kennisgeving vóór 30 juni 2023.

De Koning bepaalt de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf, wat de vorm van de voorafgaandelijke kennisgeving en de in het derde lid bedoelde kennisgeving betreft, de termijn waarin de voorafgaandelijke kennisgeving gebeurt en de procedure volgens dewelke de belastingplichtige kan worden verplicht om het recht op aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik overeenkomstig het tweede lid.”.

Art. 7

Artikel 6 treedt in werking op 1 januari 2023.

HOOFDSTUK 5

Mededeling van het btw-identificatienummer

Art. 8

In artikel 50, § 1, tweede lid, van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 26 november 2009 en gewijzigd bij de wet van 15 mei 2014, worden de woorden “van andere goederen dan accijnsproducten” opgeheven.

Art. 9

À l'article 53*quater* du même Code, inséré par la loi du 28 décembre 1992, remplacé par la loi du 26 novembre 2009 et modifié en dernier lieu par la loi du 2 avril 2021, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, alinéa 3, les mots "autres que des produits soumis à accise," sont abrogés;

2° le paragraphe 2 est remplacé par ce qui suit:

"§ 2. Les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 2°, communiquent leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, ou § 2, alinéa 1er, 1°.

Les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 4° et 5°, communiquent leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, sauf en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l'article 8bis, § 2, ou en vertu de l'article 51, § 2, alinéa 1er, 1°;"

3° le paragraphe 4, alinéa 2 est remplacé par ce qui suit:

"Les membres de l'unité T.V.A. au sens de l'article 4, § 2, communiquent à leurs fournisseurs et à leurs clients le sous-numéro d'identification à la T.V.A. visé à l'article 50, § 2, alinéa 2, lorsque cette unité est redevable de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, sauf en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l'article 8bis, § 2, ou en vertu de l'article 51, § 2, alinéa 1er, 1°, ou lorsque les membres effectuent des prestations de services qui, conformément aux dispositions communautaires, sont réputées avoir lieu dans un autre État membre et pour lesquelles la taxe est due par le preneur de services."

Art. 9

In artikel 53*quater* van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 december 1992, vervangen bij de wet van 26 november 2009 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 2 april 2021, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, derde lid, worden de woorden "van andere goederen dan accijnsproducten" opgeheven;

2° paragraaf 2 wordt vervangen als volgt:

"§ 2. Zij die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 2°, voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd, delen hun btw-identificatienummer aan hun leveranciers mee wanneer zij krachtens artikel 51, § 1, 2°, of § 2, eerste lid, 1°, schuldenaar zijn van de belasting in België.

Zij die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 4° en 5°, voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd, delen hun btw-identificatienummer aan hun leveranciers mee wanneer zij krachtens artikel 51, § 1, 2°, schuldenaar zijn van de belasting in België, behalve in geval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten of van in artikel 8bis, § 2, bedoelde nieuwe vervoermiddelen, of krachtens artikel 51, § 2, eerste lid, 1°";

3° paragraaf 4, tweede lid, wordt vervangen als volgt:

"De leden van de btw-eenheid in de zin van artikel 4, § 2, delen aan hun leveranciers en hun klanten het in artikel 50, § 2, tweede lid, bedoelde sub-btw-identificatienummer mee, wanneer deze eenheid schuldenaar is van de belasting in België krachtens artikel 51, § 1, 2°, behalve in geval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten of van in artikel 8bis, § 2, bedoelde nieuwe vervoermiddelen, of krachtens artikel 51, § 2, eerste lid, 1°, of wanneer de leden diensten verrichten die krachtens de communautaire bepalingen geacht worden plaats te vinden in een andere lidstaat en waarvan de belasting is verschuldigd door de ontvanger van de dienst."

la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux, remplacée par l'arrêté royal du 25 mars 1998, confirmé par la loi du 5 août 2003 et modifiée en dernier lieu par la loi du 27 juin 2021 est complétée par le point 13, rédigé comme suit:

“13. Les prothèses capillaires sur prescription d'un médecin traitant ou d'un dermatologue visées à la partie 1, chapitre 2, section 5, § 1er, de l'annexe à l'arrêté royal du 24 octobre 2002 fixant les procédures, délais et conditions dans lesquelles l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités intervient dans le coût des fournitures visées à l'article 34, alinéa 1er, 20°, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994, lorsqu'elles sont destinées à l'allègement des conséquences d'une maladie chronique ou de longue durée ou d'une incapacité.”.

Art. 17

L'article 16 entre en vigueur le 1er janvier 2022.

Gegeven te Bruxelles, le 20 octobre 2021

PHILIPPE

PAR LE Roi:

Le ministre des Finances,

Vincent VAN PETEGHEM

van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven, vervangen bij het koninklijk besluit van 25 maart 1998, bekrachtigd bij de wet van 5 augustus 2003 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 27 juni 2021, wordt aangevuld met de bepaling onder 13, luidende:

“13. Haarprothesen bedoeld in deel 1, hoofdstuk 2, afdeling 5, § 1, van de bijlage gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de verstrekkingen bedoeld in artikel 34, eerste lid, 20°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, op voorschrift van de behandelende arts of dermatoloog, wanneer ze bestemd zijn voor het verlichten van de gevolgen van een chronische of langdurige ziekte of van een beperking.”.

Art. 17

Artikel 16 treedt in werking op 1 januari 2022.

Donné à Brussel, 20 oktober 2021

FILIP

VAN KONINGSWEGE:

De minister van Financiën,

Vincent VAN PETEGHEM

Code T.V.A. Texte de base	Code T.V.A. Texte adapté à l'avant-projet de loi
<p style="text-align: center;">CHAPITRE VI – Exemptions</p> <p>Section 2 – Autres exemptions</p> <p style="text-align: center;">Article 44, § 2, 11°</p> <p>11° les prestations de services et les livraisons de biens qui leur sont étroitement liées, effectuées par des organismes n'ayant aucun but lucratif, moyennant le paiement d'une cotisation fixée conformément aux statuts, au profit de et dans l'intérêt collectif de leurs membres, à condition que ces organismes poursuivent des objectifs de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique ; le Roi peut imposer des conditions supplémentaires aux fins d'éviter des distorsions de concurrence ;</p> <p style="text-align: center;">Article 44, § 3, 2°, a), troisième tiret</p> <p>§ 3. Sont encore exemptés de la taxe :</p> <p>1° ...</p> <p>2° l'affermage et la location de biens immeubles par nature, à l'exception :</p> <p>a) des prestations de services suivantes : <i>(premier et deuxième tiret) ...</i></p>	<p style="text-align: center;">CHAPITRE VI – Exemptions</p> <p>Section 2 – Autres exemptions</p> <p style="text-align: center;">Article 44, § 2, 11°</p> <p>11° les prestations de services et les livraisons de biens qui leur sont étroitement liées, effectuées par des organismes n'ayant aucun but lucratif, fournies à leurs membres dans leur intérêt collectif, moyennant le paiement d'une cotisation fixée conformément aux statuts, au profit de et dans l'intérêt collectif de leurs membres, à condition que ces organismes poursuivent par des organismes n'ayant aucun but lucratif poursuivant des objectifs de nature politique, syndicale, religieuse, humanitaire, patriotique, philanthropique ou civique, à condition que cette exemption ne soit pas susceptible de provoquer des distorsions de concurrence ; le Roi peut imposer des conditions supplémentaires aux fins d'éviter des distorsions de concurrence ;</p> <p style="text-align: center;">Article 44, § 3, 2°, a), troisième tiret</p> <p>§ 3. Sont encore exemptés de la taxe :</p> <p>1° ...</p> <p>2° l'affermage et la location de biens immeubles par nature, à l'exception :</p> <p>a) des prestations de services suivantes : <i>(premier et deuxième tiret) ...</i></p>

<p>- la fourniture de logements meublés dans les hôtels, motels et établissements où sont hébergés des hôtes payants ; (<i>troisième tiret</i>)</p> <p>(<i>quatrième au septième tiret</i>) ...</p> <p>CHAPITRE VII – Déductions</p> <p>Article 46, § 2</p> <p>§ 1. Lorsque l'assujetti effectue dans l'exercice de son activité économique tant des opérations permettant la déduction sur la base de l'article 45 que d'autres opérations, les taxes ayant grevé les biens et les services qu'il utilise pour cette activité sont déductibles au prorata du montant des premières opérations par rapport au montant total des opérations qu'il effectue.</p> <p>§ 2. Par dérogation au § 1er, le Ministre des Finances ou son délégué peuvent autoriser l'assujetti, à sa demande, à opérer la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services. (<i>première phrase</i>)</p>	<p>- la fourniture, pour une durée inférieure à trois mois, de logements meublés dans les hôtels, et les motels et dans les établissements ayant une fonction similaire où sont hébergés habituellement pour une durée inférieure à trois mois des hôtes payants à moins que ces établissements ne rendent aucun des services connexes suivants : assurer la réception physique des hôtes, la mise à disposition du linge de maison et, lorsque les logements meublés sont fournis pour une période de plus d'une semaine, le remplacement de ce linge de maison au moins une fois par semaine et la fourniture quotidienne du petit-déjeuner, par l'exploitant du logement ou par un tiers pour son compte ; (<i>troisième tiret</i>);</p> <p>(<i>quatrième au septième tiret</i>) ...</p> <p>CHAPITRE VII – Déductions</p> <p>Article 46, § 2</p> <p>§ 1. Lorsque l'assujetti effectue dans l'exercice de son activité économique tant des opérations permettant la déduction sur la base de l'article 45 que d'autres opérations, les taxes ayant grevé les biens et les services qu'il utilise pour cette activité sont déductibles au prorata du montant des premières opérations par rapport au montant total des opérations qu'il effectue.</p> <p>§ 2. Par dérogation au §-paragraphe 1er, le Ministre des Finances ou son délégué peuvent autoriser l'assujetti, à sa demande, peut, sur la base d'une notification préalable à l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée, à opérer la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services. (<i>alinéa 1er</i>)</p>
--	---

<p>Ils peuvent l'obliger à procéder de la sorte lorsque l'application du prorata visé au § 1er aboutit à créer des inégalités dans l'application de la taxe. (<i>deuxième phrase</i>)</p> <p>-</p> <p>-</p> <p>CHAPITRE VIII – Mesures tendant à assurer le paiement de la taxe</p> <p>Article 50, § 1er, alinéa 2</p> <p>§ 1er. L'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée, attribue un numéro d'identification à la T.V.A. comprenant les lettres BE :</p> <p>1° à 3° ... ;</p> <p>4° à tout assujetti lorsqu'il est redevable de la taxe conformément à l'article 51, § 2, alinéa 1er, 1° ;</p>	<p>Ils peuvent l'obliger à procéder de la sorte L'assujetti peut être tenu d'opérer la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services lorsque l'application du prorata visé au §—paragraphe 1er aboutit à créer des inégalités dans l'application de la taxe. (alinéa 2)</p> <p>L'assujetti qui, au 31 décembre 2022, opère la déduction suivant l'affectation réelle de tout ou partie des biens et des services, effectue la notification visée à l'alinéa 1er avant le 30 juin 2023. (alinéa 3)</p> <p>Le Roi détermine les modalités d'application du présent paragraphe, en ce qui concerne la forme de la notification préalable et de la notification visée à l'alinéa 3, le délai dans lequel la notification préalable intervient et la procédure suivant laquelle l'assujetti peut être tenu d'opérer la déduction suivant l'affectation réelle conformément à l'alinéa 2. (alinéa 4)</p> <p>CHAPITRE VIII – Mesures tendant à assurer le paiement de la taxe</p> <p>Article 50, § 1er, alinéa 2</p> <p>§ 1er. L'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée, attribue un numéro d'identification à la T.V.A. comprenant les lettres BE :</p> <p>1° à 3° ... ;</p> <p>4° à tout assujetti lorsqu'il est redevable de la taxe conformément à l'article 51, § 2, alinéa 1er, 1° ;</p>
--	---

<p>5° à tout assujetti établi en Belgique qui effectue des prestations de services qui, conformément aux dispositions communautaires, sont réputées avoir lieu dans un autre Etat membre et pour lesquelles la taxe est due par le preneur de services ;</p> <p>6°. ... (alinéa 1er)</p> <p>Les assujettis visés à l'alinéa 1er, 4° ou 5°, au paragraphe 2 ou qui bénéficient du régime prévu à l'article 56bis ou à l'article 57 ne peuvent utiliser valablement leur numéro pour faire des acquisitions intracommunautaires de biens autres que des produits soumis à accise, que s'ils ont, au préalable, fait la déclaration visée à l'alinéa 1er, 2°, a) ou exercé l'option visée à l'alinéa 1er, 2°, b). (alinéa 2)</p> <p>§ 2. L'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée attribue un numéro d'identification à la T.V.A. comprenant les lettres BE à toute unité T.V.A. au sens de l'article 4, § 2, qui ne réalise que des livraisons de biens ou des prestations de services ne lui ouvrant aucun droit à déduction. (alinéa 1er)</p> <p>Elle attribue également un numéro d'identification à la T.V.A. comprenant les lettres BE aux membres de l'unité T.V.A. visée à l'alinéa 1er. Ce numéro d'identification constitue un sous-numéro d'identification à la T.V.A. de cette unité T.V.A. (alinéa 2)</p>	<p>5° à tout assujetti établi en Belgique qui effectue des prestations de services qui, conformément aux dispositions communautaires, sont réputées avoir lieu dans un autre Etat membre et pour lesquelles la taxe est due par le preneur de services ;</p> <p>6°. ... (alinéa 1er)</p> <p>Les assujettis visés à l'alinéa 1er, 4° ou 5°, au paragraphe 2 ou qui bénéficient du régime prévu à l'article 56bis ou à l'article 57 ne peuvent utiliser valablement leur numéro pour faire des acquisitions intracommunautaires de biens autres que des produits soumis à accise, que s'ils ont, au préalable, fait la déclaration visée à l'alinéa 1er, 2°, a) ou exercé l'option visée à l'alinéa 1er, 2°, b). (alinéa 2)</p> <p>§ 2. L'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée attribue un numéro d'identification à la T.V.A. comprenant les lettres BE à toute unité T.V.A. au sens de l'article 4, § 2, qui ne réalise que des livraisons de biens ou des prestations de services ne lui ouvrant aucun droit à déduction. (alinéa 1er)</p> <p>Elle attribue également un numéro d'identification à la T.V.A. comprenant les lettres BE aux membres de l'unité T.V.A. visée à l'alinéa 1er. Ce numéro d'identification constitue un sous-numéro d'identification à la T.V.A. de cette unité T.V.A. (alinéa 2)</p>
Article 53quater	Article 53quater
<p>§ 1er. Les assujettis identifiés à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 1° et 3° ou § 3, à l'exclusion des unités T.V.A. au sens de l'article 4, § 2, sont tenus de communiquer leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs et à leurs clients. (alinéa 1er)</p> <p>... (alinéa 2)</p>	<p>§ 1er. Les assujettis identifiés à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 1° et 3° ou § 3, à l'exclusion des unités T.V.A. au sens de l'article 4, § 2, sont tenus de communiquer leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs et à leurs clients. (alinéa 1er)</p> <p>... (alinéa 2)</p>

<p>Par dérogation à l'alinéa 1er, les assujettis visés aux articles 56bis et 57 ne sont pas tenus de communiquer leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'ils effectuent des acquisitions intracommunautaires de biens autres que des produits soumis à accise, s'ils n'ont pas dépassé le seuil de 11.200 euros visé à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 1er, et s'ils n'ont pas exercé le droit d'option prévu à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 2. (alinéa 3)</p> <p>... (alinéa 4)</p> <p>§ 2. Les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 2° et 4°, sont tenues de communiquer leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2° ou § 2, alinéa 1er, 1°. (alinéa 1er)</p> <p>Les assujettis auxquels un numéro d'identification à la T.V.A. a été attribué Les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 4° et 5°, ne peuvent pas communiquer communiquer leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'ils acquièrent des biens dans le cadre de ventes à distance de biens importés de territoires tiers ou de pays tiers autres que des produits soumis à accise, s'ils n'ont pas dépassé le seuil de 11.200 euros visé à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 1er, et s'ils n'ont pas exercé le droit d'option prévu à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 2-lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, sauf en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l'article 8bis, § 2, ou en vertu de l'article 51, § 2, alinéa 1er, 1°. (alinéa 2)</p> <p>§ 3. ...</p>	<p>Par dérogation à l'alinéa 1er, les assujettis visés aux articles 56bis et 57 ne sont pas tenus de communiquer leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'ils effectuent des acquisitions intracommunautaires de biens autres que des produits soumis à accise, s'ils n'ont pas dépassé le seuil de 11.200 euros visé à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 1er, et s'ils n'ont pas exercé le droit d'option prévu à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 2. (alinéa 3)</p> <p>... (alinéa 4)</p> <p>§ 2. Les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 2° et 4°, sont tenues de communiquer communiquer leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, ou § 2, alinéa 1er, 1°. (alinéa 1er)</p> <p>Les assujettis auxquels un numéro d'identification à la T.V.A. a été attribué Les personnes identifiées à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, § 1er, alinéa 1er, 4° et 5°, ne peuvent pas communiquer communiquer leur numéro d'identification à la T.V.A. à leurs fournisseurs lorsqu'ils acquièrent des biens dans le cadre de ventes à distance de biens importés de territoires tiers ou de pays tiers autres que des produits soumis à accise, s'ils n'ont pas dépassé le seuil de 11.200 euros visé à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 1er, et s'ils n'ont pas exercé le droit d'option prévu à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2, 2°, alinéa 2-lorsqu'elles sont redevables de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2°, sauf en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l'article 8bis, § 2, ou en vertu de l'article 51, § 2, alinéa 1er, 1°. (alinéa 2)</p> <p>§ 3. ...</p>
---	---

<p>§ 4. ... (alinéa 1er)</p> <p>Les membres de l'unité T.V.A. au sens de l'article 4, § 2, sont tenus de communiquer à leurs fournisseurs et à leurs clients le sous-numéro d'identification à la T.V.A. visé à l'article 50, § 2, alinéa 2, lorsque cette unité est redevable de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2° ou § 2, alinéa 1er, 1°, ou lorsque les membres effectuent des prestations de services qui, conformément aux dispositions communautaires, sont réputées avoir lieu dans un autre Etat membre et pour lesquelles la taxe est due par le preneur de services. (alinéa 2)</p>	<p>§ 4. ... (alinéa 1er)</p> <p>Les membres de l'unité T.V.A. au sens de l'article 4, § 2, sont tenus de communiquer communiquent à leurs fournisseurs et à leurs clients le sous-numéro d'identification à la T.V.A. visé à l'article 50, § 2, alinéa 2, lorsque cette unité est redevable de la taxe en Belgique en vertu de l'article 51, § 1er, 2° ou § 2, alinéa 1er, 1°, sauf en cas d'acquisitions intracommunautaires de produits soumis à accise ou de moyens de transport neufs au sens de l'article 8bis, § 2, ou en vertu de l'article 51, § 2, alinéa 1er, 1°, ou lorsque les membres effectuent des prestations de services qui, conformément aux dispositions communautaires, sont réputées avoir lieu dans un autre État membre et pour lesquelles la taxe est due par le preneur de services. (alinéa 2)</p>
CHAPITRE IX – Régimes particuliers	CHAPITRE IX – Régimes particuliers
Section 1 ^e – Petites entreprises	Section 1 ^e – Petites entreprises
Article 56	Article 56
§§ 1er à 5. ...	§§ 1er à 5. ...
-	<p>§ 6. L'assujetti qui est soumis au régime normal de la taxe ou au régime de la franchise de la taxe visé à l'article 56bis ne peut plus exercer l'option visée au paragraphe 4, alinéa 4, en vue de bénéficier de l'application des bases forfaitaires visées au paragraphe 1er à partir du 1er janvier 2022. (alinéa 1er)</p>

<p>-</p> <p>Section 2 – Exploitations agricoles</p> <p>Article 57, § 2</p> <p>§ 2. Les taxes qui ont grevé les éléments constitutifs du prix desdites livraisons et prestations effectuées par l'exploitant agricole, lui sont remboursées par versement de compensations forfaitaires. (alinéa 1er)</p> <p>La compensation forfaitaire résulte de l'application des pourcentages de compensation forfaitaires au prix hors taxe :</p> <p>1° des produits agricoles que les agriculteurs forfaiteurs ont livrés à des assujettis autres que ceux bénéficiant à l'intérieur du pays, du régime forfaitaire prévu au présent article ;</p> <p>2° des produits agricoles que les agriculteurs forfaiteurs ont livrés, dans les conditions prévues à l'article 39bis, alinéa 1er, 1°, à des personnes morales non assujetties qui ne bénéficient pas, dans l'Etat membre d'arrivée de l'expédition ou du transport des produits agricoles ainsi livrés, de la dérogation prévue à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2 ;</p> <p>3° des prestations de services agricoles effectuées par des agriculteurs forfaiteurs pour des assujettis autres que ceux qui bénéficient, à l'intérieur du pays, du régime forfaitaire prévu au présent article. (alinéa 2)</p> <p>Cette compensation exclut toute autre forme de déduction. (alinéa 3)</p>	<p>L'assujetti qui commence son activité économique à partir du 1er janvier 2022 ne peut bénéficier de l'application des bases forfaitaires visées au paragraphe 1er. (alinéa 2)</p> <p>§ 7. Le présent article cesse d'être en vigueur le 1er janvier 2028.</p> <p>Section 2 – Exploitations agricoles</p> <p>Article 57, § 2</p> <p>§ 2. Les taxes qui ont grevé les éléments constitutifs du prix desdites livraisons et prestations effectuées par l'exploitant agricole, lui sont remboursées par versement de compensations forfaitaires. (alinéa 1er)</p> <p>La compensation forfaitaire résulte de l'application des pourcentages de compensation forfaitaires au prix hors taxe :</p> <p>1° des produits agricoles que les agriculteurs forfaiteurs ont livrés à des assujettis autres que ceux bénéficiant à l'intérieur du pays, du régime forfaitaire prévu au présent article ;</p> <p>2° des produits agricoles que les agriculteurs forfaiteurs ont livrés, dans les conditions prévues à l'article 39bis, alinéa 1er, 1°, à des personnes morales non assujetties qui ne bénéficient pas, dans l'Etat membre d'arrivée de l'expédition ou du transport des produits agricoles ainsi livrés, de la dérogation prévue à l'article 25ter, § 1er, alinéa 2 ;</p> <p>3° des prestations de services agricoles effectuées par des agriculteurs forfaiteurs pour des assujettis autres que ceux qui bénéficient, à l'intérieur du pays, du régime forfaitaire prévu au présent article. (alinéa 2)</p> <p>Cette compensation exclut toute autre forme de déduction. (alinéa 3)</p>
--	--

<p>-</p> <p>Article 57, §§ 6 et 7, alinéa 1er</p> <p>§ 6. Les exploitants agricoles restent cependant soumis à toutes les obligations incombant aux assujettis :</p> <p>1° lorsque l'activité est exercée sous la forme d'une société qui n'est pas agréée comme entreprise agricole visée à l'article 8:2 du Code des sociétés et des associations ;</p> <p>2° Lorsqu'ils ont déjà la qualité d'assujetti en raison de l'exercice d'une autre activité, à moins qu'ils ne soient soumis, pour cette activité, au régime particulier prévu aux articles 56 ou 56bis.</p> <p>-</p>	<p>Les pourcentages de compensation forfaitaire sont déterminés sur la base des données macroéconomiques des trois dernières années relatives exclusivement aux exploitants agricoles soumis au régime visé au présent article. Les pourcentages sont arrondis au demi-pourcent inférieur. Ils ne peuvent entraîner, dans le chef des exploitants agricoles soumis au régime visé au présent article, un remboursement supérieur au montant de la charge de taxe en amont. (alinéa 4)</p> <p>Article 57, §§ 6 et 7, alinéa 1er</p> <p>§ 6. Les exploitants agricoles restent cependant soumis à toutes les obligations incombant aux assujettis :</p> <p>1° lorsque l'activité est exercée sous la forme d'une société avec personnalité juridique qui n'est pas agréée comme entreprise agricole visée à l'article 8:2 du Code des sociétés et des associations ;</p> <p>2° lorsqu'ils ont déjà la qualité d'assujetti en raison de l'exercice d'une autre activité, à moins qu'ils ne soient soumis, pour cette activité, au régime particulier prévu aux articles 56 ou 56bis à l'article 56bis. (alinéa 1er)</p> <p>Par dérogation à l'alinéa 1er, 2°, les exploitants agricoles conservent le bénéfice du régime établi par le présent article en ce qui concerne leur activité couverte par ce régime lorsqu'ils réalisent par ailleurs, de manière accessoire à cette activité, des opérations pour lesquelles ils sont soumis au régime normal ou au régime visé à l'article 56, qui répondent aux conditions suivantes :</p> <p>1° ces opérations sont liées de par leur nature à leur activité principale d'exploitant agricole;</p>
--	---

<p>§ 7. Le Roi règle l'application du régime établi par le présent article et, notamment, il définit l'exploitant agricole et fixe les pourcentages forfaitaires de compensation. (alinéa 1er)</p> <p>Section 4 – Régimes particuliers applicables aux services fournis à des non-assujettis, aux ventes à distance de biens ou à certaines livraisons à l'intérieur d'un État membre</p> <p>Sous-section 3 – Régime particulier applicable aux ventes à distance intracommunautaires de biens, aux livraisons de biens à l'intérieur d'un État membre effectuées par des interfaces électroniques facilitant ces livraisons et aux services fournis par des assujettis établis sur le territoire de la Communauté, mais non dans l'État membre de consommation</p> <p>Article 58quater, § 6</p> <p>§ 6. (alinéa 1er à 3) ...</p>	<p>2° le chiffre d'affaires, hors T.V.A., généré par ces opérations ne dépasse pas, au cours de l'année civile en cours et n'a pas dépassé, au cours de l'année civile qui précède 30 p.c. du chiffre d'affaires total des exploitants agricoles. (alinéa 2)</p> <p>Le Roi détermine la liste des opérations qui satisfont aux conditions visées à l'alinéa 2. (alinéa 3)</p> <p>§ 7. Le Roi règle l'application du régime établi par le les modalités d'application du présent article et, notamment, il définit l'exploitant agricole et fixe les pourcentages forfaitaires de compensation en ce qui concerne la définition de l'exploitant agricole, les pourcentages forfaitaires de compensation et les formalités administratives nécessaires au contrôle effectif de l'application de ce régime. (alinéa 1er)</p> <p>Section 4 – Régimes particuliers applicables aux services fournis à des non-assujettis, aux ventes à distance de biens ou à certaines livraisons à l'intérieur d'un État membre</p> <p>Sous-section 3 – Régime particulier applicable aux ventes à distance intracommunautaires de biens, aux livraisons de biens à l'intérieur d'un État membre effectuées par des interfaces électroniques facilitant ces livraisons et aux services fournis par des assujettis établis sur le territoire de la Communauté, mais non dans l'État membre de consommation</p> <p>Article 58quater, § 6</p> <p>§ 6. (alinéa 1er à 3) ...</p>
--	---

<p>En ce qui concerne les livraisons visées à l'alinéa 2, 1°, la déclaration comporte également le numéro individuel d'identification à la T.V.A. ou le numéro d'enregistrement fiscal attribué par chaque État membre à partir duquel ces biens sont expédiés ou transportés. (<i>alinéa 4</i>)</p> <p>En ce qui concerne les livraisons visées à l'alinéa 2, 2°, la déclaration comprend également le numéro individuel d'identification à la T.V.A. ou le numéro d'enregistrement fiscal attribué par chaque État membre à partir duquel ces biens sont expédiés ou transportés, le cas échéant. (<i>alinéa 5</i>)</p> <p>(<i>alinéa 6 à 9</i>) ...</p> <p style="text-align: center;">Sous-section 4 – Régime particulier applicable aux ventes à distance de biens importés de territoires tiers ou de pays tiers</p> <p style="text-align: center;">Article 58quinquies, § 9</p> <p>§ 9. Le Roi détermine les formalités à observer relativement à la déclaration des opérations effectuées, au paiement de la taxe due, à la tenue d'une comptabilité appropriée et à la restitution des taxes en amont.</p>	<p>En ce qui concerne les livraisons visées à l'alinéa 23, 1°, la déclaration comporte également le numéro individuel d'identification à la T.V.A. ou le numéro d'enregistrement fiscal attribué par chaque État membre à partir duquel ces biens sont expédiés ou transportés. (<i>alinéa 4</i>)</p> <p>En ce qui concerne les livraisons visées à l'alinéa 23, 2°, la déclaration comprend également le numéro individuel d'identification à la T.V.A. ou le numéro d'enregistrement fiscal attribué par chaque État membre à partir duquel ces biens sont expédiés ou transportés, le cas échéant. (<i>alinéa 5</i>)</p> <p>(<i>alinéa 6 à 9</i>) ...</p> <p style="text-align: center;">Sous-section 4 – Régime particulier applicable aux ventes à distance de biens importés de territoires tiers ou de pays tiers</p> <p style="text-align: center;">Article 58quinquies, § 9</p> <p>§ 9. Le Roi détermine les formalités à observer relativement à la déclaration des opérations effectuées, au paiement de la taxe due, à la tenue d'une comptabilité appropriée et, à la restitution des taxes en amont et aux formalités que doit remplir l'intermédiaire visé au paragraphe 3, alinéa 1er pour pouvoir être désigné.</p>
---	--

CHAPITRE XII – Restitutions	CHAPITRE XII – Restitutions
Article 76	Article 76
<p>§ 1. Sans préjudice de l'application de l'article 334 de la loi-programme du 27 décembre 2004, lorsque le montant des déductions prévues par les articles 45 à 48 excède à la fin de l'année civile le montant des taxes dues par l'assujetti identifié à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, qui est tenu au dépôt de la déclaration visée à l'article 53, § 1er, alinéa 1er, 2°, l'excédent est restitué, aux conditions fixées par le Roi, dans les trois mois sur demande expresse de l'assujetti ou de son représentant responsable visé à l'article 55, §§ 1er ou 2. (<i>alinéa 1er</i>)</p>	<p>§ 1. Sans préjudice de l'application de l'article 334 de la loi-programme du 27 décembre 2004, lorsque le montant des déductions prévues par les articles 45 à 48 excède à la fin de l'année civile le montant des taxes dues par l'assujetti identifié à la taxe sur la valeur ajoutée conformément à l'article 50, qui est tenu au dépôt de la déclaration visée à l'article 53, § 1er, alinéa 1er, 2°, l'excédent est restitué, aux conditions fixées par le Roi, dans les trois mois sur demande expresse de l'assujetti ou de son représentant responsable visé à l'article 55, §§ 1er ou 2. (<i>alinéa 1er</i>)</p>
<p>Lorsqu'il s'agit d'assujettis représentés par une personne préalablement agréée conformément à l'article 55, § 3, alinéa 2, la demande visée à l'<i>alinéa 1er</i> est introduite par cette personne préalablement agréée. (<i>alinéa 2</i>)</p>	<p>Lorsqu'il s'agit d'assujettis représentés par une personne préalablement agréée conformément à l'article 55, § 3, alinéa 2, la demande visée à l'<i>alinéa 1er</i> est introduite par cette personne préalablement agréée. (<i>alinéa 2</i>)</p>
<p>Le Roi peut prévoir la restitution de l'excédent avant la fin de l'année civile dans les cas qu'il détermine et aux conditions qu'il fixe. (<i>alinéa 3</i>)</p>	<p>Le Roi peut prévoir la restitution de l'excédent avant la fin de l'année civile dans les cas qu'il détermine et aux conditions qu'il fixe. (<i>alinéa 3</i>)</p>
<p>-</p>	<p>L'excédent restituatable fait l'objet d'une retenue, sans distinguer si l'assujetti a opté ou non pour la restitution :</p> <p>1° à concurrence d'une dette d'impôt de cet assujetti à apurer au profit de l'administration si cette dette d'impôt ne constitue pas une créance certaine, liquide et exigible, en tout ou en partie ;</p>

<p>-</p> <p>-</p> <p>En ce qui concerne les conditions visées au présent paragraphe, le Roi peut prévoir, au profit de l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée une retenue valant saisie-arrêt conservatoire au sens de l'article 1445 du Code judiciaire. (alinéa 4)</p> <p>§ 2. L'assujetti qui n'est pas visé au § 1er peut récupérer par voie de restitution les taxes ayant grevé les biens et les services qui lui ont été fournis, les biens qu'il a importés et les acquisitions intracommunautaires de biens qu'il a effectuées, dans la mesure où ces taxes sont déductibles conformément aux articles 45 à 48. (alinéa 1er)</p>	<p>2° lorsqu'il existe des présomptions sérieuses ou des preuves que la déclaration ou les déclarations visées à l'article 53, § 1er, alinéa 1er, 2°, relatives à des périodes antérieures contiennent des données inexactes et qu'elles laissent entrevoir une dette d'impôt sans que la réalité de celle-ci puisse toutefois être établie avant le moment de l'ordonnancement ou de l'opération équivalente à un paiement, afin de permettre à l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée de vérifier la véracité de ces données. (alinéa 4)</p> <p>Pour l'application de la retenue visée à l'alinéa 4, la condition exigée par l'article 1413 du Code judiciaire est censée être remplie, sauf preuve contraire. (alinéa 5)</p> <p>En ce qui concerne les conditions visées au présent paragraphe, le Roi peut prévoir, au profit de l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée une La retenue valant visée à l'alinéa 4 vaut saisie-arrêt conservatoire au sens de l'article 1445 du Code judiciaire. Le Roi détermine les modalités d'application de cette retenue. (alinéa 6)</p> <p>§ 2. L'assujetti qui n'est pas visé au § 1er peut récupérer par voie de restitution les taxes ayant grevé les biens et les services qui lui ont été fournis, les biens qu'il a importés et les acquisitions intracommunautaires de biens qu'il a effectuées, dans la mesure où ces taxes sont déductibles conformément aux articles 45 à 48 Sans préjudice de l'application de l'article 334 de la loi-programme du 27 décembre 2004, lorsque le montant des taxes à régulariser excède le montant des taxes dues par l'assujetti ou la personne morale non assujettie qui est tenu au dépôt de la déclaration visée à l'article 53ter, 1°, l'excédent est restitué dans les trois mois. (alinéa 1er)</p>
---	--

<p>Le Roi règle les modalités d'application du présent paragraphe, lorsque la restitution doit se faire conformément aux règles de remboursement contenues dans la directive 2008/9/CE. (alinéa 2)</p> <p>-</p> <p>-</p> <p>-</p>	<p>Le Roi règle les modalités détermine les conditions d'application du présent de ce paragraphe, lorsque la restitution doit se faire conformément aux règles de remboursement contenues dans la directive 2008/9/CE en ce qui concerne la procédure à suivre, les délais à respecter et les formalités. (alinéa 2)</p> <p>L'excédent restituable fait l'objet d'une retenue, sans distinguer si l'assujetti a opté ou non pour la restitution :</p> <p>1° à concurrence d'une dette d'impôt de cet assujetti à apurer au profit de l'administration si cette dette d'impôt ne constitue pas une créance certaine, liquide et exigible, en tout ou en partie ;</p> <p>2° lorsqu'il existe des présomptions sérieuses ou des preuves que la déclaration visée à l'article 53ter, 1°, contient des données inexactes et qu'elle laisse entrevoir une dette d'impôt sans que la réalité de celle-ci puisse toutefois être établie avant le moment de l'ordonnancement ou de l'opération équivalente à un paiement, afin de permettre à l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée de vérifier la véracité de ces données. (alinéa 3)</p> <p>Pour l'application de la retenue visée à l'alinéa 3, la condition exigée par l'article 1413 du Code judiciaire est censée être remplie, sauf preuve contraire. (alinéa 4)</p> <p>La retenue visée à l'alinéa 3 vaut saisie-arrêt conservatoire au sens de l'article 1445 du Code judiciaire. Le Roi détermine les modalités d'application de cette retenue. (alinéa 5)</p>
---	--

	<p>-</p> <p>§ 3. L'assujetti qui n'est pas visé aux paragraphes 1er ou 2 peut récupérer par voie de restitution les taxes ayant grevé les biens et les services qui lui ont été fournis, les biens qu'il a importés et les acquisitions intracommunautaires de biens qu'il a effectuées, dans la mesure où ces taxes sont déductibles conformément aux articles 45 à 48. (alinéa 1er)</p> <p>Le Roi détermine les conditions d'application du présent paragraphe en ce qui concerne la procédure à suivre, les délais à respecter et les formalités. (alinéa 2)</p> <p>Lorsque la restitution doit être effectuée conformément aux dispositions relatives au remboursement contenues dans la directive 86/560/CEE ou la directive 2008/9/CE, le Roi règle les modalités d'application du présent paragraphe, en ce qui concerne le champ d'application personnel, les taxes pour lesquelles un remboursement peut être demandé, la procédure à suivre, les formalités, la période de remboursement, les montants minimum, les délais à respecter et les corrections à apporter, tout en veillant à ce que le remboursement sur la base de la directive 86/560/CEE soit accordé, lorsque cette directive le permet, aux mêmes conditions que celles qui sont applicables au remboursement sur la base de la directive 2008/9/CE. Le Roi peut à cet effet déroger à l'article 82bis. (alinéa 3)</p>
--	--

<p>Arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant les taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux</p> <p>Annexe</p> <p>Rubrique A</p> <p>XXIII. Divers</p> <p>[1. à 12.]</p> <p>-</p>	<p>Arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant les taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux</p> <p>Annexe</p> <p>Rubrique A</p> <p>XXIII. Divers</p> <p>[1. à 12.]</p> <p>13. Les prothèses capillaires sur prescription d'un médecin traitant ou d'un dermatologue visées à la partie 1, chapitre 2, section 5, § 1er, de l'annexe à l'arrêté royal du 24 octobre 2002 fixant les procédures, délais et conditions dans lesquelles l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités intervient dans le coût des fournitures visées à l'article 34, alinéa 1er, 20°, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994, lorsqu'elles sont destinées à l'allègement des conséquences d'une maladie chronique ou de longue durée ou d'une incapacité.</p>
--	--

Btw-Wetboek Basistekst	Btw-Wetboek Tekst aangepast aan het voorontwerp van wet
HOOFDSTUK VI – Vrijstellingen	HOOFDSTUK VI – Vrijstellingen
Afdeling 2 – Andere vrijstellingen	Afdeling 2 – Andere vrijstellingen
Artikel 44, § 2, 11°	Artikel 44, § 2, 11°
11° de diensten en de nauw daarmee samenhangende leveringen van goederen ten behoeve en in het gemeenschappelijk belang van hun leden, verricht tegen betaling van een krachtens de statuten bepaalde bijdrage, door instellingen die geen winst beogen en doeinden van politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandslievende, filantropische of staatsburgerlijke aard nastreven; de Koning kan, ter voorkoming van concurrentieverstoring, de vrijstelling afhankelijk maken van aanvullende voorwaarden;	11° de diensten en de nauw daarmee samenhangende leveringen van goederen ten behoeve en in het gemeenschappelijk belang van hun leden, verricht tegen betaling van een krachtens de statuten bepaalde bijdrage, door instellingen die geen winst beogen en doeinden van politieke, syndicale, religieuze, levensbeschouwelijke, vaderlandslievende, filantropische of staatsburgerlijke aard nastreven, op voorwaarde dat deze vrijstelling niet tot concurrentieverstoring kan leiden; de Koning kan, ter voorkoming van concurrentieverstoring, de vrijstelling afhankelijk maken van aanvullende voorwaarden;
Artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje	Artikel 44, § 3, 2°, a), derde streepje
§ 3. Van de belasting zijn nog vrijgesteld:	§ 3. Van de belasting zijn nog vrijgesteld:
1° ...	1° ...
2° de verpachting en de verhuur van uit hun aard onroerende goederen, met uitzondering van:	2° de verpachting en de verhuur van uit hun aard onroerende goederen, met uitzondering van:
a) de volgende diensten: <i>(eerste en tweede streepje) ...</i>	a) de volgende diensten: <i>(eerste en tweede streepje) ...</i>

<p>- het verschaffen van gemeubeld logies in hotels, motels en in inrichtingen waar aan betalende gasten onderdak wordt verleend; (<i>derde streepje</i>)</p> <p>(<i>vierde tot zevende streepje</i>) ...</p> <p>HOOFDSTUK VII – Aftrek van belasting</p> <p>Artikel 46, § 2</p> <p>§ 1. Wanneer de belastingplichtige in de uitoefening van zijn economische activiteit ook andere handelingen verricht dan handelingen waarvoor op grond van artikel 45 aanspraak op aftrek bestaat, wordt de belasting ter zake van de voor die activiteit gebruikte goederen en diensten in aftrek gebracht naar verhouding van de breuk gevormd door het bedrag van de laatstbedoelde handelingen en het totale bedrag van de door de betrokken verrichte handelingen.</p> <p>§ 2. In afwijkning van § 1 kan door of vanwege de Minister van Financiën aan de belastingplichtige, op zijn verzoek, vergunning worden verleend om het recht op aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan. (<i>eerste zin</i>)</p>	<p>- het verschaffen, voor een periode van minder dan drie maanden, van gemeubeld logies in hotels, motels en in inrichtingen met een soortgelijke functie waar gewoonlijk aan betalende gasten onderdak wordt verleend voor een periode van minder dan drie maanden, tenzij die inrichtingen geen van de volgende nauw samenhangende diensten verrichten: instaan voor het fysiek onthaal van de gasten, de terbeschikkingstelling van huishoudlinnen en, wanneer het gemeubeld logies wordt verstrekt voor een periode van meer dan een week, de vervanging ervan tenminste eenmaal per week, en het dagelijks verschaffen van het ontbijt, door de exploitant van het logies of door een derde voor zijn rekening; (<i>derde streepje</i>)</p> <p>(<i>vierde tot zevende streepje</i>) ...</p> <p>HOOFDSTUK VII – Aftrek van belasting</p> <p>Artikel 46, § 2</p> <p>§ 1. Wanneer de belastingplichtige in de uitoefening van zijn economische activiteit ook andere handelingen verricht dan handelingen waarvoor op grond van artikel 45 aanspraak op aftrek bestaat, wordt de belasting ter zake van de voor die activiteit gebruikte goederen en diensten in aftrek gebracht naar verhouding van de breuk gevormd door het bedrag van de laatstbedoelde handelingen en het totale bedrag van de door de betrokken verrichte handelingen.</p> <p>§ 2. In afwijkning van §-paragraaf 1, kan door of vanwege de Minister van Financiën aan de belastingplichtige, op zijn verzoek, vergunning worden verleend om op grond van een voorafgaandelijke kennisgeving aan de administratie belast met de belasting op de toegevoegde waarde, het recht op aftrek uit te oefenen uitoefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan. (<i>eerste lid</i>)</p>
--	---

<p>De belastingplichtige kan door of vanwege de Minister van Financiën worden verplicht op die wijze te handelen, wanneer de aftrek naar verhouding van de in § 1 genoemde breuk leidt tot ongelijkheid in de heffing van de belasting. (<i>tweede zin</i>)</p> <p>-</p> <p>-</p> <p>HOOFDSTUK VIII – Regeling voor de voldoening van de belasting</p> <p>Artikel 50, § 1, tweede lid</p> <p>§ 1. De administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde kent een btw-identificatienummer toe dat de letters BE bevat:</p> <p>1° tot 3° ...;</p> <p>4° aan elke belastingplichtige als hij schuldenaar is van de belasting krachtens artikel 51, § 2, eerste lid, 1°;</p>	<p>De belastingplichtige kan door of vanwege de Minister van Financiën worden verplicht op die wijze te handelen, om het recht op aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan wanneer de aftrek naar verhouding van de in §–paragraaf 1 genoemde bedoelde breuk leidt tot ongelijkheid in de heffing van de belasting. (<i>tweede lid</i>)</p> <p>De belastingplichtige die, op 31 december 2022, het recht op aftrek uitoefent met inachtneming van het werkelijk gebruik van de goederen en diensten of van een deel daarvan, doet de in het eerste lid bedoelde kennisgeving vóór 30 juni 2023. (derde lid)</p> <p>De Koning bepaalt de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf, wat de vorm van de voorafgaandijke kennisgeving en de in het derde lid bedoelde kennisgeving betreft, de termijn waarin de voorafgaandijke kennisgeving gebeurt en de procedure volgens dewelke de belastingplichtige kan worden verplicht om het recht op aftrek uit te oefenen met inachtneming van het werkelijk gebruik overeenkomstig het tweede lid. (<i>vierde lid</i>)</p> <p>HOOFDSTUK VIII – Regeling voor de voldoening van de belasting</p> <p>Artikel 50, § 1, tweede lid</p> <p>§ 1. De administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde kent een btw-identificatienummer toe dat de letters BE bevat:</p> <p>1° tot 3° ...;</p> <p>4° aan elke belastingplichtige als hij schuldenaar is van de belasting krachtens artikel 51, § 2, eerste lid, 1°;</p>
---	--

<p>In afwijking van het eerste lid zijn de belastingplichtigen bedoeld in de artikelen 56bis en 57 er niet toe gehouden hun btw-identificatienummer mee te delen aan hun leveranciers wanneer zij intracommunautaire verwervingen van andere goederen dan accijnsproducten verrichten, indien zij de drempel van 11.200 euro bedoeld in artikel 25ter, § 1, tweede lid, 2°, eerste lid, niet hebben overschreden en indien zij het in artikel 25ter, § 1, tweede lid, 2°, tweede lid, bedoelde keuzerecht niet hebben uitgeoefend. (<i>derde lid</i>)</p>	<p>In afwijking van het eerste lid zijn de belastingplichtigen bedoeld in de artikelen 56bis en 57 er niet toe gehouden hun btw-identificatienummer mee te delen aan hun leveranciers wanneer zij intracommunautaire verwervingen van andere goederen dan accijnsproducten verrichten, indien zij de drempel van 11.200 euro bedoeld in artikel 25ter, § 1, tweede lid, 2°, eerste lid, niet hebben overschreden en indien zij het in artikel 25ter, § 1, tweede lid, 2°, tweede lid, bedoelde keuzerecht niet hebben uitgeoefend. (<i>derde lid</i>)</p>
<p>... (<i>vierde lid</i>)</p>	<p>... (<i>vierde lid</i>)</p>
<p>§ 2. Zij die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 2° en 4°, voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd, moeten hun btw-identificatienummer aan hun leveranciers mededelen wanneer zij krachtens artikel 51, § 1, 2° of § 2, eerste lid, 1°, schuldenaar zijn van de belasting in België. (<i>eerste lid</i>)</p>	<p>§ 2. Zij die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 2° en 4°, voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd, moeten delen hun btw-identificatienummer aan hun leveranciers mededelen mee wanneer zij krachtens artikel 51, § 1, 2°, of § 2, eerste lid, 1°, schuldenaar zijn van de belasting in België. (<i>eerste lid</i>)</p>
<p>De belastingplichtigen die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 4°, voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd mogen hun btw-identificatienummer niet meedelen aan hun leveranciers wanneer ze goederen aanschaffen in het kader van afstandsverkopen van goederen ingevoerd uit derdelandsgebieden of derde landen, andere dan accijnsproducten, indien zij de drempel van 11.200 euro bedoeld in artikel 25ter, § 1, tweede lid, 2°, eerste lid, niet hebben overschreden en indien zij het in artikel 25ter, § 1, tweede lid, 2°, tweede lid, bedoelde keuzerecht niet hebben uitgeoefend. (<i>tweede lid</i>)</p>	<p>De belastingplichtigen Zij die overeenkomstig artikel 50, § 1, eerste lid, 4° en 5°, voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd, mogen delen hun btw-identificatienummer niet meedelen aan hun leveranciers mee wanneer ze goederen aanschaffen in het kader van afstandsverkopen van goederen ingevoerd uit derdelandsgebieden of derde landen, andere dan accijnsproducten, indien zij de drempel van 11.200 euro bedoeld in artikel 25ter, § 1, tweede lid, 2°, eerste lid, niet hebben overschreden en indien zij het in artikel 25ter, § 1, tweede lid, 2°, tweede lid, bedoelde keuzerecht niet hebben uitgeoefend zij krachtens artikel 51, § 1, 2°, schuldenaar zijn van de belasting in België, behalve in geval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten of van in artikel 8bis, § 2, bedoelde nieuwe vervoermiddelen, of krachtens artikel 51, § 2, eerste lid, 1°. (<i>tweede lid</i>)</p>
<p>§ 3. ...</p>	<p>§ 3. ...</p>

§ 4. ... (eerste lid)	§ 4. (eerste lid)
De leden van de btw-eenheid in de zin van artikel 4, § 2, zijn gehouden aan hun leveranciers en hun klanten het sub-btw-identificatienummer bedoeld in artikel 50, § 2, tweede lid, mee te delen, wanneer deze eenheid krachtens artikel 51, § 1, 2° of § 2, eerste lid, 1°, schuldenaar is van de belasting in België, of wanneer de leden diensten verrichten die krachtens de communautaire bepalingen geacht worden plaats te vinden in een andere lidstaat en waarvan de belasting is verschuldigd door de ontvanger van de dienst. (<i>tweede lid</i>)	De leden van de btw-eenheid in de zin van artikel 4, § 2, zijn gehouden delen aan hun leveranciers en hun klanten het sub-btw-identificatienummer bedoeld in artikel 50, § 2, tweede lid, mee te delen in artikel 50, § 2, tweede lid, bedoelde sub-btw-identificatienummer mee, wanneer deze eenheid krachtens artikel 51, § 1, 2° of § 2, eerste lid, 1°, schuldenaar is van de belasting in België schuldenaar is van de belasting in België krachtens artikel 51, § 1, 2°, behalve in geval van intracommunautaire verwervingen van accijnsproducten of van in artikel 8bis, § 2, bedoelde nieuwe vervoermiddelen, of krachtens artikel 51, § 2, eerste lid, 1°, of wanneer de leden diensten verrichten die krachtens de communautaire bepalingen geacht worden plaats te vinden in een andere lidstaat en waarvan de belasting is verschuldigd door de ontvanger van de dienst. (<i>tweede lid</i>)
HOOFDSTUK IX – Bijzondere regelingen	HOOFDSTUK IX – Bijzondere regelingen
Afdeling 1 – Kleine ondernemingen	Afdeling 1 – Kleine ondernemingen
Artikel 56	Artikel 56
§§ 1 tot 5. ...	§§ 1 tot 5. ...
-	§ 6. De aan de normale regeling van de belasting of aan de in artikel 56bis bedoelde vrijstellingsregeling van de belasting onderworpen belastingplichtige, kan de optie bedoeld in paragraaf 4, vierde lid, niet meer uitoefenen om vanaf 1 januari 2022 gebruik te maken van de forfaitaire grondslagen bedoeld in paragraaf 1. (<i>eerste lid</i>)

<p>-</p> <p>Afdeling 2 – Landbouwondernemingen</p> <p>Artikel 57, § 2</p> <p>§ 2. De belasting geheven van de onderscheiden bestanddelen van de prijs van de genoemde leveringen en diensten die de landbouwondernemer verricht wordt hem bij wijze van forfataire compensaties terugbetaald. (<i>eerste lid</i>)</p> <p>De forfataire compensatie vloeit voort uit de toepassing van de forfataire compensatiepercentages op de prijs, exclusief belasting:</p> <p>1° van de landbouwproducten die de forfatair belaste landbouwers hebben geleverd aan andere belastingplichtigen dan die welke in het binnenland onder de forfataire regeling van dit artikel vallen;</p> <p>2° van de landbouwproducten die de forfatair belaste landbouwers onder de voorwaarden van artikel 39bis, eerste lid, 1°, hebben geleverd aan niet-belastingplichtige rechtspersonen op wie in de Lid-Staat van aankomst van de verzending of het vervoer van de aldus geleverde landbouwproducten de in artikel 25ter, § 1, tweede lid, omschreven afwijking niet toepasselijk is;</p> <p>3° van de landbouwdiensten die worden verricht door forfatair belaste landbouwers voor andere belastingplichtigen dan die welke in het binnenland onder de forfataire regeling bepaald in dit artikel vallen. (<i>tweede lid</i>)</p> <p>Deze compensatie sluit elke andere vorm van aftrek uit. (<i>derde lid</i>)</p>	<p>De belastingplichtige die zijn economische activiteit aanvangt vanaf 1 januari 2022, kan de in paragraaf 1 bedoelde forfataire grondslagen niet toepassen. (<i>tweede lid</i>)</p> <p>§ 7. Dit artikel treedt buiten werking op 1 januari 2028.</p> <p>Afdeling 2 – Landbouwondernemingen</p> <p>Artikel 57, § 2</p> <p>§ 2. De belasting geheven van de onderscheiden bestanddelen van de prijs van de genoemde leveringen en diensten die de landbouwondernemer verricht wordt hem bij wijze van forfataire compensaties terugbetaald. (<i>eerste lid</i>)</p> <p>De forfataire compensatie vloeit voort uit de toepassing van de forfataire compensatiepercentages op de prijs, exclusief belasting:</p> <p>1° van de landbouwproducten die de forfatair belaste landbouwers hebben geleverd aan andere belastingplichtigen dan die welke in het binnenland onder de forfataire regeling van dit artikel vallen;</p> <p>2° van de landbouwproducten die de forfatair belaste landbouwers onder de voorwaarden van artikel 39bis, eerste lid, 1°, hebben geleverd aan niet-belastingplichtige rechtspersonen op wie in de Lid-Staat van aankomst van de verzending of het vervoer van de aldus geleverde landbouwproducten de in artikel 25ter, § 1, tweede lid, omschreven afwijking niet toepasselijk is;</p> <p>3° van de landbouwdiensten die worden verricht door forfatair belaste landbouwers voor andere belastingplichtigen dan die welke in het binnenland onder de forfataire regeling bepaald in dit artikel vallen. (<i>tweede lid</i>)</p> <p>Deze compensatie sluit elke andere vorm van aftrek uit. (<i>derde lid</i>)</p>
---	--

<p>-</p> <p>Artikel 57, §§ 6 en 7, eerste lid</p> <p>§ 6. De landbouwondernemers blijven evenwel onderworpen aan alle verplichtingen van belastingplichtigen:</p> <p>1° wanneer de activiteit wordt uitgeoefend onder de vorm van een vennootschap die niet erkend is als landbouwonderneming bedoeld in artikel 8:2 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen;</p> <p>2° wanneer ze reeds belastingplichtige zijn wegens de uitoefening van een andere werkzaamheid behoudens wanneer ze, voor die werkzaamheid, onderworpen zijn aan de bijzondere regeling van de artikelen 56 of 56bis.</p> <p>-</p>	<p>De forfaitaire compensatiepercentages worden bepaald aan de hand van de macro-economische gegevens over de laatste drie jaar betreffende uitsluitend de landbouwondernemers onderworpen aan de regeling bedoeld in dit artikel. De percentages worden afgerond op een half procent naar beneden. Ze mogen niet tot gevolg hebben dat aan de landbouwondernemers onderworpen aan de regeling bedoeld in dit artikel gezamenlijk bedragen worden terugbetaald die hoger zijn dan de belasting-voordruk. (vierde lid)</p> <p>Artikel 57, §§ 6 en 7, eerste lid</p> <p>§ 6. De landbouwondernemingen blijven evenwel onderworpen aan alle verplichtingen van belastingplichtigen:</p> <p>1° wanneer de activiteit wordt uitgeoefend onder de vorm van een vennootschap met rechtspersoonlijkheid die niet erkend is als landbouwonderneming bedoeld in artikel 8:2 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen;</p> <p>2° wanneer ze reeds belastingplichtige zijn wegens de uitoefening van een andere werkzaamheid, behoudens wanneer ze, voor die werkzaamheid, onderworpen zijn aan de bijzondere regeling van de artikelen 56 of 56bis in artikel 56bis bedoelde bijzondere regeling. (eerste lid)</p> <p>In afwijking van het eerste lid, 2°, mogen de landbouwondernemingen de in dit artikel vastgelegde regeling blijven toepassen ten aanzien van hun werkzaamheid die binnen het toepassingsgebied van deze regeling valt, wanneer ze daarnaast op bijkomstige wijze handelingen verrichten waarvoor ze aan de normale regeling of de in artikel 56 bedoelde regeling onderworpen zijn, die voldoen aan de volgende voorwaarden:</p> <p>1° die handelingen zijn uit hun aard verbonden met de hoofdactiviteit van de landbouwonderneming;</p>
--	--

<p>-</p> <p>§ 7. De Koning regelt de toepassing van de in dit artikel vastgestelde regeling, onder meer definieert Hij de landbouwondernemer en stelt de forfaitaire compensatiepercentages vast. (eerste lid)</p> <p>Afdeling 4 – Bijzondere regelingen van toepassing op diensten verricht voor niet-belastingplichtigen, afstandsverkopen van goederen of bepaalde binnenlandse leveringen van goederen</p> <p>Onderafdeling 3 - Bijzondere regeling voor intracommunautaire afstandsverkopen van goederen, voor leveringen van goederen binnen een lidstaat door elektronische interfaces die leveringen faciliteren en voor diensten verricht door in de Gemeenschap maar niet in de lidstaat van verbruik gevestigde belastingplichtigen</p> <p>Artikel 58quater, § 6</p> <p>§ 6. (eerste tot derde lid) ...</p>	<p>2° de door die handelingen gerealiseerde omzet, exclusief btw, bedraagt in de loop van het kalenderjaar niet meer dan 30 pct. van het totale omzetcijfer van de landbouwondernemingen en heeft in de loop van het voorafgaande kalenderjaar dat percentage niet overschreden. (tweede lid)</p> <p>De Koning bepaalt de lijst van de handelingen die voldoen aan de voorwaarde bedoeld in het tweede lid. (derde lid)</p> <p>§ 7. De Koning regelt de toepassing bepaalt de toepassingsmodaliteiten van de in dit artikel vastgestelde regeling, onder meer definieert Hij de landbouwondernemer en stelt de forfaitaire compensatiepercentages vast met betrekking tot de definitie van de landbouwonderneming, de forfaitaire compensatiepercentages en de administratieve formaliteiten die noodzakelijk zijn om de toepassing van deze regeling doeltreffend te controleren. (eerste lid)</p> <p>Afdeling 4 – Bijzondere regelingen van toepassing op diensten verricht voor niet-belastingplichtigen, afstandsverkopen van goederen of bepaalde binnenlandse leveringen van goederen</p> <p>Onderafdeling 3 - Bijzondere regeling voor intracommunautaire afstandsverkopen van goederen, voor leveringen van goederen binnen een lidstaat door elektronische interfaces die leveringen faciliteren en voor diensten verricht door in de Gemeenschap maar niet in de lidstaat van verbruik gevestigde belastingplichtigen</p> <p>Artikel 58quater, § 6</p> <p>§ 6. (eerste tot derde lid) ...</p>
---	---

<p>Met betrekking tot de in het tweede lid, 1°, bedoelde leveringen bevat de aangifte ook het individuele btw-identificatienummer of het fiscaal registratienummer dat door elk van die lidstaten waaruit zulke goederen worden verzonden of vervoerd is toegekend. (<i>vierde lid</i>)</p> <p>Met betrekking tot de in het tweede lid, 2°, bedoelde leveringen bevat de aangifte ook het individuele btw-identificatienummer of het fiscaal registratienummer dat door elk van die lidstaten waaruit zulke goederen worden verzonden of vervoerd is toegekend, indien beschikbaar. (<i>vijfde lid</i>)</p> <p>(zesde tot negende lid) ...</p> <p>Onderafdeling 4 - Bijzondere regeling van toepassing op afstandsverkopen van uit derdelandsgebieden of derde landen ingevoerde goederen</p> <p>Artikel 58quinquies, § 9</p> <p>§ 9. De Koning bepaalt de na te leven formaliteiten met betrekking tot de aangifte van de verrichte handelingen, de betaling van de verschuldigde belasting, het bijhouden van een gepaste boekhouding en de teruggaaf van de voorbelasting.</p>	<p>Met betrekking tot de in het tweede-derde lid, 1°, bedoelde leveringen bevat de aangifte ook het individuele btw-identificatienummer of het fiscaal registratienummer dat door elk van die lidstaten waaruit zulke goederen worden verzonden of vervoerd is toegekend. (<i>vierde lid</i>)</p> <p>Met betrekking tot de in het tweede-derde lid, 2°, bedoelde leveringen bevat de aangifte ook het individuele btw-identificatienummer of het fiscaal registratienummer dat door elk van die lidstaten waaruit zulke goederen worden verzonden of vervoerd is toegekend, indien beschikbaar. (<i>vijfde lid</i>)</p> <p>(zesde tot negende lid) ...</p> <p>Onderafdeling 4 - Bijzondere regeling van toepassing op afstandsverkopen van uit derdelandsgebieden of derde landen ingevoerde goederen</p> <p>Artikel 58quinquies, § 9</p> <p>§ 9. De Koning bepaalt de na te leven formaliteiten met betrekking tot de aangifte van de verrichte handelingen, de betaling van de verschuldigde belasting, het bijhouden van een gepaste boekhouding en, de teruggaaf van de voorbelasting en de door de in paragraaf 3, eerste lid bedoelde tussenpersoon te vervullen formaliteiten om te kunnen worden aangewezen.</p>
---	--

HOOFDSTUK XII – Teruggaaf van belasting	HOOFDSTUK XII – Teruggaaf van belasting
Artikel 76	Artikel 76
<p>§ 1. Onverminderd de toepassing van artikel 334 van de programmawet van 27 december 2004, wordt wanneer het bedrag van de belasting die ingevolge de artikelen 45 tot 48 voor aftrek in aanmerking komt, aan het einde van het kalenderjaar meer bedraagt dan de belasting die verschuldigd is door de belastingplichtige die overeenkomstig artikel 50 voor btw-doeleinden is geïdentificeerd en gehouden is tot het indienen van de aangifte bedoeld in artikel 53, § 1, eerste lid, 2°, onder de voorwaarden bepaald door de Koning, het verschil teruggegeven binnen drie maanden op uitdrukkelijk verzoek van de belastingplichtige of van zijn aansprakelijke vertegenwoordiger bedoeld in artikel 55, §§ 1 of 2. (<i>eerste lid</i>)</p> <p>Indien het een belastingplichtige betreft die wordt vertegenwoordigd door een persoon die overeenkomstig artikel 55, § 3, tweede lid, vooraf werd erkend, moet het in het eerste lid bedoeld verzoek worden ingediend door voornoemde vooraf erkende persoon. (<i>tweede lid</i>)</p> <p>De Koning kan bepalen dat het overschot, in de door Hem te bepalen gevallen en onder de door Hem te stellen voorwaarden, vóór het einde van het kalenderjaar wordt teruggegeven. (<i>derde lid</i>)</p> <p style="text-align: center;">-</p>	<p>§ 1. Onverminderd de toepassing van artikel 334 van de programmawet van 27 december 2004, wordt wanneer het bedrag van de belasting die ingevolge de artikelen 45 tot 48 voor aftrek in aanmerking komt, aan het einde van het kalenderjaar meer bedraagt dan de belasting die verschuldigd is door de belastingplichtige die overeenkomstig artikel 50 voor btw-doeleinden is geïdentificeerd en gehouden is tot het indienen van de aangifte bedoeld in artikel 53, § 1, eerste lid, 2°, onder de voorwaarden bepaald door de Koning, het verschil teruggegeven binnen drie maanden op uitdrukkelijk verzoek van de belastingplichtige of van zijn aansprakelijke vertegenwoordiger bedoeld in artikel 55, §§ 1 of 2. (<i>eerste lid</i>)</p> <p>Indien het een belastingplichtige betreft die wordt vertegenwoordigd door een persoon die overeenkomstig artikel 55, § 3, tweede lid, vooraf werd erkend, moet het in het eerste lid bedoeld verzoek worden ingediend door voornoemde vooraf erkende persoon. (<i>tweede lid</i>)</p> <p>De Koning kan bepalen dat het overschot, in de door Hem te bepalen gevallen en onder de door Hem te stellen voorwaarden, vóór het einde van het kalenderjaar wordt teruggegeven. (<i>derde lid</i>)</p> <p>Het voor teruggaaf vatbaar overschot, zonder onderscheid naargelang de belastingplichtige al dan niet geopteerd heeft voor de teruggaaf, wordt ingehouden:</p> <p>1° tot beloop van een aan te zuiveren belastingschuld van die belastingplichtige in het voordeel van de administratie, indien die belastingschuld geen schuldbordering vormt die geheel of gedeeltelijk zeker, opeisbaar en vaststaand is;</p>

	<p>2° wanneer er ernstige vermoedens of bewijzen bestaan dat de aangifte of de aangiften bedoeld in artikel 53, § 1, eerste lid, 2°, voor daaraan voorafgaande perioden gegevens bevatten die onjuist zijn en een belastingschuld in het vooruitzicht stellen zonder dat een daadwerkelijke bepaling ervan vóór het tijdstip van de ordonnancering ervan of de verrichting gelijkgesteld met een betaling kan gebeuren, om de administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde toe te laten de waarachtigheid van die gegevens na te gaan. (vierde lid)</p> <p>Voor de toepassing van de in het vierde lid bedoelde inhouding, wordt, behoudens tegenbewijs, de door artikel 1413 van het Gerechtelijk Wetboek opgelegde voorwaarde geacht vervuld te zijn. (vijfde lid)</p> <p>Met betrekking tot de in deze paragraaf bedoelde voorwaarden kan de Koning ten voordele van de administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde, een inhouding voorzien. De in het vierde lid bedoelde inhouding geldt als bewarend beslag onder derden in de zin van artikel 1445 van het Gerechtelijk Wetboek. De Koning bepaalt de nadere regels voor de toepassing van deze inhouding. (zesde lid)</p> <p>§ 2. De niet in § 1 bedoelde belastingplichtige kan, bij wijze van teruggaaf, de belasting recupereren die geheven werd van de aan hem geleverde goederen en verstrekte diensten, en van de door hem ingevoerde goederen en verrichte intracommunautaire verwervingen van goederen, in de mate waarin die belasting voor aftrek in aanmerking komt overeenkomstig de artikelen 45 tot 48. (eerste lid)</p> <p>§ 2. De niet in § 1 bedoelde belastingplichtige kan, bij wijze van teruggaaf, de belasting recupereren die geheven werd van de aan hem geleverde goederen en verstrekte diensten, en van de door hem ingevoerde goederen en verrichte intracommunautaire verwervingen van goederen, in de mate waarin die belasting voor aftrek in aanmerking komt overeenkomstig de artikelen 45 tot 48. Onverminderd de toepassing van artikel 334 van de programmawet van 27 december 2004, wordt, wanneer het bedrag van de te regulariseren belasting meer bedraagt dan het bedrag van de verschuldigde belasting door de belastingplichtige of niet-belastingplichtige rechtspersoon die gehouden is tot het indienen van de aangifte bedoeld in artikel 53ter, 1°, het verschil teruggegeven binnen drie maanden. (eerste lid)</p>
--	---

<p>De Koning regelt de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de Richtlijn 2008/9/EG. (<i>tweede lid</i>)</p> <p>-</p> <p>-</p> <p>-</p>	<p>De Koning regelt bepaalt de toepassingsmodaliteitenvoorwaarden van deze paragraaf wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de Richtlijn 2008/9/EG met betrekking tot de te volgen procedure, de in acht te nemen termijnen en de vormvoorwaarden. (<i>tweede lid</i>)</p> <p>Het voor teruggaaf vatbaar overschot, zonder onderscheid naargelang de belastingplichtige al dan niet geopteerd heeft voor de teruggaaf, wordt ingehouden:</p> <p>1° tot beloop van een aan te zuiveren belastingschuld van die belastingplichtige in het voordeel van de administratie, indien die belastingschuld geen schuldbordering vormt die geheel of gedeeltelijk zeker, opeisbaar en vaststaand is;</p> <p>2° wanneer er ernstige vermoedens of bewijzen bestaan dat de aangifte bedoeld in artikel 53ter, 1°, gegevens bevat die onjuist zijn en een belastingschuld in het vooruitzicht stellen zonder dat een daadwerkelijke bepaling ervan vóór het tijdstip van de ordonnancering ervan of de verrichting gelijkgesteld met een betaling kan gebeuren, om de administratie belast met de belasting over de toegevoegde waarde toe te laten de waarachtigheid van die gegevens na te gaan. (<i>derde lid</i>)</p> <p>Voor de toepassing van de in het derde lid bedoelde inhouding, wordt, behoudens tegenbewijs, de door artikel 1413 van het Gerechtelijk Wetboek opgelegde voorwaarde geacht vervuld te zijn. (<i>vierde lid</i>)</p> <p>De in het derde lid bedoelde inhouding geldt als bewarend beslag onder derden in de zin van artikel 1445 van het Gerechtelijk Wetboek. De Koning bepaalt de nadere regels voor de toepassing van deze inhouding. (<i>vijfde lid</i>)</p>
---	---

	<p>-</p> <p>§ 3. De niet in de paragrafen 1 of 2 bedoelde belastingplichtige kan, bij wijze van teruggaaf, de belasting recupereren die geheven werd van de aan hem geleverde goederen en verstrekte diensten, en van de door hem ingevoerde goederen en verrichte intracommunautaire verwervingen van goederen, in de mate waarin die belasting voor aftrek in aanmerking komt overeenkomstig de artikelen 45 tot 48. (eerste lid)</p> <p>De Koning bepaalt de toepassingsvooraarden van deze paragraaf met betrekking tot de te volgen procedure, de in acht te nemen termijnen, en de vormvoorwaarden. (tweede lid)</p> <p>Wanneer de teruggaaf moet plaatsvinden overeenkomstig de bepalingen inzake teruggaaf van de Richtlijn 86/560/EEG of de Richtlijn 2008/9/EG, regelt de Koning de toepassingsmodaliteiten van deze paragraaf met betrekking tot het personele toepassingsgebied, de belasting waarvoor om teruggaaf kan verzocht worden, de te volgen procedure, de vormvoorwaarden, het teruggaافتijdvak, de minimumbedragen, de in acht te nemen termijnen en de correcties, met inachtneming van het feit dat, de teruggaaf op grond van de Richtlijn 85/560/EEG, waar die richtlijn dat toelaat, wordt verleend onder dezelfde voorwaarden als die van toepassing voor de teruggaaf op grond van de Richtlijn 2008/9/EG. De Koning kan daarbij afwijken van het bepaalde in artikel 82bis. (derde lid)</p>
--	--

<p>Koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven</p> <p>Bijlage</p> <p>Rubriek A</p> <p>XXIII. Diversen</p> <p>[1. tot 12.]</p> <p>-</p>	<p>Koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven</p> <p>Bijlage</p> <p>Rubriek A</p> <p>XXIII. Diversen</p> <p>[1. tot 12.]</p> <p>13. Haarprothesen bedoeld in deel 1, hoofdstuk 2, afdeling 5, § 1, van de bijlage gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 oktober 2002 tot vaststelling van de procedures, termijnen en voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoetkomt in de kosten van de verstrekkingen bedoeld in artikel 34, eerste lid, 20°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, op voorschrift van de behandelende arts of dermatoloog, wanneer ze bestemd zijn voor het verlichten van de gevolgen van een chronische of langdurige ziekte of van een beperking.</p>
--	--